

Förordet till första upplagan: en första förklaring

De flesta människor behöver ingen förklaring på varför de lever, vad de har här att göra. De är antingen lyckliga med sin tillvaro eller olyckliga, och i intetdera fallet kan en bok som denna göra dem lyckligare. Det är inte heller för dem denna bok är skriven.

Men det finns en annan grupp människor, inte så stor men ändå växande, som har blivit varse sitt behov av en förklaring. De flesta av dem har provat det ena och det andra utan att bli nöjda: religion, filosofi, vetenskap, ockultism. De har en instinkt, som säger dem, att så, som auktoriteterna påstår att det är, kan det inte vara; att det måste finnas något mer, något större, något ofantligt viktigare än det som auktoriteterna kallar "vår verklighet".

Denna grupp kan man kalla för de självständiga sökarna. Självständiga, därför att de vill bestämma själva vad de skall godtaga. Sökare, därför att de inte funnit något, som håller för deras medfödda kritiska sinne, och alltså söker vidare. Det är för de självständiga sökarna denna bok är skriven.

Kanhända de under läsningen av boken får förnimmelsen av att äntligen ha hamnat på rätt spår. Ingenting skulle glädja författaren mer än att hans bok gjort sökare till finare. Visserligen tror han inte, att en bok kan ersätta den egna erfarenheten av världen. Men vad han däremot vill, är att hans bok blir en ingång, en första vägledare in i en oanad värld. Denna värld är esoterikens verklighet.

Den esoteriska kunskapen om livet är äldre än människan. Likväl står den, evigt ung, till tjänst för varje ny generation av sökare, till deras tjänst, som aldrig slutat fråga och som aldrig mistat känslan av under.

I vår tid blir allt fler människor intresserade av esoteriken, och det finns en rik litteratur att tillgå på flera språk. En svensk esoteriker, Henry T. Laurency, har mer än någon annan verkat för att göra denna livskunskap tillgänglig för vår tids människor. Därvid har han utgått från Pytagoras' kunskapssystem, hylozoiken.

Sedan år 1979 arbetar en förlagsstiftelse med att ge ut och sprida Laurencys skrifter. Det hittills utgivna materialet omfattar mer än 4000 trycksidor. En introduktion för nybörjarna och en sammanfattning för de redan orienterade kan behövas. Därför denna bok.

Boken är organiserad i tolv avdelningar, var och en med ett antal kapitel. Avdelningarna hänger parvis samman. Ett och Två ger inledning och översikt av Pytagoras' kunskapssystem i moderna begrepp. Tre och Fyra ger en ganska teknisk redogörelse för tillvarons grundfaktorer: materia, rörelse och medvetenhet. Fem och Sex handlar om den levande naturen och människans plats däri. Sju och Åtta behandlar de livslagar som är viktigast för oss människor att veta om. Nio och Tio redogör för människans närmaste möjligheter till självutveckling. Elva och Tolv vidgar perspektiven på vår tillvaro, vårt förflutna och vår framtid.

Stoffet har ordnats mer enligt pedagogisk än systematisk metod. I slutet finns en vägledning för ytterligare litteraturstudium.

Skövde, den 28 april 1991 och wesak år 42 i Aquariusepoken
Lars Adelskog

Förord till internetupplagan

Första upplagan av denna bok har varit slutsåld i många år. Oaktat att hela texten i många år funnits tillgänglig på internet, dels på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys hemsida på internet, www.laurency.com, dels på min egen hemsida www.hylozoik.se, har allt fler efterfrågat en ny tryckt upplaga. Planeringen för en sådan pågår, och fram till dennas publicering pågår arbetet med att fullständiga och förbättra texten. Föreliggande internetupplaga är det senaste resultatet av detta arbete.

Vad gäller de tolv avdelningar, som utgjorde första upplagans hela innehåll, är texten förhållandevis oförändrad, förutom avdelningarna Fem och Nio, som tillförts nytt material.

Några felaktigheter har rättats, många smärre språkliga rättelser och förbättringar har också gjorts. Nya för internetupplagan och den planerade tryckta andra upplagan är tre tillkommande texter, som insatts i slutet av boken. De ger dels några upplysningar om bokens tillkomsthistoria, dels kommentarer, dels instuderingsfrågor med studievägledning. Det rekommenderas att inte arbeta med instuderingsfrågorna genast efter första läsningen av varje avdelning, utan i stället efter noggrann och upprepad genomläsning av hela boken; på det sättet kan läsaren förstå både frågorna och svaren bättre, nämligen utgående från helheten och inte delen.

Förklaringen har rönt visst intresse också i främmande länder, så att översättningar till flera språk har gjorts eller pågår – engelska, tyska, danska, finska, ungerska, estniska och spanska. Också dessa översättningar finns tillgängliga på min hemsida, allteftersom de blir färdiga.

Skövde, den 2 december 2012, år 63 i Aquariusepoken
Lars Adelskog

ETT

1.1 Vi behöver en ny världs- och livsåskådning

¹”Varför lever vi? Har livet någon mening? Är döden slutet? Finns det någon högre makt i tillvaron? Om det finns, varför ter sig livet ändå grymt och meningslöst?”

²Alla tänkande människor måste ställa sig sådana frågor många gånger i livet. En del godtar de traditionella kristna svaren. Andra anser kristendomen ohållbar: ”Vetenskapens forskningsresultat har på viktiga punkter vederlagt kristendomens världsbild, till exempel skapelseberättelsen.”

³Många har godtagit vetenskapens världsbild som sin egen. Det är en ensidig materialism. Som livsåskådning kan den inte ge hopp eller entusiasm inför framtiden. Den lär att människan bara är ett intelligent djur, som försöker hävda sig i tillvaron; att människans medvetande är enbart en produkt av hjärnan och slocknar när organismen dör; att våra drömmar, ideal och värden är enbart subjektiva och inte motsvaras av någon objektiv, högre mening med livet; att universum styres av blint verkande naturlagar och är likgiltigt för aldrig så många människors öden.

⁴Vi har alla behov av att se en mening i tillvaron. Människan lever inte bara för att tillfredsställa sina fysiska behov. Hon ”äter” också mening och kan dö av andlig svält likaväl som av fysisk. För att orka leva och kämpa för en bättre värld måste hon hämta kraft ur någon annan källa än materialistisk livssyn.

⁵Vi behöver en ny världs- och livsåskådning. Det är viktigare än några nya tekniska uppfinningar. En ny världs- och livsåskådning borde på samma gång kunna ge positiva, uppbyggande värden och en hållbar, förnuftig världsförklaring. Sådana kan varken religionen eller vetenskapen ge. I längden kommer människorna inte att nöja sig med vare sig ointelligent tro eller ensidig materialism.

1.2 Överfysiska fenomen vidgar världsbilden

¹Med naturvetenskapen har vi fått ett ofantligt vetande om den fysiska, den synliga verkligheten. Samtidigt har många framstående forskare erkänt att vetenskapens världsbild är starkt begränsad. Det finns fog för tanken att vi utforskat endast en mindre del av verkligheten och att den större delen alltjämt är okänd för oss. Logiskt sett finns alltså inget som talar emot existensen av en verklighet utöver den fysiska. Sannerligen finns det många slags fenomen, som yttrar sig i det fysiska men har sin orsak i andra energier än de kända fysiska.

²Låt oss göra en översikt av dessa fenomen.

³Telepati visar att skilda individer (också djur och växter) har direkt psykisk förbindelse mellan sig. Information överföres mellan individer utan att organismens sinnen träder emellan.

⁴Klärvoajans visar att det går att uppfatta sådant som – alltid eller blott för tillfället – ligger utom räckhåll för sinnena, till exempel på stora avstånd. Med klärvoajans ”ser” man även andra former än de normalt synliga, till exempel den psykiska atmosfär som omger alla levande väsen.

⁵Fjärrsyn är förmågan att uppfatta sådant som – alltid eller blott för tillfället – ligger utom räckhåll för sinnena, till exempel på stort avstånd i rum och tid.

⁶Utomkroppslig upplevelse kallas det fenomen, där människor (vanligtvis i tillstånd av kroppslig medvetlöshet) förnummit att de lämnat sin medvetlösa organism, varit medvetna utanför den och kunnat iakttaga omgivningen. Efter uppvaknandet har de kunnat korrekt redogöra för vad som hänt i deras närhet under den tid inga kroppsliga sinnen fungerat.

⁷Psykometri är förmågan att direkt i medvetandet avläsa ett föremåls förflutna, som om det finnes en förbindelse mellan detta och något slags ”naturens eget minne”.

⁸Prekognition eller förutvetande (varsel, sanndrömmar) visar att någon del av vårt medvetande har en bredare uppfattning av ”stundens nu” och alltså når längre in i framtiden än vårt

normala dagsmedvetna gör.

⁹Psykokinesi är förmågan att förflytta eller på annat sätt påverka föremål med psykisk kraft enbart. Ett särskilt slag är levitation, förmågan att låta den egna kroppen sväva fritt. Andra besläktade fenomen är materialisation och dematerialisation, förmågan att bilda föremål liksom ur tomma intet respektive upplösa dem.

¹⁰Även om en del av dessa förmågor är ovanliga, så är detta faktum intet argument mot dem. Det visar blott att de hos de allra flesta människor finns endast som potential. Ej heller är det ett hållbart argument att ”de strider mot naturlagarna”. De strider endast mot vår nuvarande, alltför snäva uppfattning av naturlagarna. Levitation, till exempel, är väl omvittnad såväl i historien som i nutiden. Ett av de mer kända fallen är det då den italienske munken Giuseppe da Copertino formligen flög i sin kyrka inför en församling av bland andra hertigen av Braunschweig.

¹¹Telepati förefaller utomordentligt vanlig, särskilt mellan varandra närstående individer, till exempel mor och barn. Att telepatin inte särskilt uppmärksammas, torde bero just på dess vanlighet. Vi är helt enkelt inte varse i vilka fall vi tänker själva och när andra tänker i oss. Man kan fråga sig om det inte är så att förståelse i själva verket har ett betydande inslag av telepati, gemensam och delad medvetenhet, och att brist på förståelse delvis beror på frånvaro av telepati. Vi har väl också alla erfarenhet av sådana fenomen, som att förnimma människors vänlighet eller motsatsen såsom ”utstrålning”, utan att vare sig ord eller blickar växlats. Också djurens hjordbeteende och artinstinkt kan förklaras med telepati.

¹²Att också utomkroppsliga upplevelser är mycket vanliga, visar sig i att många människor nu vågar tala öppet om sina erfarenheter därav. Inte många har förut haft själsstyrkan att trotsa hånet från både allmänna opinionens och vetenskapens sida.

¹³I detta sammanhang finns anledning att säga några ord om den dogmatism som tyvärr i hög grad alltjämt misskläder vetenskapen. Att tro sig veta utan att ha noga undersökt är dogmatism. Att vägra undersöka något med hänvisning till att det ”strider mot naturlagarna” är dogmatism. Att avvisa verklighetens fakta med hänvisning till att de inte passar ihop med rådande hypoteser är dogmatism av värsta sort, att tro på sin egen allvishet och att inga nya upptäckter kan göras, som kastar omkull de alltid tillfälliga dagshypoteserna. I själva verket är vetenskapens hela historia berättelsen om hur sämre, mer begränsade hypoteser ständigt fått vika för bättre, mer omfattande.

¹⁴Sammanfattningsvis kan sägas att de överfysiska fenomen som just beskrivits alla har en viktig sak gemensam. De visar tydligt att själva psyket eller medvetandet kan fungera betydligt självständigare gentemot den fysiska kroppen än vad materialismen antar:

(1) Medvetandet kan uppfatta verkligheten direkt, utan att behöva använda den fysiska kroppens sinnen. (Klärvoajans, fjärrsyn, utomkroppslig upplevelse).

(2) Medvetandet har avsevärt större räckvidd i tid och rum än de fysiska sinnen. (Fjärrsyn, klärvoajans, psykometri, prekognition.)

(3) Medvetandet är inte begränsat till en individ utan kan delas med andra. (Telepati.)

(4) Medvetandet kan existera oberoende av den fysiska kroppen. (Utomkroppslig upplevelse.)

(5) Medvetandet kan påverka materien direkt. (Psykokinesi.)

¹⁵Om medvetandet kan existera oberoende av kroppen, borde det kunna överleva kroppens död. ”Det finns ingen död” är ju vad spiritualisterna hävdar, och sakligt sett finns det mer som talar för än emot den tanken. Spiritualismens fenomen är övertygande. Den spiritualistiska hypotesen är en rimlig förklaring av fenomenen. Ändå hyser många tänkande människor en motvilja mot tanken på livet i ”andevärlden” sådant som spiritualisterna skildrar det. Det är trivalt, andefattigt, för mänskligt. Men just detta ger det äkthetsprägel. Varför skulle människan bli ädlare och visare, bara därför att hon lagt av sin fysiska kropp?

¹⁶Spiritualismen visar oss ett nytt liv ”på andra sidan”. Men detta får inte mycket mer mening än jordelivet, såsom materialismen uppfattar det. Ett helt annat, vidare och positivare perspektiv ger tanken, att livet är en skola för vinnande av erfarenheter, för utveckling av med-

vetenheten. Men då räcker inte ett jordeliv. Idén om återfödelse, reinkarnation, har blivit alltmer spridd i västerlandet på senare år.

¹⁷En grundlig forskare, Ian Stevenson i Förenta staterna, har undersökt människor, som sagt sig minnas tidigare liv. Han har dokumenterat tjugo fall som tyder på reinkarnation. Andra forskare har fortsatt arbetet.

¹⁸Allt det som nu nämnts räcker mer än väl för att vederlägga den ensidiga materialismens världsbild. Det kan också tjäna som en första inledning till en mer hållbar världs- och livs-åskådning. En sådan åskådning kommer att täcka en större del av verkligheten. Den är ett synsätt som ger medvetandet en större, självständigare plats i tillvaron.

¹⁹Det finns de som tror att vetenskapen långsamt och inifrån sig själv skall utveckla denna världsbild. Men den nya världsbilden finns redan fullt utvecklad och har funnits i 2700 år.

1.3 Pytagoras' skola

¹Denna världsbild kallas hylozoik. Hylozoiken utformades av Pytagoras, den kände matematikern. Han ville med sin hylozoik lägga grunden till framtidens vetenskap. Hur långt före sin tid han var framgår av att det är först nu som man börjar kunna begripa hans system mer allmänt. Detta tack vare att den vetenskapliga forskningen nått så långt, att den nu börjar möta vissa av hylozoikens grundprinciper. Ty medan vetenskapen befattar sig med den fysiska verkligheten enbart, beskriver hylozoiken främst den överfysiska verkligheten. Det är nämligen i denna som orsakerna finns till skeendena i det fysiska. I framtiden blir en direkt anknytning mellan vetenskap och hylozoik möjlig.

²Pytagoras var alltså tusentals år före sin tid. Detta förklaras med att han tillhörde ett brödraskap, vars medlemmar systematiskt utvecklat sin medvetenhet långt utöver den normala människans begränsning. "Kunskapsorgan", som ännu slumrar hos de flesta av oss, väckte de därmed till full aktivitet. Därmed kunde de skaffa sig en suverän kunskap om universum och människan, långt utöver den nuvarande vetenskapens möjligheter, som begränsas till vad som kan erhållas genom de fysiska sinnen och deras förlängningar med instrument. Denna kunskap kallas esoteriken. Brödraskapets medlemmar grundade kunskapsskolor i olika nationer, så snart dessa nått en viss grad av civilisation. I denna förutsättning ingick att åtminstone en avsevärd minoritet av folket skulle ha lyckats frigöra sitt tänkande från den traditionella religionen och börjat ställa förnuftiga frågor om livets mening och verklighetens natur.

³Pytagoras grundade 700 år före vår tidräkning en kunskapsskola på Sicilien, som då var en grekisk koloni. Esoteriska skolor hade funnits i tusentals år när Pytagoras framträdde. Det nya med hans skola var det systematiska och överskådliga sättet att framställa den urgamla kunskap som alla äldre och yngre skolor hade gemensam. Han förstod grekernas sinne för konkret kunskap, vetenskaplig metod och exakthet.

⁴Det är därför som hylozoiken av alla esoteriska kunskapssystem bäst passar för västerlänningar med vetenskaplig och filosofisk orientering, deras kärlek till klara fakta och avoghet mot mångtydiga symboler.

⁵Hylozoiken har funnits i nästan tre tusen år som en levande tradition, en väg till kunskap om världen och människan. Tusentals män och kvinnor har följt denna väg. Ända in i sen tid har kunskapen hållits hemlig för dem utanför skolan. Vi lever ju i en värld, där allt av verkligt värde är hotat, så ock kunskap.

⁶Först i vår tid har en elementär hylozoik fått lov att publiceras. Det skedde år 1950, när *De vises sten* av Henry T. Laurency kom ut. Denna bok följdes år 1961 av *Kunskapen om verkligheten* av Laurency. Dessa böcker är grundläggande för allt hylozoikstudium idag. Ännu är det mesta hylozoiska vetandet opublicerat och skall länge så förbli. Kunskapen om annars okända krafter i naturen och människan kommer också i fortsättningen att ges bara åt de få, åt dem som övervunnit alla frestelser att missbruka den makt som all verklig kunskap ger.

1.4 Hylozoikens mentalsystem

¹Hylozoiken är ett mentalsystem. Därmed menas ett system, som människan kan fatta och använda med sin mentala medvetenhet, sitt intellekt och sunda förnuft. I frågor, som hör till världsåskådningen, är känslan ingen upplysningskälla och ingen vägledare. Endast förnuftet kan i bästa fall avgöra om påstådda fakta också är fakta, bedöma deras möjlighet, trovärdighet eller sannolikhet.

²Men det räcker inte med fakta. Enstaka, inbördes osammanhängande fakta förvirrar mer än förklarar. Fakta måste sättas i samband med varandra och sambanden i ännu vidare sammanhang, i system. Varje tänkande människa gör sig system. Allt nytt hon får veta sätter hon i samband med sitt tidigare vetande, införlivar det nya med det system hon redan äger och bygger vidare på, medvetet eller omedvetet. Allt förnuftigt tänkande sker i system. Och detta därför att förståelsen alltid går från det allmänna till det enskilda, från helheten till detaljerna.

³Hylozoikens system gör det möjligt att förena den strävan efter kunskap som hos oss i Västerlandet under hundratals år varit uppdelad i inbördes stridande riktningar: teologi, filosofi och vetenskap. Sådan uppdelning och inbördes strid är alltid bevis på okunnighet. Verkligheten är en och en enda. Därför kan det finnas bara en enda riktig verklighetskunskap, en enda hållbar världsåskådning. Livsåskådningar däremot finns lika många som tänkande människor, eftersom var och en har sin individuella syn på vad han vill få ut av livet och vad han är beredd att själv ge tillbaka.

⁴Ju mer mänskligheten utvecklas, desto större samsyn kommer vi att nå även i livsfrågorna. Detta därför att allt fler skall inse att livsåskådningen bör byggas på världsåskådningens grund, dess fakta om verkligheten. För att veta hur det bör vara måste man först veta något om hur det faktiskt är. Livsåskådningen är viktigare än världsåskådningen, då det är den som vägleder oss i det praktiska livet, ger oss vår rättsuppfattning (uppfattning om rätt och orätt, det som vi brukar beteckna med det oklara ordet ”moral”). Men det är just i egenskap av kunskapsgrund för livsåskådningen, som världsåskådningen har sin oanade betydelse. Och där skall hylozoiken göra sin insats.

⁵Hylozoikens världsåskådning beskriver tillvaron som en enhet med tre sidor eller aspekter: materia, medvetenhet och rörelse. Allting är materia, som har medvetenhet (alltid i någon grad) och befinner sig i rörelse. Materiens minsta, oförstörbara beståndsdelar är monaderna. Livets mening är medvetenhetens utveckling i varje monad.

⁶I varje levande väsen finns en monad, som är tillräckligt utvecklad för att vara den centrala individualmedvetenheten i detta väsen. Naturens olika riken – bland andra mineral, växter, djur, människor – är olika etapper i utvecklandet av den individuella medvetenheten.

⁷Människoriket är inte slutstadiet för denna utveckling, endast för dess organisk-biologiska del i den synliga fysiska världen. Utöver fysiska världen finns ett stort antal allt högre världar. I dessa fortsätter individernas utveckling utöver det mänskliga. Det finns fler naturriken över människan än under henne.

⁸Allt i tillvaron utgör en enhet. Det finns egentligen ingen avskildhet, i synnerhet inte för medvetenheten och energin (materien i rörelse). All högre utveckling förutsätter att individen (monaden), med bevarad självidentitet, går upp i allt större grupper, där samarbete och tjänande av livet och allas utveckling är den väsentliga verksamheten.

⁹Allt detta styres av lagar. Vid sidan om naturlagarna, som gäller materiens liv, finns livslagor, som gäller för medvetenheten och dess utveckling. Det är människans plikt att lära känna livslagarna och efter måttet av förmåga tillämpa dem. De för människan viktigaste livslagarna, som hon själv kan tillämpa, är: frihetslagen, enhetslagen, självförverkligandets lag och aktiveringslagen.

¹⁰Frihetslagen säger, att varje människa har rätt att göra vad hon vill inom gränserna för allas lika rätt till detsamma.

¹¹Enhetslagen säger, att allt liv är en enhet och att högre utveckling är möjlig endast genom

att människan övervinner sin själviskhet och lär sig samarbete och tjänande.

¹²Självförverkligandets lag säger, att varje människa måste få utvecklas på sitt sätt efter sin egenarts förutsättningar.

¹³Aktiveringslagen säger, att all utveckling är resultatet av eget arbete, all insikt resultatet av egen tankemöda.

¹⁴Tre livslagar, som råder över människan antingen hon vill eller inte, är: utvecklingslagen, ödeslagen och lagen för sådd och skörd.

¹⁵Som förnuftsväsen har vi att välja mellan två vägar, två slag av självförverkligande: viljan till makt eller viljan till enhet. Viljan till makt leder till förvärrat lidande för alla, framför allt för dem som missbrukat makten. Viljan till enhet medför att ingen begär mer än sin del och att alla ser tjänandet av det gemensamma bästa som högsta livsuppgift. Den skall visa sig vara enda framkomliga vägen till lycka och glädje för alla, allas välgång och ingens ofärd.

¹⁶I det följande framläggs grunderna i hylozoikens världsåskådning. Där det varit möjligt, har dessa grundtankar belysts med hjälp av vissa nyare vetenskapliga rön och ideer, allt för att göra det lättare för läsaren att uppfatta. Hylozoiken är här för att göra en mental revolution. Må läsaren inte bli överväldigad utan snart finna sig tillrätta i de nya (och ändå så märkligt bekanta) ideerna!

1.5 Tillvarons tre aspekter

¹Det grekiska ordet hylozoik skulle kunna översättas med "andlig materialism". Det betyder, att det finns både en andlig verklighet och en materiell verklighet. Ingen världsbild, som vill utesluta någondera, är hållbar i längden. Vi är vana vid läror, som ser tillvaron som helt andlig, helt materiell eller drar en skarp gräns mellan en andlig eller högre värld och en materiell eller lägre värld. Hylozoiken har emellertid ett annat synsätt än exoterisk filosofi, teologi eller ockultism.

²Pytagoras upphävde den tänkta motsättningen mellan ande och materia; förklarade att den berodde på okunnighet om båda. Han lärde att allt är materia och att all materia har "ande" eller medvetenhet. Materia och medvetenhet är två sidor eller aspekter av en och samma verklighet.

³En tredje aspekt av verkligheten är rörelsen. Allt är i rörelse och allt som rör sig är materia.

⁴Hela kosmos och allt i kosmos har dessa tre aspekter. Det finns ingen materia utan medvetenhet (om så ännu bara potentiell). Ingen medvetenhet kan existera utan materiellt underlag. Och rörelsen yttrar sig i materien som energi och i medvetenheten som vilja.

⁵De tre livsaspekterna är likvärdiga. Ingen av dem kan identifieras med eller förklaras ur någon av de två andra. Ingen kan heller förklaras ur något annat. Man kan inte definiera dem, endast konstatera att de är självklara. De är därför absoluta, utgör tillsammans de yttersta förklaringarna till allt.

⁶Materialismen i filosofi och vetenskap har beaktat endast den yttre, den objektiva materieaspekten. Men den inre, den subjektiva medvetenheten, såsom känslor, tankar och ideer, är lika absolut och något eget, som inte kan sättas lika med objektiva fenomen såsom kemiska och elektriska processer i nervcellerna. Materialismen är i sin ensidighet ohållbar.

⁷Den så kallade idealismen inom filosofin har däremot bortsett från materieaspekten och hävdade att den objektiva verkligheten skulle vara enbart subjektiv upplevelse. Slutsatsen av detta synsätt blir absurd: att allt materiellt vore enbart illusion.

⁸Inom fysiken hävdar man numera att "allt är energi". Enligt hylozoiken är energi detsamma som materia i rörelse. Det återstår för vetenskapen att upptäcka medvetenheten i denna dynamiska materia, upptäcka medvetenhetens universella existens.

⁹Av dessa tre exempel på ensidiga synsätt torde det framgå att alla tre aspekterna måste tagas med för att världsbilden skall bli fullständig och inte missvisande.

1.6 Allt är levande

¹När hylozoiken säger, att all materia har medvetenhet, så innebär detta givetvis inte att medvetenheten yttrar sig på samma sätt i allt slags materia. Liksom det finns olika slags materiella livsformer, så finns det olika slags medvetenhet i dem. En människa kan tänka, fantisera och planera, vilket djuren inte kan. Hennes medvetenhet är mycket bredare och intensivare än de högre djurens, för att inte tala om lägre stående livsformers.

²Även om djuren inte kan tänka som vi, så visar de prov på intelligent beteende. De handlar ändamålsenligt, flexibelt, visar en egen vilja, de minns och de lär sig. Den ensidiga materialism, som i hjärna eller i varje fall nervsystem ser en nödvändig förutsättning för medvetenhet, måste ge vika för nyare rön.

³E-colibakterien, en mycket primitiv organism, består av en enda cell. Den har varken hjärna eller ens huvud eller hjärta, har en enda DNA-molekyl som kromosom och en livslängd på högst tjugo minuter. Ändå kan den lära sig känna igen olika kemiska ämnen, minnas dem, visa ett målmedvetet beteende genom att simma mot "behagliga" ämnen och bort från "obehagliga". Enligt biokemisten Koshland, som gjort dessa iakttagelser, visar dessa bakterier individuella beteenden trots identiska gener och identisk omgivning. De utvecklar en personlighet, som består livet ut.

⁴Bakterier är dock organismer. Det visar sig likväl att gränsen mellan organisk och oorganisk materia inte utgör någon gräns för livet. Också minerala livsformer ger prov på intelligent anpassning till omgivningen. Därför måste de förnimma den på något sätt. Det är till exempel välkänt att många nyframställda ämnen måste lära sig att kristallisera. Har de väl gjort erfarenheten en gång, så går det lättare sedan. Icke två kristaller med samma kemiska sammansättning är varandra helt lika utan har sina egenskaper och reaktionsmönster, det vill säga vanor. Sådana måste bero på unika erfarenheter och minnen.

⁵Naturvetenskapen har börjat upptäcka den hittills så försummade medvetenhetsaspekten av tillvaron. Tompkins och Bird har i boken *Växternas hemliga liv* givit mängder av exempel på "grön intelligens". Dr Rupert Sheldrake har i sin bok *Mot en ny livsvetenskap* gått ännu längre. Där framkastar han att alla naturens former, organiska och oorganiska (så kallade livlösa), föregås och byggs upp av osynliga formbildningsfält, som verkar på ett intelligent och helhetsinriktat sätt. Denna tanke stämmer överens med hylozoiken.

⁶Det finns något slags medvetenhet i allt. I själva verket är alla naturens former livsformer, eftersom det inte finns något livlöst. Men vad beror skillnaderna i medvetenhetens bredd och intensitet på? Enligt hylozoiken beror de på att medvetenheten är olika långt utvecklad i de olika livsformerna. Jämsides med den kemiska och biologiska evolutionen, som rör materiens former, får vi en psykologisk evolution, som rör medvetenheten i formerna.

1.7 Medvetenhetens evolution

¹Vad menas egentligen med utveckling av medvetenheten? Förvärv av nya och gynnsammare inre egenskaper, bortfall av äldre och mindre gynnsamma, erövring av nya förmågor, som ökar individens möjlighet att välja och så ger honom större frihet.

²För människan gäller utvecklingen att sämre egenskaper byts mot bättre i riktning mot det ideala. Detta bör innebära djupare medkänsla, starkare inlevelse, bättre förståelse, skarpere intellekt och fastare vilja. Det bör också leda till större förmåga på fler områden. Utvecklingen innebär också att personlighetens olika stridande element balanseras till större harmoni, att "sämre jaget" ställs under "bättre jagets" kontroll.

³Vi som nu är människor har våra egenskaper och förmågor tack vare att vi utvecklats till detta stadium från total omedvetenhet och oförmåga. Från fosterstadiet till mogen människa, tänker vi då kanske. Men enligt hylozoiken är just denna utveckling endast en repetition. Så fort går det inte att tillägna sig helt nya egenskaper och förmågor. Vi är människor och kan mogna som människor, därför att vi varit människor många gånger förut. Reinkarnation är en

genomgående princip för allt liv.

⁴När vi föds till ett nytt liv, har vi det mänskliga latent från tusentals föregående liv. Ju snabbare och djupare vi mognar som människor, desto fler liv och desto innehållsrikare liv har vi levat förut. Minnen ur dessa föregående liv har vi inte direkt tillgängliga i det dagsmedvetna (men hur mycket minns vi från de tidigaste åren av det liv vi lever nu?). De generella erfarenheter vi gjort i tidigare liv kan emellertid snabbt väckas ur latensens slummer, när vi ställs inför liknande situationer på nytt. Så förklaras inte bara olikartad och olika djup livsförståelse människor emellan utan också medfödda anlag, talang, geni. ”All kunskap är återerinring” sade Platon, som hade gått i Pytagoras’ skola.

⁵Skillnader i graden av medvetenhet människor emellan beror alltså på att somliga är äldre och andra är yngre ”själar”. Och om människor, djur, växter och oorganisk materia alla ingår i ett enda stort livssammanhang – evolutionen – så kan man förklara naturens olika riken såsom de huvudsakliga, successiva stadierna i denna evolution.

⁶Det är just vad hylozoiken gör. Vi som nu är människor har kunnat bli det en första gång – för tusentals inkarnationer sedan – därför att vi då hade nått så långt som var möjligt i närmast föregående naturrike. Djurriket hade inte mer att lära oss. På motsvarande sätt har vi levat som växter i ännu tidigare epoker och innan dess som mineral.

⁷Den biologiska evolutionen av livsformerna handlar om en förfining av de materiella höljenorna till gagn för det inneboende livet. Denna evolution har tillhandahållit de instrument som varit nödvändiga för evolutionen av medvetenheten. Genom hela djurriket och fram till människan kan vi följa hjärnans och övriga nervsystemets alltmer förfinade organisation som det väsentliga i den organiska materietvecklingen. Och ändå är hjärnan endast ett redskap för medvetenheten.

⁸Det är medvetenhetens evolution, som är livets mening.

1.8 Monaderna

¹En livsform slits ut, dör och upplöses, men den medvetenhet, som fanns i formen, fortsätter i en ny. Hur är detta möjligt? Ty om medvetenheten alltid har ett materiellt underlag, så måste detta vara något annat och beständigare än hjärnan och övriga nervsystemet.

²Hylozoiken förklarar det så, att den individuella medvetenheten i varje livsform är knuten till en oförstörbar materiell kärna, som består också sedan formen upplösts. Pytagoras kallade denna kärna för monaden. Han hävdade att monaden är gudomlig till sitt väsen. Därmed menade han att monaden har möjlighet att vidga sin medvetenhet och sin vilja allt mer för att till sist omsluta hela kosmos.

³Den hylozoiska termen monad kan översättas med ”jagatom”. Monaderna består av materia såsom allt annat i universum. Men till skillnad från all annan materia består de inte av atomer. De är odelbara uratomer, själva byggstenarna till allt annat i kosmos.

⁴Vi har vant oss vid att betrakta människan såsom en kropp som (möjligen) har en själ. Kanske förstår vi att det är tvärtom: människan är en själ som har en kropp; exaktare uttryckt: en monad som är iklädd en fysisk livsform.

⁵Om man med ”död” menar livets definitiva slut, så finns det ingen död i hela kosmos. Det finns endast upplösning av monadernas tillfälliga höljen, deras livsformer. Då livsformer är sammansatta av celler, molekyler, atomer, så måste formerna förr eller senare upplösas i dessa beståndsdelar. Men eftersom monaden är osammansatt, en enda uratom, så kan den inte upplösas. Den är odödlig.

⁶Liksom all materia har också monaderna medvetenhet. Till en början, innan monaderna ingått i livsformer, är denna medvetenhet endast potentiell – icke väckt. Livsformerna är de nödvändiga instrument som monaderna behöver för att vakna till medvetenhet och därefter utveckla den alltmer. När medvetenheten vaknar till aktivitet, blir monaden ett jag i sin livsform.

⁷Monadens medvetenhet utvecklas efter vartannat i mineral-, växt-, djur- och människorike-

na. Monaden är i varje rike ett enhetligt och oförstörbart jag. Medveten om sig själv som ett jag blir den dock först i människoriket.

⁸Monaderna är byggstenarna till allt, är de uratomer som våra fysiska celler, molekyler, atomer ytterst består av. Varför säger man då, att en monad är den innersta kärnan i varje livsform? Livsformerna består ju av idel monader.

⁹Förklaringen ligger i monadernas olika grader av utvecklad medvetenhet. De monader, som kollektivt bygger upp fysiska atomerna och därmed indirekt fysiska materiens former, är relativt sett outvecklade. De tjänstgör som materiella uratomer enbart. Den ringa medvetenhet de har räcker endast till att fullgöra funktioner i atomernas och cellernas liv. Ett förhållandevis litet antal av den oerhörda mängden monader har nått en så hög grad av utvecklad medvetenhet, att de var och en kan taga en livsform i besittning som sin egen och bli dess allt dominerande medvetenhet, dess jag. Men alla monader når också detta stadium till slut och blir jag i mineral, växter, djur och människor.

1.9 Alltings enhet

¹Ingenting finns i isolering, utan allt påverkar allt annat. Icke nog därmed: allt speglar dessutom allt annat, förnimmer allt annat. Med vilken grad av klarhet detta sker, är en annan sak och visar graden av utvecklad medvetenhet. Och "allt" är väsen på olika utvecklingsstadier.

²Vi är alla på något sätt varandra. Vi deltar alla i en enda gemensam kosmisk medvetenhet. Liksom alla vattendroppar förenas i oceanen, så förenas alla monaders individuella medvetenhet i en gemensam. Detta är den kosmiska totalmedvetenheten, och i den har alla monader en oförlorbar del.

³Viktigast att förstå om medvetenhetens natur är dess enhet. Medvetenheten är en enda i hela kosmos. Men vi människor är ännu för primitiva för att uppfatta enheten. Det är först när insikten om ansvar – inte bara för oss själva och våra närmaste eller ens vår nation utan för allt liv – vaknar i oss, som vi börjar känna enhetsmedvetandet. I själva verket ingår vi alla – mineraler, växter, djur och människor – i allt större hierarkier av liv.

⁴Om medvetenheten genomgår en evolution, om monaderna bildar livshierarkier från mineral till människor, så varför skulle allt detta sluta med människan? Om jaget är odödligt och utvecklas i ständigt nya former, så måste denna evolution till sist föra jaget till ett övermänniskligt stadium. För oss alla, som nu är människor, ligger detta i framtiden. Men det måste, logiskt sett, redan nu finnas de som uppnått övermänniskliga nivåer av insikt och förmåga. De utgör livshierarkiernas fortsättning bortom människan.

⁵Dessa hierarkier av övermänniskliga väsen är enligt hylozoiken de intelligenta krafter som dirigerar hela evolutionsförloppet, ger det dess riktning och mål. Denna tanke är inte mer fantastisk än att en nutida forskare, biologen Rupert Sheldrake, anser den vara en möjlig hypotes. Följande tankar, hämtade ur hans bok *Mot en ny livsvetenskap*, överensstämmer med hylozoiken.

⁶"Om det finns en sådan hierarki av medvetna jag, så kan de på högre nivåer mycket väl uttrycka sin skaparförmåga genom andra, som hör till lägre nivåer. Och om en sådan skapande faktor på högre nivå verkade genom människans medvetande, skulle de tankar och handlingar, som den gav upphov till, faktiskt kunna uppfattas som om de kom utifrån. Denna upplevelse av inspiration är ju välbekant.

⁷Om sådana 'högre jag' innebor i naturen, så är det dessutom möjligt att människor under vissa betingelser direkt kunde erfara att de vore inneslutna eller innefattade i dem. Och faktum är att upplevelsen av en inre enhet med allt liv, med jorden eller universum ofta skildrats, i den mån den alls går att uttrycka."

Ovanstående text utgör avdelning ETT av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog.

Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2017.

TVÅ

2.1 Verkligheten

¹Många filosofer och även ockultister har trott att verkligheten inte är vad den synes vara. De har förnekat att den synliga fysiska materien är vad den är och hävdar att den skulle vara något annat – en illusion, dröm, enbart subjektiv uppfattning. De har trott att bara därför att vår uppfattning av verkligheten bildas i hjärnan, så måste verkligheten också vara ett hjärnspeke: ”När vi vänder oss bort, upphör världen att existera.” Märkligt då att vi har samma illusion gemensam. Konstigt också att människorna hela tiden kan utvinna ny kunskap ur och om denna illusion med hjälp av sina sinnesorgan och vetenskapliga instrument.

²Gentemot sådana hugskott hävdar hylozoiken detsamma som sunda förnuftet. Nämligen att verkligheten givetvis är objektiv, det vill säga: att den finns utanför oss och är sådan den är oberoende av våra fantasier om den.

³Endast en verklighet som är objektiv kan vara gemensam för alla. Endast en verklighet, som är oberoende av människans fantasier och (i vårt tidsperspektiv) oföränderlig, kan vi utforska och vinna kunskap om. Och endast genom objektiv kunskap kan vi få större frihet, öka makten över vårt öde som individer och som släkte. Den objektiva verkligheten är förutsättning för såväl kunskap som enhet och frihet.

⁴Enligt hylozoiken är verkligheten först och främst vad den synes vara, nämligen fysisk synlig materia. Men dessutom är verkligheten något helt annat och ofantligt mycket mera.

2.2 Mer om verklighetens tre aspekter

¹Verkligheten är fysisk synlig materia. Men samtidigt är den också något helt annat. Detta andra är medvetenhet och rörelse.

²Materien är påtaglig – objektiv. Alltså intet tvivel om att den är verklig. Medvetenheten är våra sinnesintryck, drifter, begär, känslor, fantasier, tankar, ideer, viljeförnimmelser – allt som sker i vårt inre liv. Intet i det inre går att ta på. Men är det överkligt därför? Knappast! Läsaren av denna bok anser nog, att hans medvetenhetsliv är i högsta grad verkligt för honom, liksom författaren anser detsamma om sitt medvetenhetsliv. Mycket i detta inre liv är gemensamt för oss båda. Annars skulle vi inte förstå varandra och skulle denna bok vara begriplig endast för sin författare.

³Medvetenheten går inte att ta på, exaktare uttryckt är den subjektiv. Ändå är den verklig. Naturligtvis har ”tänkarna” försökt att trolla bort också denna verklighet. Och för detta syfte har de tagit i bruk den missvisande ”ingenting annat än”-metoden. Tankar och känslor är ”ingenting annat än kemiska reaktioner i hjärnan”, påstår man. Visst kan det konstateras, att kemiska och elektriska reaktioner äger rum i hjärnan, när vi erfar en känsla, tänker en tanke eller fattar ett beslut. Men är den kemiska reaktionen eller de elektriska laddningarna detsamma som tanken, dess innehåll av medvetenhet?

⁴Vi inledde detta avdelning med att konstatera, att den objektiva materien inte kan förklaras såsom subjektiv medvetenhet, inte kan förklaras såsom illusion eller uppfattning. Lika litet kan man gå motsatta vägen: reducera medvetenhet till blotta materiefenomen. Materia och medvetenhet är båda absoluta. Detta innebär att de inte kan förklaras ur varandra eller med andra faktorer, utan att de själva är grundfaktorer i tillvaron. Då de är sådana, borde man inte behöva diskutera huruvida de finns och vad de är utan enbart konstatera dem som de självklarheter de är.

⁵Materia och medvetenhet är grundfaktorer i tillvaron. Men är de de enda? Låt oss gå tillbaka till exemplet med tankeprocessen. Hjärnan är materia, tankeinnehållet är medvetenhet. Bilden är alltjämt ofullständig. Den är statisk, inte levande. Det dynamiska, själva processen, måste komma med i bilden. Hjärnan är intet statiskt, utan däri pågår alltid aktivitet av många olika slag och på alla nivåer av materiens organisation, bland celler, molekyler, atomer och subatomiska partiklar. Icke heller medvetenheten är statisk utan skiftar ständigt mellan olika till-

stånd, är ständigt aktiv på olika sätt.

⁶Den tredje grundfaktorn i tillvaron, som präglar både materiens och medvetenhetens värld, är alltså rörelsen, det dynamiska. Rörelse är förändring och förändring är rörelse. Ingenting i hela kosmos får lov att stå stilla, ens för bråkdelen av en sekund.

⁷Allt som nu sagts kan sammanfattas så: Verkligheten och allt i verkligheten har tre klart urskiljbara aspekter. Dessa är materien, medvetenheten och rörelsen.

⁸De kallas aspekter, eftersom de är tre olika sidor av en och samma verklighet. De är alla tre fullt verkliga, men uppdelningen är en effekt av vårt begreppstänkande, när vi iakttar en verklighet, som i sig är enhetlig och odelbar. Materiens värld är samtidigt medvetenhetens och rörelsens värld. Kom ihåg exemplet med tankeprocessen! Ingen av de tre kan finnas till utan de två andra. Allt som finns är materia, men all materia har medvetenhet och är i rörelse.

2.3 Den överfysiska verkligheten

¹Hylozoiken talar om en verklighet utöver den fysiska, den överfysiska tillvaron. Klärvoajanter iakttar överfysiska former, som osynliga för de flesta andra människor tränger igenom den fysiska, synliga materien. Omkring levande varelser observerar de ett slags psykisk atmosfär, den så kallade auran. En amerikansk läkare, dr Shafica Karagulla, forskade om auran och dess medicinska betydelse. Hon hade fattat intresse för dessa ting, sedan hon träffat flera kolleger, som kunde iakttaga auran som ett "fält av livsenergi" runt sina patienter. De hade lärt sig att använda den klärvoajanta förmågan för att ställa diagnoser. De berättade att de ofta kunde "se" en sjukdom som ett "fel" i livsfältet, innan det yttrade sig patologiskt i organismen.

²I sin bok *Breakthrough to Creativity* sammanfattade dr Karagulla sina rön sålunda: Människan har ett livsfält av fysisk energi, som är på gränsen till synlighet. Det yttrar sig som en "ljusaura" och sträcker sig flera centimeter utanför kroppen. Vidare har hon ett emotionalt eller känslöfält, som når flera decimeter intill en halv meter utanför kroppen. Och därtill har hon ett mentalt eller intellektuellt fält, som når mer än en halv meter ut. Dr Edward Aubert har kommenterat hennes bok sålunda:

³"Det verkar som om vi levde i ett väldigt hav av växelverkande energier. Dessa energier rör sig in i och ut ur våra individuella fält på ett sätt, som påminner om andningen. Varje människa tycks ha sitt eget sätt att upptaga energi. Vissa gör det främst genom intellektuell stimulans, medan andra gör det genom emotional upphetsning. Depression och självupptagenhet minskar kraftigt förmågan att tillgodogöra sig energierna."

⁴Detta visar tydligt att också den överfysiska verkligheten har de tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse. Auran är ingen effekt av organismen, ingen utstrålning av den. Den har en självständig existens. I utomkroppsliga upplevelser (kapitel 1.2) upplever sig människan leva och vara medveten i sin "andekropp" (det vill säga auran), då hon för stunden lämnat organismen. Auran har en egen struktur, oberoende av organismens, och sjukdomar visar sig som regel först i auran och drabbar kroppen sedan.

2.4 En mångfald världar

¹Den fysiska materien är synlig och påtaglig för oss. Eftersom den överfysiska materien är osynlig och opåtaglig för oss, vill somliga filosofer kalla den subjektiv eller "andlig" och inte objektiv eller materiell. Men detta visar bara deras okunnighet om den överfysiska verklighetens natur. Grunden till den fysiska materien är atomer, som vi inte kan uppfatta med sinnena. Det är först i tillräcklig mängd och tillräckligt grov sammansättning, som de blir uppfattbara för oss som objektiv materia. Givetvis är atomerna i sig precis lika objektiva som de synliga former de bygger upp. Vi får inte begå tankefelet att tvinga på materien vår egen begränsade förståelses förfelade kategorier.

²När Maxwell och Hertz upptäckte de elektromagnetiska fälten för nu mer än hundra år sedan, blev följden att begreppet materia vidgades till att omfatta också dessa fält. Dittills hade

begreppet fält varit ofattbart. Vetenskapen uppfattar alltjämt fält såsom enbart fysiska. Erfarenheterna av överfysiska "livsfält" skall dock till slut förmå vetenskapen att vidga materiebegreppet ännu mer, utöver begränsningen till det fysiska.

³Enligt hylozoiken finns det många slag av överfysisk materia. Dessa materier tränger fullständigt igenom den fysiska, finns i samma rum som den fysiska. Auran tränger igenom organismen och når dessutom ett stycke utanför den.

⁴Hela den fysiska världen, inte bara vår planet, utan hela solsystemet och den kosmiska rymden bortom, är uppfylld och genomträngd av överfysisk materia av olika slag. Detta är möjligt genom att också den solidaste fysiska materia mestadels utgöres av tomrum mellan och inom atomerna. I detta tomrum finns skenbart obegränsat utrymme för de allt finare atomer, som den överfysiska materien består av.

⁵På detta sätt bildar de olika överfysiska materielagen olika världar i samma rum som den fysiska världen. När man i hylozoiken talar om världar, menar man alltså inte olika planeter eller dylikt, utan olika materietillstånd eller dimensioner i samma rum.

⁶Varje värld har sitt eget slag av atomer, sitt eget slag av materia sammansatt av dessa, sitt eget slag av karakteristisk medvetenhet, sitt eget slag av rörelse (energi, vibrationer). De tre aspekterna finns i alla världarna men yttrar sig på helt olika sätt i var och en.

⁷Den fysiska världens atomer är de största eller grövsta. De närmast finare är de som bygger upp emotionalvärlden. Därefter i finhetsgrad kommer mentalvärldens materia. Sedan följer en lång oavbruten serie allt finare slag av atomer.

⁸Atomerna av det finaste slaget är uratomerna, monaderna.

⁹Emotionalvärlden har fått sitt namn av att emotionerna eller känslorna är den typiska medvetenheten hos dess slags materia. "Känslöfältet" i auran består av emotionalmateria. Genom sin emotionalaura står alla organismer (människor, djur och växter) i förbindelse med varandra. "Vi lever i ett väldigt hav av växelverkande energier." Den individuella emotionalauran är en förtätning av det omgivande emotionala "havet" och har ett ständigt utbyte av materia, energi och medvetenhet med detta. Motsvarande gäller för det "intellektuella fältets" samverkan med mentalvärlden. Dess typiska medvetenhet är tankar och ideer.

2.5 *Subjektiv och objektiv medvetenhet*

¹Den subjektiva verkligheten är medvetenheten. Den objektiva verkligheten är materien. Det finns inga enbart "subjektiva världar" såsom motsats till den objektiva fysiska världen. Alla världar är både subjektiva och objektiva, eftersom de alla har båda aspekterna: medvetenhet och materia.

²Medvetenheten kan uppfatta allt slags verklighet: materia, medvetenhet och rörelse. Medvetenhetens innehåll kan därför vara både subjektivt och objektivt. Medvetenheten har subjektivt innehåll när den är upptagen med sig själv, känslor, tankar, minnen och så vidare. Detta kallas subjektiv medvetenhet. Medvetenheten kan iakttaga också materien. Det gör den till exempel, när vi med våra sinnen uppfattar det som händer i det fysiska. Detta kallas objektiv medvetenhet.

³Normalt har människan objektiv medvetenhet endast om den fysiska materien. Objektiv medvetenhet om emotional och mental materia innebär att man kan "se" materieförmer i dessa världar, till exempel auran runt levande organismer. Detta kallas vanligen klärvoajans. Den emotionala klärvoajansen är långt vanligare än den mentala.

⁴De allra flesta människor är dock inte klärvoajanta. Frånsett sinnenas förnimmelse av den fysiska världen är människans medvetenhet enbart subjektiv. Hennes hittills utvecklade emotionala och mentala medvetenhet är subjektiv. Detta är orsaken till att de flesta människor förkastar tanken på överfysiska ("andliga") världar. Idén att känslor och tankar inte skulle vara blott subjektiva medvetenhetstillstånd utan även objektiva ting, ha utsträckning i rummet, vara kraftfält som har bestämda vibrationsfrekvenser, förefaller underlig för dem. Men inte för män-

niskor med högre (överfysisk) objektiv medvetenhet.

⁵Varje tanke är medvetenheten hos en bestämd mental materief orm, varje känsla bäres av en emotional form. Med sådana tanke- och känslöformer fyller människan ut mental- och emotionalvärlden, antingen hon vet det eller ej. De kan iakttagas av den klärvoajante och tydas av den som lärt sig deras språk.

2.6 Jaget och dess höljen

¹Vårt inre liv, vår medvetenhet, kan vid första betraktande verka enhetligt. Men efter en stunds själviakttagelse inser vi, att vi har medvetenhet på tre plan samtidigt: det fysiska med sinnesintryck och viljeimpulser till musklerna, det emotionala med begär och känslor, det mentala med tankar och ideer. Det är alltså möjligt att samtidigt vara medveten om kyla, hysa en känsla av upprymdhet och syssla med tankeverksamhet, såsom att göra en beräkning eller planera en resa. Medvetandet är för stunden mer koncentrerat på något av planen. Medvetandet växlar hela tiden plan och är i ständig, rastlös aktivitet.

²Ibland, då vår uppmärksamhet inte är helt fångad av den fysiska yttervärlden och inte heller är helt försjunken i vår inre emotionala eller mentala värld, vaknar jaget till medvetenhet. Det iakttar då kanske, liksom en fristående observatör, den ständigt växlande trefaldiga medvetenheten. Detta kan man erfara med en smula själviakttagelse. Känslorna och tankarna synes löpa fritt efter egna associationslagar, men jaget kan ingripa och styra dem, om det vill. Det som iakttar och styr måste vara något annat än det som iakttas och styres. Jaget är sinnesförmimmelser, känslor och tankar, men också något annat och bortom dessa. Det kan identifiera sig med dessa slag av medvetenhet men också avsäga sig identifieringen medvetet. Jaget tycks i sig självt vara ett centrum av iakttagande självmedvetenhet och ett centrum av vilja.

³Enligt gängse materialistisk psykologi alstrar hjärnan alla slags medvetenhet. Enligt hylozoisk psykologi är hjärnan inte orsak till medvetenheten utan endast instrument för medvetenhetens yttringar i det fysiska. Hjärnan har blott ringa egen medvetenhet. Hjärnan är visserligen förutsättning för medvetenhet i fysiska kroppen. Men varken kropp eller hjärna är förutsättning för medvetenhet, som de utomkroppsliga upplevelserna ger vid handen. För att ge en liknelse: En radiomottagare är nödvändig för att lyssna på en utsändning i den fysiska världen. Men utsändningen och sändaren som åstadkommer den är oberoende av om mottagaren fungerar eller ens existerar.

⁴Endast fysisk medvetenhet uppstår i den fysiska kroppen. Men nu är enligt hylozoiken all medvetenhet knuten till materia. Människans olika slag av medvetenhet måste ha ett annat materiellt underlag än organismen. Enligt hylozoiken är underlaget dels monaden (jagatomen), dels monadens höljen i olika världar med dessas helt olika slag av medvetenhet.

⁵Människans hölje i den synliga fysiska världen är organismen. Dessutom har människan ett hölje av finare fysisk (för de flesta osynlig) materia och tre överfysiska höljen.

⁶Räknade från grövsta materielag mot finare är människans fem höljen:

- (1) ett grövre fysiskt – organismen
- (2) ett finare fysiskt – eterhöljet
- (3) ett emotionalt hölje
- (4) ett grövre mentalt – mentalhöljet
- (5) ett finare mentalt – kausalhöljet, ”själen”

⁷Det är närvaron av fyra finare höljen i organismen, som gör att människan alls kan leva sitt liv i fysiska världen och samtidigt ha emotional och mental medvetenhet. Utan sitt emotionalhölje skulle hon sakna begär och känslor, och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka. Medvetenheten i kausalhöljet är ännu outvecklad hos de allra flesta. Fullt utvecklad ger den kausala medvetenheten en omedelbar, korrekt uppfattning av allt den riktas mot i människans

tre världar, klagörande tingens orsaker och verkningar, oberoende av avstånd i planeten eller av förfluten tid. De gamle (i esoteriska kunskapsskolorna invigda) kallade detta för intuition eller ”skådande av ideerna i idévärlden” (kauslvärlden).

⁸Eterhöljet är faktiskt det viktigaste av de båda fysiska hölkena. Det förmedlar flera livsuppehållande energier (”livskraften”) till organismen. Brister i eterhöljets funktion återverkar på organismen som nedsatt vitalitet och sjukdom. Många människor kan skönja sitt eget och andras eterhölje som en tunn, svagt självlysande hinna omgivande hela kroppen. Eterhöljet tränger igenom organismen, bildar skenbart en fullständig kopia av den, så att varje cell har sin egen eteriska motsvarighet, sitt eget eterhölje. I verkligheten är det tvärt om: organismen är en kopia av eterhöljet. Alla organiska former bildas med eterhöljet som grundform eller ”blå-kopia”. Det kallas därför också ibland för formbildningshöljet.

2.7 Medvetenhetsyttringarnas tre aspekter

¹Verkligheten är en enhet av materia, medvetenhet och rörelse. Om vi betraktar någon av de tre livsaspekterna isolerat, så blir vår uppfattning alltid ofullständig och missvisande. Biologin ser evolutionen som endast formernas utveckling och ser inte till medvetenheten i formen. Psykologin intresserar sig för medvetenheten som sådan men vet ingenting om dess materiella grund: människans emotional- och mentelhölje liksom monaden.

²Allting i kosmos har tre aspekter. Så ock medvetenhetens yttringar. De känslor vi hyser och tankar vi tänker är inte bara subjektiva medvetenhetstillstånd. Känslor och tankar är också materieformer. De är slutligen även krafter; de är verkningar av orsaker och blir i sin tur orsaker till nya verkningar.

³Två urgamla esoteriska talesätt belyser detta: ”tankar är ting” och ”energi följer tanken”.

⁴Det finns en genomgående parallellitet mellan materia, medvetenhet och rörelse (kraft). Fysisk materia består av de grövsta atomerna i kosmos, emotionala av finare, mentala av ännu finare och så vidare. Materien är bärare av, medium för rörelsen, de vibrationer som uppfyller hela kosmos. Ju finare atomerna är, desto snabbare, intensivare, mer genomträngande blir också vibrationerna de bär. Denna parallellitet mellan materien och rörelsen har en avgörande betydelse också för medvetenheten. Varje medvetenhetsinnehåll motsvaras nämligen av sin bestämda vibration i sitt bestämda slag av materia. Det finns fysiska, emotionala, mentala vibrationer och så vidare.

⁵Detta är kanske lättare att förstå, om vi ser på förhållandena i den fysiska världen. Fysisk materia vibrerar, en våg går ut åt alla håll. Har vågen en viss frekvens, förmedlar den blå färg, en annan lägre frekvens förmedlar tonen do. Vibrationerna träffar respektive sinnesorgan hos människan. Där ger de upphov till motsvarande elektriska nervimpulser. Dessa urladdas i hjärnan, men det registrerande organet är den eteriska hjärnan, inte den grovfysiska. Jagatomen, monaden, med sin erfarenhet av de oändligt skiftande vibrationernas betydelse, tolkar intrycket omedelbart och korrekt.

⁶Möjligheterna till differentiering förefaller oss outtömliga. Vi kan tänka oss hur många olika färgnyanser, toner, dofter etc. som helst. Detsamma gäller de emotionala vibrationerna, olika känslökiftningar och stämningslägen utan ände.

⁷En människas känsla, stark eller svag, varaktig eller flyktig, uppmärksam av henne själv eller omedveten, ger upphov till en karakteristisk vibration i hennes emotionalhölje. Höljet står i omedelbar kontakt med emotionalvärlden. Vibrationen når ut åt alla håll. Den går snabbare än ljuset och försvagas först på ofantligt avstånd från källan. Allas emotionalhöljen, som nås av vibrationen, blir påverkade. Är vibrationen tillräckligt stark, höljet tillräckligt mottagligt och jaget inte upptaget med annat, så registreras känslan som om den vore individens egen. Så fungerar telepatin, ett universellt fenomen i kosmos.

⁸Vi är mer telepatiska än vi anar. Mycket av vad vi tror vara våra egna känslor och tankar är suggestioner utifrån. Det är mera till ont än till gott: den skenbart grundlösa nedstämdhet, som

man kan drabbas av i storstadens människovimmel, är ett exempel.

⁹Detta visar betydelsen av att vara aktiva, uppmärksamma i vår medvetenhet. Det är i passiva tillstånd vi lättast tar emot dåliga inflytelser utifrån. Vi människor har långt kvar till medveten telepati, avsiktlig överföring av tankar. Vi måste först lära oss att vara positiva, inte belasta andra med vår negativa emotionalitet, våra deprimerande känslor.

¹⁰I varje sekund träffas våra fem höljen i tre världar av oräkneliga vibrationer. Våra sinnen registrerar bara en ytterst liten bråkdel av alla slags vibrationer i den fysiska världen. Motsvarande gäller vår subjektiva medvetenhet i de överfysiska höljen. Mindre än en miljondel av alla vibrationer uppfångar vi. Allt annat går oss förbi. Kunde vi uppfatta och korrekt tolka alla vibrationer, som når oss över ofantliga avstånd, så skulle vi vara nära nog allvetande.

2.8 Esoterisk kunskapslära

¹Hylozoiken beskriver kosmos som en serie världar, dimensioner i samma rum. Om vi kallar fysiska världen för den lägsta, så blir de överfysiska världarna de allt högre världarna i denna serie. "Lägre" och "högre" används alltså inte i betydelsen "under" och "över" i rummet utan i betydelsen lägre och högre slag. Vad innebär då lägre och högre slag? Låt oss se det ur de tre verklighetsaspekterna.

²*Materieaspekten:* Kosmos är en serie allt finare materietillstånd. Högre materieslag består av finare (mindre sammansatta) atomer än lägre materieslag. Varje högre materieslag i serien tränger igenom alla lägre slag.

³*Medvetenhetsaspekten:* Kosmos är en serie allt högre medvetenhetsnivåer, knutna till motsvarande materietillstånd. Högre medvetenhet är klarare och mer omfattande än lägre. Liksom högre materia tränger igenom all lägre, så uppfattar högre medvetenhet alla lägre slag.

⁴*Rörelseaspekten:* Kosmos är en serie energinivåer. Högre energier är intensivare och mäktigare än lägre. I varje högre värld ökar också medvetenhetens kapacitet att styra de allt mäktigare energierna. Högsta världen i kosmos består av monader med högsta möjliga medvetenhet. Dessa monader styr de högsta kosmiska energierna "ner" genom alla de lägre världarna, så att evolutionen i dessa drivs fram mot det förutsedda slutmålet: att alla monader skall nå den högsta kosmiska världen.

⁵Ett högre slag av medvetenhet uppfattar alla lägre slag. Men en lägre medvetenhet kan inte uppfatta en högre, utan den verkar obefintlig. Tanken, till exempel, kan uppfatta, förstå och styra begäret. Men begäret kan inte fatta tanken utan är "mentalt blind". På motsvarande sätt kan begäret sortera sinnesintryck i behagliga och obehagliga, men sinnena själva är blinda för denna urvalsmöjlighet.

⁶Medvetenhet är alltid medvetenhet i materien. Denna medvetenhet kan aktiveras (utvecklas) från enbart subjektiv till också objektiv, medvetenhet om materien. Men också då kan den uppfatta endast sin egen materia och alla lägre slag. För att konstatera de högre materieslagens och världarnas existens måste man skaffa sig objektiv medvetenhet om denna högre materia. Emotional objektiv medvetenhet, klärvoajans, ger – teoretiskt och i bästa fall – kunskap om emotionala och fysiska världarna. I praktiken ger den inte så mycken kunskap ens om dessa världar, som strax skall visas. Om mentalvärlden och de allt högre världarna förblir klärvoajanten alltså okunnig. Han anar oftast inte deras existens, vilket förklarar varför de flesta klärvoajanter känner till bara "materiella världen" och "andevärlden", som de kallar fysiska och emotionala världarna.

⁷Klärvoajansen är en osäker och begränsad kunskapskälla, och det på flera grunder.

⁸Att se är inte detsamma som att förstå. Den fysiska världen med dess livsformer, naturprocesser, lagar etc. har mänskligheten lärt sig att förstå allt mera genom sin kollektiva erfarenhet och vetenskapliga forskning. Men klärvoajanten kastas in i en värld, som han inte haft någon egen erfarenhet av. Hans vetenskapliga kunskap om den världens speciella karaktär, materieförmer, olika slags medvetenhet, energier, invånare etc. är lika med noll. Alla hans

betraktelsesätt är fysiska, bildade utifrån erfarenheter i den fysiska världen, uppfattning av fysisk tid och fysiskt rum till exempel. Han ser bara vad han redan vet, eller tror sig veta. Det blir en genomgående missuppfattning, även om vissa detaljer kan bli korrekt observerade.

⁹Den största vanskligheten ligger emellertid i faktum att emotionalvärlden är begärens speciella värld. Allt emotionalt, alla önsknings och förväntningar (också omedvetna) antar genast konkreta former i emotional materia. Det är oundvikligt att klärvoajanten tar dessa emotionalformer för bestående verklighet. Det är i denna värld, som religiösa möter sina gudar, mästare, andliga ledare. Där får man bekräftelse på alla sina förutfattade åsikter. Man ser ju, att de är verkligheter och blir ännu fastare i tron på dem. Fri från beroendet av detta illusionsliv blir människan först, när hon utvecklat den högsta mentala eller kausala medvetenheten. Då kan hon också rätt använda emotional och mental klärvoajans.

¹⁰Om klärvoajansen vore en väg till kunskap om verkligheten och livet, så skulle mänskligheten ha löst alla sina kunskapsproblem för länge sedan. Ty klärvoajans är inte svår att utveckla, och klärvoajanter finns det ganska gott om. Men när de försöker göra lärosystem av sina upptäckter i "andevärlden", kommer de aldrig fram till samstämmiga resultat vad gäller det väsentliga. Detta visar alltför tydligt, att de bara glimtvis nått den bestående verkligheten. Mestadels har de sett sina egna emotionalformer.

¹¹Detta faktum bör dock inte avskräcka forskare, som i likhet med dr Karagulla söker utröna i vad mån emotionala klärvoajanter kan iakttaga överfysiska processer, som föregår eller förorsakar de fysiskt konstaterbara (t.ex. fysiologiska). Esoteriken är något helt annat än på emotional klärvoajans uppbyggd ockultism. Esoterikerna har också i alla tider varnat för att utveckla klärvoajans. De har som ett axiom hävdad, att "ingen självlärd skådare någonsin såg riktigt". Swedenborg, Ramakrishna, Steiner, Martinus var alla självlärda.

¹²Esoterikernas ståndpunkt i kunskapsfrågan formulerade Buddha klarast av alla för 2500 år sedan: Människan kan inte på egen hand lösa de stora problemen om guds existens, själens odödlighet och livets mening. Hon kan inte nå kunskap om tillvaron. Det är en uppgift för övermänskliga intelligenser.

¹³Därmed är inte sagt att människan inte skulle kunna begripa en kunskap om verkligheten, om hon fick den till skänks av övermänskliga intelligenser och anpassad till hennes nivå av begripande.

¹⁴Esoteriken är denna kunskap. Människan är det lägsta slag av väsen som kan begripa den i någon form. Närmast övermänskliga väsen har utformat den på grundval av sin ofantligt större livsförståelse och med den ytterligare kunskap de i sin tur fått från ännu högre väsen. På detta sätt blir esoteriken bekräftad genom hela serien allt högre intelligenser upp till dem i den högsta kosmiska världen. Därav dess auktoritet.

¹⁵Det finns ingen absolut okunnighet. Redan i mineralriket gör monaden erfarenheter och lär sig av dem. Och människan har skaffat ett oerhört vetande om den fysiska världen. Men om kosmos och dess allt högre världar, om medvetenhetens utveckling i dem, om högre slags väsen, om tillvarons mening och mål, förnuftighet och lagenlighet, är hon djupt okunnig. Och denna kunskap är den väsentliga, viktigare än alla tekniska uppfinningar. Det är därför esoteriken ensam ger kunskap, i en djupare, kvalitativ betydelse.

¹⁶I alla tider har människan utformat mer eller mindre idiotiska livsåskådningar, religioner och politiska ideologier, utan kunskap om verkligheten, utan förståelse för livets mening. De har i regel varit både kunskaps- och livsfientliga. Både naturforskarna och esoterikerna (ibland förenade i samma person) har fått kämpa för kunskap och tankefrihet.

¹⁷I vår tid har många människor, framför allt i Västerlandet, en ny inställning, alldeles olik alla de gamla, en inställning som möjliggör kunskap. Traditioner och äldre tänkesätt är för dem inte självklart riktiga bara därför att de är gamla och invanda. Människor ifrågasätter, undersöker själva i stället för att lita till auktoriteter, vill veta mera och djupare. Detta är oerhört glädjande. Först med denna nya inställning har esoteriken kunnat bli offentlig.

¹⁸Endast esoteriken kan ge en hållbar lösning av världsgåtan. I sin hylozoiska form har den

gjorts så enkel, att varje skolbarn kan lära sig begripa den. Ändå är hylozoiken det mest omfattande och samtidigt fullständiga tankesystem, som någonsin lagts fram. Den innehåller inga motsägelser och går inte att vederlägga. På ingen punkt står den i motsättning till de fakta om fysiska verkligheten som människans egen forskning definitivt konstaterat. Dessutom kommer alla nya fakta, som mänskligheten konstaterar, att automatiskt finna sin naturliga plats i systemet. De förklaringar, hylozoiken presterar på otaliga fenomen och fakta, som annars inte skulle kunna förklaras, visar att detta system är överlägset alla andra. Den som i filosofins, teologins och vetenskapens historia själv konstaterat hur lätt det varit för alla tiders lärda att tro på alla slags absurditeter, hur litet av förnuft och sanning det funnits i mänsklig spekulering om det överfysiska, torde kunna inse att ett system som hylozoiken inte kan konstrueras av ett mänskligt intellekt. Hylozoiken antyder därmed sitt övermänskliga ursprung.

¹⁹Människan kan inte konstatera huruvida ett esoteriskt system stämmer överens med verkligheten. Esoteriken blir därmed auktoritativ. Kritiker av esoteriken har därför ansett att den måste bli enbart tro. På den kritiken svarar esoterikerna att deras system inte får bli en ny tro. Systemet får inte accepteras okritiskt, på emotionala grunder utan endast på mentala. Det gäller att analysera, begripa och förstå, inte bada i känslor av ”det underbara med denna lära”.

²⁰Kritisk inställning är absolut nödvändig, har för övrigt varit uppmuntrad och utlärd i de esoteriska skolornas elementära undervisning. Med kritisk inställning menas saklig, allsidig bedömning med klar blick för både förtjänster och brister. Negativ, ensidig kritik är emotional och sakligt sett värdelös.

²¹Esoteriken och särskilt dess västerländska form, hylozoiken, bör kunna bli en arbetshypotes, ett antagande tills vidare, för alla intelligenta, sökande människor.

²²Hur man ställer sig till hylozoiken som arbetshypotes visar oss de skarpsinniga tänkare, som godtagit den: ”Så långt vi kan se, är den förnuftig och motsägelös. Så långt vi kan praktiskt pröva den, har den visat sig stämma överens med verkligheten. Vi skall förkasta den, om detta skulle visa sig icke bli fallet i framtiden. Vi skall godtaga en förnuftigare, riktigare förklaring, ifall en sådan framträder.” Ett sådant resonemang behöver intet försvar och står över all kritik.

Ovanstående text utgör avdelning TVÅ av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2017.

TRE

3.1 Inledning till studiet av materieaspekten

¹All materia i kosmos består av atomer. Detta är ett esoteriskt faktum, som kunskapsskolorna lärde ut redan för tusentals år sedan, alltså långt innan vetenskapen upptäckte atomerna.

²Känd utanför skolorna blev atomläran genom Demokritos (400-talet före vår tideräkning) och senare antika tänkare. Den ursprungliga esoteriska läran förenklades och förvrängdes därmed. Man antog, att atomerna saknade medvetenhet. Man antog, att de fysiska atomerna var odelbara och det enda slaget atomer som fanns.

³Dessa båda felaktiga antaganden skulle leda Västerlandets tänkare vilse i 2400 år.

⁴Antagandet, att medvetenheten inte fanns i själva atomerna, ledde till materialism. Medvetenheten antogs uppstå som en underordnad företeelse och bara genom en bestämd organisation av materien, nämligen i nervsystem. Antagandet, att de fysiska atomerna var det enda slaget av atomer, ledde till både fysikalism och subjektivism, märkligt som det kan tyckas.

⁵Fysikalism är åsikten att materia är detsamma som fysisk materia, att det alltså inte finns någon materiell verklighet utöver den fysiska. Fysikalismen blev en nödvändig logisk konsekvens, sedan man insett att materien består av atomer men inte förstätt att det finns andra slags atomer än de fysiska.

⁶Ändå levde traditionen om en överfysisk verklighet kvar i den "idealistiska" filosofin och i religionen. Men enligt fysikalismen kunde det överfysiska inte vara materiellt. Alltså antog man existensen av en enbart "andlig", immateriell verklighet bortom den synliga fysiska. Grunden var lagd för subjektivismen, som därmed särade den osynliga verkligheten från den synliga med en oöverbrygglig klyfta.

⁷Detta var visserligen oundvikligt, då filosoferna saknade esoterikens fakta om den överfysiska verklighetens materiella natur. Endast esoteriken kan ge en förnuftig förklaring av den "andliga verkligheten" genom sina läror om tillvarons tre aspekter, om existensen av många materiella världar utöver den fysiska och om medvetenhetens universella existens.

⁸Den viktiga, avgörande insikt som filosoferna saknade var den att de fysiska atomerna inte är odelbara utan i sin tur är sammansatta av finare, icke-fysiska atomer. Hade de övergivit dogmen om den fysiska atomen som odelbar och osammansatt, så hade de kunnat förstå att det inte finns någon klyfta mellan synlig och osynlig verklighet, det "materiella" och det "andliga", utan tvärtom ett nödvändigt samband.

⁹Det första steget mot den insikten har exoteriska forskare tagit i modern tid. De har upptäckt att de kemiska atomerna är delbara. De har funnit att dessa atomer består av finare, så kallade subatomiska partiklar. Vissa sådana anser de vidare bestå av ännu finare. Därför har en del forskare dragit slutsatsen att atomen är delbar i det oändliga. Detta antagande är emellertid såväl matematiskt som logiskt orimligt, eftersom oändligt små partiklar icke ens i största mängd skulle kunna sätta samman den minsta materiella storhet.

¹⁰Det finns alltså en sorts minsta möjliga partiklar. Dessa kallas i hylozoiken monader eller uratomer. De är alltså de ursprungliga byggstenarna till alla andra, sammansatta atomer. Uratomerna är inte uppbyggda av eller delbara i mindre atomer. De är därmed de egentliga atomerna i den ursprungliga betydelsen av ordet "atom": odelbar partikel. Men också uratomerna måste bestå av något.

3.2 Urmaterien

¹Detta något, som uratomerna består av, är urmateria. Det är materia av ett helt annat slag än all den materia som finns i kosmos. Sådan kosmisk materia består av partiklar och tomrum dem emellan. Urmaterien är däremot helt homogen. Den är absolut tät och samtidigt absolut elastisk, vilket kan tyckas som en paradox.

²Urmaterien har ingen gräns. Den är det verkliga, oändliga rummet. Urmaterien är evig i tiden. Den har aldrig uppstått och kommer aldrig att förintast. Den är sig evigt lik. Den förändras aldrig.

³I urmaterien finns potentiellt alla de egenskaper som framträder i den atomiska materien. Urmaterien är grunden och stoffet till allt som finns.

⁴Urmaterien är evigt omedveten. I detta slags homogena och oföränderliga materia kan ingen medvetenhet uppstå. Först i uratomerna och i den av dessa sammansatta materien blir utvecklingen av medvetenheten möjlig.

3.3 *Dynamis*

¹Urmaterien består i all evighet och är såsom urmateria oföränderlig. Urmaterien är oerhört laddad med kraft och aktivitet. Detta, som verkar i urmaterien utan avbrott, är urmateriens dynamiska energi. Denna energi kallade Pytagoras dynamis (ordet uttalas med tonvikten på y).

²Liksom urmaterien är stoffet till all annan materia, så är dynamis orsaken till all rörelse, förändring, kraft, energi i hela universum. Dynamis är urkraften. Dynamis har aldrig uppstått och kommer aldrig att upphöra. Dynamis är evig, obegränsad och oföränderlig. Dynamis är allsmäktig. Men dynamis är också blind, evigt medvetlös liksom urmaterien.

³Dynamis' allmakt visar sig i att den skapar uratomerna eller monaderna. Ingen annan kraft i universum kan göra detta. I varje ögonblick nyskapas på detta sätt oräkneliga uratomer i den gränslösa urmaterien. Detta går så till att urkraften "gräver hål" i urmaterien, gör "bubblor" i detta absolut täta ämne, vilket är möjligt genom dess elasticitet. Uratomerna är alltså tomrum i urmaterien.

⁴Dynamis verkar i varje uratom, som den skapat. Upphörde urkraften, om så blott för bråkdelen av en sekund, skulle uratomerna upplösas och "bubblorna" smälta ihop med den homogena urmaterien. Så länge dynamis verkar i uratomen, förblir också uratomen såsom individ. Ingen yttre kraft kan upplösa uratomen, utan den är odödlig.

3.4 *Uratomerna (monaderna)*

¹Urmaterien med dess dynamiska energi är orsaken till uratomerna (monaderna). Och uratomerna är i sin tur byggstenarna till all annan, sammansatt materia. Uratomerna är de minsta möjliga delarna av materien. Man kan föreställa sig dem som försvinnande små kraftpunkter.

²I uratomerna kommer tillvarons tre aspekter till uttryck. Uratomerna har bildats av urmateria, innehåller och uttrycker den allsmäktiga urkraften och har möjlighet till medvetenhet.

³Uratomen är evig och oförstörbar. Alla materieformer upplöses. De faller sönder i sina beståndsdelar. Men uratomen är enkel, osammansatt och odelbar. Vad skulle den delas i?

⁴Uratomen har inom sig en outtömlig energi. Denna är dess egen urkraft. Den är evig, självverkande, allsmäktig. Men urkraften är i sig blind, har i sig ingen ändamålsenlig eller intelligent styrning.

⁵Så liten uratomen är, så är den likväl det stora potentiella. Den har inom sig möjligheten till alla egenskaper och förmågor. Dess potentialitet är grunden till allt som efterhand manifesteras i kosmos.

⁶Uratomen har möjlighet till allt. Den har därmed också möjlighet till medvetenhet. I kosmos väcks uratomens potentiella medvetenhet förr eller senare till liv, aktualiseras. Väl uppväckt kan medvetenheten bara utvecklas allt mer. Uratomen blir till slut ett medvetet väsen, en individ som känner, tänker och handlar. Uratomen blir därmed ett jag. Vi är nu mogna för hylozoikens fullständiga definition av uratomen:

⁷Uratomen är minsta möjliga del av materien och minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet.

3.5 Kosmos

¹Så länge uratomerna existerar fria och osammansatta med varandra i urmaterien, kan deras potentiella medvetenhet inte aktualiseras (väckas till liv). Först sedan de förenats med varandra och sålunda ingått i allt grövre materieförmer, kan uratomerna påverkas av varandra, nås av otaliga slags vibrationer, som tvingar dem till aktivitet. Därmed aktualiseras deras medvetenhet.

²Uratomernas fria tillstånd i urmaterien kallade Pytagoras kaos. Motsatsen till detta kallade han kosmos, en ordnad helhet av uratomer. Kaos är oändligt i rum och tid. Kosmos har begränsad utsträckning i rummet och begränsad varaktighet i tiden. Kosmos har formen av ett klot.

³Kosmos uppstår, växer till givet omfång, finns till så länge som den behövs för att de uratomer, som utgör det kosmiska klotets innehåll, skall ha fullständigt utvecklats sin medvetenhet. Därefter upplöses kosmos. Allt detta styres av oföränderliga lagar.

⁴Alla processer, som ingår i kosmos' livscykel, kallas med ett gemensamt namn manifestationen. I manifestationen ingår inte bara kosmos' utbyggnad och avveckling utan alla större och mindre processer inom kosmos, all materieförning och -upplösning, alla energiöverföringar.

⁵Viktigast i manifestationsprocessen är att den medvetenhet, som finns potentiell i varje uratom, väcks till liv (aktualiseras) för att sedan nå allt större klarhet. När uratomen till slut har kunskap om alla lagar i hela kosmos, är den kosmiskt allvetande. Då har den också lärt sig tillämpa alla lagar med fulländad precision, varmed den är kosmiskt allsmäktig. När alla uratomer i kosmos nått kosmisk allvetenhet och allmakt, har kosmos förverkligat sitt ändamål. Då upplöses kosmos.

⁶I vår kosmos finns monader (uratomer) på alla stadier av medvetenhetens utveckling från sovande till kosmiskt allvetande och allsmäktiga. Högst utvecklade monader i kosmos bildar det kollektivväsen som dirigerar manifestationsprocessen mot det avsedda slutmålet.

⁷Vår kosmos är redan en fulländad organisation.

3.6 Materiens sammansättning

¹Eftersom monaderna eller uratomerna är materiens minsta delar, består allt i kosmos, direkt eller indirekt, av uratomer. De grövre partiklar, som vetenskapen känner och studerar – atomer och subatomiska partiklar – är uppbyggda av finare, som i sin tur är sammansatta av ännu finare. Så fortsätter serien, som slutar med uratomerna eller monaderna såsom de allra finaste.

²Dessa olika slag av partiklar kallas i hylozoiken för atomslag. De olika atomslagen bildar en obruten kedja från uratomerna till de fysiska atomerna. Högsta atomslaget eller nummer 1 är uratomerna. Lägsta eller nummer 49 är den fysiska materiens atomer.

³Atomer av de lägre slagen består alltså av atomer av alla de högre slagen, och de högre atomerna genomtränger därför alla de lägre. En 49-atom består av ett antal 48-atomer, var och en av 48-atomerna av ett antal 47-atomer och så vidare. Atomerna av slag 1, uratomerna, genomtränger därmed alla atomslagen 2–49 i kosmos. Atomen av slag 49, den fysiska atomen, är det slags atom som är mest sammansatt av uratomer.

⁴Varje atomslag är byggnadsmaterial till ett eget bestämt slag av materia, som kallas atommateria. Vi har redan sett hur högre atomslag bygger upp och genomtränger alla lägre atomslag. Högre atommateria genomtränger därför alla lägre slag, och alla 49 atommaterierna intar samma rum i kosmiska klotet

⁵De 49 atomslagen tränger igenom varandra även på ett annat sätt. Också medan uratomer (1-atomer) sätts samman till 2-atomer, finns fria uratomer kvar överallt mellan 2-atomerna. Och när 2-atomer fått bygga upp 3-atomerna, finns det överallt fria 2-atomer kvar mellan 3-atomerna.

⁶Motsvarande gäller sammansättningen av alla lägre atomslag, så att det slutligen, när emotionalatomer (48) sätts samman till fysiska atomer (49), överallt mellan 49-atomerna finns fria 48-atomer.

⁷Det finns inget tomrum i kosmos. Också den fysiska materia, som för oss verkar helt solid,

består allra mest av tomrum mellan glesa partiklar. Hylozoiken lär att skenbart tomrum i lägre materia alltid fylls ut av högre materia.

⁸När man vill föreställa sig högre slag av materia, kan man utgå från en analogi i den fysiska världen. Ett stycke järn är ett exempel på fast fysisk materia. Hettar man upp det tillräckligt, börjar det glöda. Järnstycket avger ljus, som är materia, om än av ett annat slag än järnatomernas: ett mindre sammansatt, finare slags partiklar – högre slags enligt hylozoisk terminologi. Ljus kan tränga igenom en del fast materia, intaga samma rum som den. Och ändå är ljus fortfarande fysisk materia.

⁹De olika slagen av allt finare överfysisk materia har en långt större förmåga att genomtränga, har ännu mer än fysiskt ljus karaktär av något ”immateriellt”. Men materia är de likafullt. Det finns intet immateriellt.

3.7 Världar i kosmos

¹Varje slag av atommateria är sin egen värld. Att dessa olika atomvärldar har olika slags materia – finare eller grövre – har vi redan sett. Vidare har de var och en sitt slag av rörelse: energi, vibrationer. Varje materielag och värld möjliggör ett eget slag av medvetenhet, helt olik de övriga slagen. Tänk bara på skillnaden mellan fysisk, emotional och mental medvetenhet!

²Alla de olika världarna genomtränger varandra. De intar samma rum, är olika dimensioner av detta gemensamma rum och har olika tidsförlopp eller duration.

³Tillsammans bildar de 49 atomvärldarna ett klot. Detta klot är vår kosmos. I den fysiska världen (49) motsvarar den vår galax med dess biljoner (miljoner miljoner) stjärnor.

⁴I den oändliga urmaterien finns utrymme för ett obegränsat antal kosmoi. Det finns sådana kosmiska klot på alla stadier av manifestation. Somliga är under utbyggnad, har ännu inte format sin fysiska värld och är därför osynliga för oss. Andra, betydligt äldre, har fullgjort sitt ändamål och är under avveckling, likaledes osynliga.

⁵En kosmos som vår egen utgör en, mänskligt sett, överskådlig helhet av klot inom klot: aggregat av solsystem, solsystem, planeter.

3.8 Solsystem

¹De 49 atomvärldarna, som tillsammans utgör vår kosmos, har byggts ut enligt en bestämd plan. De bildar sju serier om sju världar i varje serie.

²De sju högsta världarna i kosmos, 1–7, är grunden för all lägre manifestation, 8–49. Närmaste sjutal världar, 8–14, är liksom en nerdimensionerad kopia av de sju högsta, med också avsevärt mer begränsade möjligheter för medvetenheten och rörelsen i dessa världar. Tredje sjutalet, 15–21, är på analogt sätt en nerdimensionering av världarna 8–14 och så vidare.

³Lägsta sjutalet världar är alltså 43–49. I denna materia byggs solsystemen. Solsystemen är klot, kopior av kosmos i ofantligt nerdimensionerad skala med allt vad det innebär av begränsning för medvetenhetens och rörelsens uttryck i denna oerhört sammansatta materia.

⁴Lägsta värld för solsystemen är alltså värld 49, den fysiska världen. Miljarder solsystem har i sin manifestation ännu inte nått den fysiska materien. Miljarder har slutgiltigt avvecklat sin fysiska värld. De stjärnor i vår galax, som är synliga för oss, är endast en bråkdel av det totala beståndet.

⁵Liksom de kosmiska världarna 2–42 formas de sju lägsta atomvärldarna 43–49 i och av högre atomvärldar. Värld 43 är utgångspunkt och material för de successivt lägre världarna ”ner” till värld 49:

⁶De sju solsystemvärldarna har fått egna namn:

- 43 manifestalvärlden
- 44 submanifestalvärlden
- 45 superessentialvärlden
- 46 essentialvärlden
- 47 kausala-mentala världen
- 48 emotionalvärlden
- 49 fysiska världen

⁷Annars betecknas också dessa världar enklast med enbart siffror.

3.9 Molekylarmaterien

¹Inom solsystemen sammansätts deras atommateria, 43–49, till molekylarmateria. Varje atomslag bildar sex allt lägre molekylarslag. Det finns alltså 42 (7x6) molekylarslag i solsystemen.

²Molekylarslagen betecknas med siffrorna 2-7. Atomslagen betecknas med 1. I solsystemen finns alltså 49 huvudslag av materia: 7 atomslag och 42 molekylarslag. Dessa betecknas på följande sätt: 43:1-7 (manifestalmateria), 44:1-7 (submanifestalmateria) etc. till och med 49:1-7 (fysisk materia).

³Molekylarslagen har blivit sammansatta i analogi med de kosmiska atomslagen. Ett antal manifestalatomer (43:1) bildar en 43:2-molekyl, ett antal 43:2-molekyler bildar en 43:3-molekyl och så vidare. Ju lägre molekylarslag inom serien 43:2-7, desto fler 43-atomer ingår i molekylen. Motsvarande gäller för 44:1-7; 44:7 innehåller flest 44-atomer.

⁴Följande definitioner är de enda esoteriskt hållbara: Atomer är sammansatta av uratomer; ju lägre atomslag, desto fler uratomer ingår i atomen. Molekyler är sammansatta av atomer; ju lägre molekylarslag, desto fler atomer ingår i molekylen.

⁵De sex fysiska molekylarslagen, 49:2-7 har fått särskilda namn:

- (49:1 atomiska)
- 49:2 subatomiska
- 49:3 supereteriska
- 49:4 eteriska
- 49:5 gasformiga
- 49:6 flytande
- 49:7 fasta

⁶Det är värt att veta att det som vetenskapen kallar atomer, inte är de egentliga fysiska atomerna, 49:1, utan eteriska molekyler ("kemiska atomer"), 49:4. Med nuvarande metoder kommer den fysiska vetenskapen icke att kunna nå fram till den verkliga fysiska atomen.

⁷Atommatierien och molekylarmaterien har olika struktur och funktion.

⁸De 49 atommaterierna finns överallt i kosmos, och de 48 överfysiska atomvärldarna intar alltså samma rum som den fysiska världen, värld 49.

⁹De 42 molekylarmaterierna finns enbart i solsystemen och finns inom dessa begränsade till planeterna och solarna. Rymden mellan dessa klot är dock inte tom utan består av atommateria (1–49).

¹⁰Solen består av atom- och molekylarmateria. Planeterna är byggda av essential (46:2-7), kausal-mental (47:2-7), emotional (48:2-7) och fysisk (49:2-7) molekylarmateria.

¹¹Molekylarmaterierna inom varje planet bildar koncentrisk klot. Det största klotet är 46:2-7, därinnanför i tur och ordning 47:2-7, 48:2-7 och 49:2-7, allt mindre klot inom varandra. Högre molekylarmateria tränger igenom alla lägre slag, och dess klot når dessutom ett gott

stycke utanför de lägre kloten. Det fysiskt synliga klotet (49:5-7), den för oss synliga planeten, blir därmed den innersta, grövsta kärnan av den verkliga planeten, som alltså är avsevärt större. En analogi i mindre skala är förhållandet mellan människans organism och högre höljen, som tillsammans bildar auran. Varje planet har sin "aura".

¹²Solens funktion är bland andra att omforma atommateria till molekyllarmateria. Vi ser endast dess lägsta fysiska molekyllarslag, gashöljet (49:5).

3.10 Något om rörelseaspekten

¹Ingenting i kosmos står stilla. Allt är i rörelse, och allt som rör sig är materia. Till rörelseaspekten hör alla skeenden, alla processer, alla förändringar. Rörelseyttringar är också kraft, energi, vibrationer, ljud och ljus (inklusive färg).

²I hylozoiken skiljer man mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelse:

dynamis
materieenergi
vilja

³Urmateriens dynamiska energi, urkraften dynamis' är ursprunget till all rörelse och källan till all kraft i kosmos. Dynamis skapar och uppehåller uratomerna samt ger dem deras egenrörelse och inneboende kraft.

⁴Dynamis' verkan i uratomerna är orsaken till kraftverkan i all sammansatt materia. Men ju mer sammansatt materien är, desto mer hämmas uratomerna av de allt grövre partiklarna och desto svagare blir alltså kraftverkan. I den lägsta världen med den grövsta materien, vår fysiska värld, stannar rörelsen nästan helt. Vi säger att materien har nått det fasta tillståndet.

⁵Materieenergi är detsamma som materia i rörelse. Alla högre materieslag (atomslag) är energi i förhållande till lägre. Att det så är beror på att all materia är dynamisk materia, och högre materia har givetvis större dynamik eller kraftverkan på lägre.

⁶Kärnfysikerna tror, att de upplöser materien i immateriell energi, vilket hylozoikerna hävdar inte vara fallet. Vad som egentligen sker är att den lägre materiens partiklar upplöses i närmast högre materieslags finare partiklar. Dessa kan som sådana inte konstateras av fysiken, utan de slinker igenom de grovmaskiga nät som de fysiska instrumenten erbjuder. Men deras ofantligt större kraftverkan är fullt mätbar, eftersom den inverkar på den lägre materien, och därav fysikernas misstag.

⁷Vi kan använda det tidigare exemplet med det glödgade järnstycket också här. Den strålningsenergi, som den glödande metallen avger, är materia och inte mindre materiell än järnstycket självt. All energi är materia, och skillnaden mellan de två som fysiken kallar materia och energi består i olika grader av dynamik hos materier med olika atomsammansättning och därför olika rörelseinhåll.

⁸Vilja behandlas i kapitel 4.8.

3.11 Rum och tid

¹Rum är materia. Något tomrum finns ej i kosmos. Det som ter sig som tomrum mellan materieformer av lägre slag, är utfyllt av successivt allt högre slags materia. Och uratomerna fyller ut det kosmiska klotet i hela dess utsträckning.

²Varje slag av atommateria utgör en värld för sig med sitt eget slag av rum. De lägre slagen av rum ingår i alla högre slag. Därför kan man säga, att värld 49 har tre dimensioner, att värld 48 har fyra dimensioner och värld 47 fem dimensioner. De högre världarnas allt fler dimensioner och de motsvarande högre materieslagens genomträngning av alla lägre är samma förhållande uttryckt på två sätt. Rum är materia.

³Tid är detsamma som rörelse eller förändring. All tidmätning är sätt att jämföra olika

skeenden, förändringar i materien, med varandra. Utan förändring existerar ingen tid. Det är därför som urmaterien är ”bortom tiden”.

⁴Tid har ingen dimension. Föreställningen om tiden som en ”fjärde dimension” härrör ur oförmågan att hålla isär materiell verklighet och matematisk konstruktion. Det kan visserligen vara praktiskt att i ett koordinatsystem med de vanliga tre rumsdimensionerna sätta in tiden som en fjärde axel. Men därmed blir inte tiden till dimension i den verkliga världen. Det går ju även att göra tvådimensionella koordinatsystem, där tiden är andra dimensionen. Med samma logik borde man då kunna hävda att det finns bara två dimensioner, en i rummet och en i tiden. Redan detta faktum borde räcka för att avslöja tankefelet. Dimensionsbegreppet hör till rummet och därmed till materieaspekten, kan icke höra till tiden eller rörelseaspekten. Varje annat påstående är oförnuftigt. Fjärde dimensionen, som genomtränger fysiska världen, är emotional-världen, inte tiden.

⁵Sammanblandningen av tid och rum bär också skulden till de fascinerande men felaktiga tankarna att tiden skulle kunna ”flyta baklänges” och att man skulle kunna färdas fram och åter i tiden som i ett slags landskap och därvid ingripa i förflutna och framtida skeenden. Ty detta motsägs av den grundläggande lagen i tillvaron, orsakslagen. Tydligen är okunnigheten om verkligheten så stor att man i brist på experimentell erfarenhet tar till förfelade analogier, som för bort från verkligheten.

⁶Orsakslagen innebär, att allt som sker är verkan av sammansatta orsaker. De båda paren, förflutet och framtida samt orsak och verkan, är oupplösligt förenade. Det förflutna når med sina förändrande energier in i framtiden, så att nuet alltid är förutbestämt av det närmaste förflutna och det omedelbart förestående är förutbestämt av stundens nu.

Ovanstående text utgör avdelning TRE av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2013.

FYRA

4.1 Livets mening och mål

¹Livets mening är utvecklingen av medvetenheten i materien. Ju mer vi lär oss att se på materien som enbart det nödvändiga underlaget och instrumentet för denna utveckling, ju mindre vi betraktar materiens ting som värden i sig, desto riktigare syn kan vi få på livet. En riktig livssyn måste bygga på kunskap om medvetenhetsutvecklingen, dess karaktär, betingelser, stadier och mål. I hylozoiken studerar vi denna kunskap i största möjliga perspektiv: manifestationen av kosmos.

²När monaderna införes i kosmos från det oändliga kaos, börjar deras manifestation i kosmos. När de en gång når slutet av denna manifestation, efter en mänskligt sett ofattbart lång tidrymd, har monaderna genomgått fyra större manifestationsprocesser, den ena efter den andra, och ingått i en oöverskådlig mängd sammansättningar av atomslagen 2–49.

³Tack vare sitt deltagande i dessa energiprocesser och materiesammansättningar kan monaden utveckla sin medvetenhet och därmed förverkliga meningen med sitt individuella liv. Medvetenhetsutvecklingen indelas efter de fyra manifestationsprocesserna.

⁴Under involverings- och evolveringsprocesserna efter införseln från kaos är monadernas medvetenhet endast potentiell. Monaderna är då omedvetna liksom urmaterien.

⁵I den följande involutionsprocessen involveras monaderna ytterligare, genom att former bildas av allt lägre atom- och molekylarslag från värld 43 till värld 49. Därmed aktualiseras eller väcks monadmedvetenheten. Väl aktualiserad är monadmedvetenheten först passiv, det vill säga: aktiv endast under yttre påverkan.

⁶Evolutionsprocessen börjar i värld 49. Monaderna frigör sig nu successivt från lägre materia, varvid de samtidigt förvärvar självaktiv medvetenhet i högre materia. I ständigt förnyade former genomgår monaden i tur och ordning mineral-, växt- och djurriket. Sedan monaden övergått från djurriket till människoriket (fjärde naturriket), blir den efter hand självmedveten. Genom evolutionen i dessa fyra lägsta naturriken aktiveras efterhand medvetenheten i fysiska (49), emotionala (48) och kausala-mentala (47) världarna.

⁷När monaden övergår från fjärde till femte naturriket (övermänniskoriket), inträder den samtidigt i expansionsprocessen. Monaden uppnår däri allt högre slag av medvetenhet alltifrån värld 46 och lär sig samtidigt expandera sin självmedvetenhet till att innesluta alltfler monader i gemensam medvetenhet.

⁸Detta gemensamma medvetande har beskrivits som en förening av kärlek och visdom. Kärlek innebär oskiljaktig enhet med allt, utan isolering, utan ”jag” och ”du”, med endast ”vi”, det sanna broderskapet förverkligat. Visdom innebär ofantligt större insikt än den isolerade medvetenheten i människoriket, eftersom allas erfarenheter och minnen står till allas förfogande, vilka ingår i den gemensamma medvetenheten: planetens totala medvetenhet.

⁹I femte naturrikets högre värld, värld 45, och i de följande gudomsrikerna från och med värld 44 blir denna gemenskap stegvis allt mer omfattande och allt djupare upplevd. Denna process är innebörden av ordet ”expansion”.

¹⁰I det högsta riket i världarna 1–7 är monaden, med bevarad självidentitet, ett med hela kosmos. Monaden har nått kosmisk allvetenhet och allmakt. Detta är dess mål i manifestationen.

¹¹Kosmos har byggts för att bereda monaderna i kaos möjligheten att utveckla sin medvetenhet från första potentialitet via alla mellanliggande stadier till kosmisk allvetenhet och allmakt. Alla processer i kosmos tjänar direkt eller indirekt detta ändamål. De ingår alla i den stora manifestationsprocessen.

4.2 Manifestationen

¹Manifestationen måste betraktas ur alla tre aspekterna.

²Sedd ur medvetenhetsaspekten innebär manifestationen att uratomernas medvetenhet utvecklas från blott potentialitet (medvetlöshet) till kosmisk allvetenhet.

³Sedd ur materiaspekten innebär den att materien förvandlas och gradvis förfinas, så att den kan bygga alltmer ändamålsenliga organ åt den ständigt utvecklade medvetenheten.

⁴Sedd ur rörelseaspekten innebär den att energierna styres till allt större harmoni med det stora kosmiska ändamålet och med den dynamiska planen för allt livs utveckling.

⁵Genom manifestationens olika etapper arbetar sig monaden fram från total omedvetenhet till allvetenhet, från isolering till enhet med allt liv, från vanmakt till allmakt, från totalt beroende till största möjliga frihet under de livets lagar som alla monader har att lyda.

⁶Manifestationen är en enhetlig process, sammanfattningen av alla processer i kosmos. Alla monader i kosmos är inbegripna i manifestationen, medvetet eller omedvetet, frivilligt eller ofrivilligt. Från det att monaden införes i kosmos tills den når högsta kosmiska rike går den i sin individuella manifestation igenom fyra huvudsakliga processer. Alla monader går igenom dessa fyra processer den ena efter den andra. Eftersom det finns monader samtidigt på alla stadier av medvetenhetsutveckling, arbetar dessa processer sida vid sida överallt i kosmos. I själva verket förutsätter de varandra.

⁷De fyra manifestationsprocesserna är:

- (1) involvering och evolvering
- (2) involutionen
- (3) evolutionen
- (4) expansionen

4.3 Involvering och evolvering

¹Involvering är uratomers (atomslag 1) sammansättning till allt grövre materia: från atomslag 2 till atomslag 49. Evolvering är den motsvarande upplösningen av 49-atomer till 48-atomer, av 48-atomer till 47-atomer och så vidare till fria uratomer. Involveringen och evolveringen betingar därför varandra.

²Genom involvering uppstår de 49 kosmiska atomslagen. Atomer av de sju lägsta atomslagen 43–49 involveras dessutom till sex molekyllager vardera, sammanlagt 42, vilka utgör byggnads-material till solsystemen. Genom evolveringen upplöses kontinuerligt den formade materien för att ersättas med nyformad genom involveringen. Atomer och molekyler upplöses och nyformas ständigt. Också medan atomen består, sker hela tiden ett utbyte av samtliga högre atomslag i den. En 49-atom genomströmmas ständigt av atomer av de 48 allt högre slagen.

³Dessutom strömmar en jämn flod av uratomer eller monader ”ner” från högsta atomvärlden, värld 1, genom alla världarnas atomer till lägsta världen, värld 49, och en annan flod ”upp” genom alla världarna till den högsta världen, värld 1, så att det råder ett oavbrutet kretslopp av monader. Detta kretslopp fortsätter så länge som de lägre världarnas existens behövs för monadernas manifestation. Det är detta kretslopp av monader, som håller atomerna, molekylerna kvar i deras givna form. Processen medför även att alla atomer i alla världar, och därför alla molekyler och aggregat, utstrålar materieenergi.

⁴Involverings- och evolveringsmaterien har endast potentiell medvetenhet. Sådan materia kan inte bilda andra former än atomer och molekyler. Men dessa materieformer är förutsättningen för nästa process i uratomernas manifestation: involutionen.

4.4 Involutionen

¹Involutionen sker inom solsystemen, i deras världar 43–49. Liksom alla andra processer måste involutionen betraktas ur de tre aspekterna.

²Ur rörelseaspekten: Involverings- och evolveringsmateriales atom roterar med oerhörd

hastighet runt sin axel. Till denna rotationsrörelse fogar involutionen en cyklisk spiralrörelse: atomerna cirklar runt en central brännpunkt i cykliskt återkommande spiraler.

³*Ur materieaspekten:* Denna sammansatta rörelse gör det möjligt för atomer och molekyler att bilda sammanhängande former, aggregat. Därmed kan en hel serie livsformer byggas upp och vidareutvecklas, livsformer som monaderna i evolutionen behöver för sin medvetenhetsaktivering. Exempel på sådana livsformer av involutionsmateria är människornas mental- och emotionalhöljen.

⁴*Ur medvetenhetsaspekten:* Genom monadens deltagande i dessa formbildningsprocesser väcks dess potentiella medvetenhet till liv, aktualiseras. Den aktualiserade medvetenheten är under hela involutionen endast passiv, det vill säga: monaderna har (svag, drömlig) medvetenhet i sina materielag endast när de aktiveras av utifrån kommande vibrationer.

⁵Involutionen förlöper i nio successiva stadier från värld 43 till och med värld 48. På alla dessa stadier och i alla dessa världar bildar monaderna atomer, molekyler och aggregat. Alla dessa materielag är levande väsen, kollektivväsen av monader. Sådana kollektiva involutionsväsen kallas elementaler, och de nio stadierna i deras medvetenhetsaktivering kallas de nio elementalrikena.

⁶Involutionens elementalriken motsvarar evolutionens naturriken. Involutionens riktning är ”nedåt”, dess mål är fysiska världen, värld 49. De minst invecklade och därför minst erfarna elementalerna tillhör första riket i värld 43, de mest invecklade och därför mest erfarna tillhör nionde riket i värld 48. För att kunna övergå till högre rike (i lägre värld!) måste elementalerna ha lärt sig allt som finns att lära för dem i deras eget rike (i närmast högre värld).

⁷I vårt solsystem, som har nått halvvägs i sin manifestationsperiod, har involutionsmonaderna redan genomgått åtminstone de sex första elementalrikena i världarna 43–46, varför det numera finns elementaler endast tillhörande de tre sista rikena i världarna 47 och 48. Många involutionsmonader har dessutom övergått till evolutionen.

4.5 Evolutionen och expansionen

¹Under involveringen och evolveringen är monadernas medvetenhet endast potentiell. I involutionen vaknar monadmedvetenheten till ett första liv. Medvetenheten är sedan under hela involutionen i världarna 43–48 endast passiv. Detta innebär att involutionens livsformer, elementalerna, saknar förmåga av självaktivitet. De måste aktiveras av vibrationer utifrån, av väsen som själva kan frambringa vibrationer. Sådana väsen är evolutionsmonader.

²I evolutionen blir medvetenheten alltså självaktiv. Aktiveringen av medvetenheten börjar i den lägsta världen, den fysiska världen (49) och i dess grävsta molekylslag, 49:7, den fasta materien. Först denna materia når den tröghet och dess vibrationer den grovhet, som behövs för att monaden skall börja registrera skillnaden mellan yttre och inre, mellan materiell omvärld och egen medvetenhet. Därmed kan monaden småningom uppfatta motsättningen mellan yttre tvång och egen vilja. Medvetenhetens aktivering innebär just viljans uppvaknande.

³Involutionens väsen är kollektiv av monader: atomer, molekyler och aggregat. De har gemensam medvetenhet. Exempel på sådana elementaler är dels evolutionsmonaders höljen i världarna 47 och 48, dels människans ”tankeformer”, materieförändringar som varje hennes medvetenhetsyttring bildar i dessa världar.

⁴När monaderna efter avslutad involution övergår till evolutionen, kan de börja fungera som självständiga väsen. De ikläder sig nu själva höljen av involutionsmateria och aktiverar dessa höljens passiva medvetenhet. De blir jag i sina höljen.

⁵Evolutionen består i att monaderna lär sig aktivera allt högre medvetenhet i allt högre världars allt högre materielag. Evolutionen börjar i fysiska världen (49), fortsätter i emotionalvärlden (48) och kausal-mentalvärlden (47). I essentialvärlden (46) övergår evolutionen i expansionen.

⁶Evolutionen och expansionen består av tolv större etapper. Sex av dessa avverkar monaderna

i solsystemets världar 49–43, sex i de kosmiska världarna 42–1. De tolv etapperna kallas naturriken. Sjätte till och med tolfte naturriket kallas även gudomsriken: första till och med sjunde.

⁷De sex naturrikena inom solsystemet är:

- (1) mineralriket
  - (2) växtriket
  - (3) djurriket
  - (4) människoriket
  - (5) essentialriket i världarna 46 och 45
  - (6) manifestalriket eller första gudomsriket i världarna 44 och 43
- } i världarna 47–49

⁸De sex naturrikena utanför solsystemet, i kosmos, är:

- (7) andra gudomsriket i världarna 42–36
- (8) tredje gudomsriket i världarna 35–29
- (9) fjärde gudomsriket i världarna 28–22
- (10) femte gudomsriket i världarna 21–15
- (11) sjätte gudomsriket i världarna 14–8
- (12) sjunde gudomsriket i världarna 7–1

⁹Evolutionens och expansionens rörelseriktning är ”uppåt”, vilket tabellerna ovan visar med att uppräknat världarna bakifrån. För att kunna aktivera ett högre slag av medvetenhet måste monaden redan ha aktiverat alla lägre slag.

¹⁰I mineral- och växtrikena har monaden redan aktiv medvetenhet, vilket visar sig i initiativkraft och förmåga till spontan formbildning. I och med att monaderna får en första uppfattning av den materiella omvärlden, börjar de sträva efter objektiv medvetenhet. De uppfattar den instinktivt såsom nödvändig för klarare och mer allsidig medvetenhet. Denna strävan resulterar i utvecklingen av organismernas sinnesorgan, vilken når sin kulmen i djurriket. Det är alltså medvetenhetsaktiveringen, som skapar de erforderliga formerna, organen; inte tvärtom, som vetenskapliga fysikalismen förmodar.

¹¹Med fullt utvecklad objektiv medvetenhet, om så bara i den fysiska världens tre lägsta molekyllag (49:5-7), är grunden lagd för utvecklingen av självmedvetenhet, monadens insikt om att vara ett eget jag, en självidentitet. Detta blir möjligt i människoriket. För att befästa denna svaga självmedvetenhet är det nödvändigt för monaden på människorikets lägre utvecklingsstadier att uppleva sin isolering från allt annat liv, se sig själv som något från allt annat skilt. Sedan självmedvetenheten blivit befäst, måste dock denna självhävande övervinnas. Annars hindrar den expansionen av individens medvetenhet till gemensamhet med allt fler monader. Denna expansion börjar visserligen i det övermänniska essentialriket, men tydliga ansatser märks redan på människorikets högre stadier. Vid inträdet i expansionen förenas individen – medan han bevarar sin självidentitet, sin självmedvetenhet – med allt fler i gemensam medvetenhet. Det är alltså inte fråga om att ”jaget upplöses i världssjälens”, vilket somliga tror.

¹²Monaden i människoriket har alltså en lång resa bakom sig. Den har utvecklat medvetenhet i alla lägre grader fram till nuvarande mänsklig medvetenhet i världarna 47–49.

¹³De successiva graderna i medvetandets uppvaknande bildar liksom en kedja, så att högre grader uppstår ur lägre, som varit nödvändiga för de högres utveckling. Utan den första passiva medvetenheten kunde medvetenheten inte bli självaktiv. Utan aktiv medvetenhet kan ingen objektiv medvetenhet uppstå. Utan objektiv medvetenhet ingen självmedvetenhet. Utan självmedvetenhet ingen expansion av det individuella jaget till gruppmedvetenhet.

¹⁴För att sammanfatta:

¹⁵I involutionens elementalriken har monaderna passiv subjektiv medvetenhet i 43–48.

¹⁶I evolutionens naturriken har monaderna:

i mineral- och växtriken svag aktiv subjektiv medvetenhet i 49;
i djurriket aktiv objektiv medvetenhet i 49, aktiv subjektiv medvetenhet i 48;
i människoriket aktiv objektiv isolerad självmedvetenhet i 49, aktiv subjektiv självmedvetenhet i 48 och 47;
i essentialriket aktiv objektiv och subjektiv självmedvetenhet i 45–49 med samtidig gruppmedvetenhet.

4.6 Erfarenhet och minne

¹Det finns ingen absolut okunnighet. Redan i involutionen gör monaden erfarenheter och lär av dem. Detta är möjligt, emedan monaden har ett oförstörbart minne. Alla monadens upplevelser, alla vibrationer, som någonsin träffat uratomen, är för evigt inristade i den. Detta minne blir visserligen latent. Det erfar vi varje dag, när så gott som allt vi upplever sjunker undan ur vårt aktuella minne. Men vi glömmer aldrig något egentligen. Det en gång upplevda kan återupplevas, vilket sker när monaden åter påverkas av liknande vibrationer, konfronteras med liknande intryck, försätts i liknande situationer. Av erfarenhet vet vi, hur ett minne från tidigaste barndom plötsligt kan stå inför oss med överväldigande klarhet.

²Det är därför som ”kunskap är återerinring” (Platon). Allt vi erfarit, lärt oss, bemästrat – i detta liv eller i ett föregående – finns bevarat i latent tillstånd. Det ojämförligt mesta återerinnrar vi oss aldrig: intrycksfragment, minnesdetaljer, primitiva insikter, som vi längesedan vuxit ifrån i den ständiga evolutionen. Därtill finns en stor mängd tendenser och vanor, egenskaper och förmågor, som upprepats och blivit fast inristade i monaden under otaliga inkarnationer. Människan har en del sådant, som grundlagts redan i djurriket: till exempel rörelseförmåga, tredimensionell syn, sexualitet, aggressivitet, fåfänga, leklust. Speciella för människoriket är bland andra självmedvetenhet, språk, abstrakt tänkande, föreställningsförmåga, idealism. Sådana egenskaper och förmågor som kallas medfödda har i själva verket förvärvats i tidigare liv. De har sedan blivit latent och återförvärvats kanske många gånger om. Varje gång aktualiseras de allt lättare.

³Människan bär alltså på sitt förflutna i mycket högre grad än hon kan föreställa sig. Eftersom hon går framåt i sin medvetenhetsutveckling, betyder detta att hon latent bär på en sämre människa än hon aktuellt är, alla primitiva tendenser hon tror att hon lämnat bakom sig för länge sedan. Det beror på henne själv, hennes avsiktliga styrning av uppmärksamhet och intressen, om denna latens skall få tillfälle att återupplivas. Latensens makt och människans oförmåga eller ovilja att kontrollera sin medvetenhet är en del av förklaringen på det ondas problem. Människan är nämligen varken god eller ond i absolut mening. Hon står på den nivå hon uppnått och har nivåns både goda och dåliga egenskaper. Dessutom har hon alla lägre nivåers allt sämre egenskaper latent.

⁴Det är därför som det är så viktigt att människan söker återuppliva de positiva egenskaper och värdefulla förmågor som tillhör hennes nuvarande nivå av förståelse. Denna latent livserfarenhet spänner över åtskilliga inkarnationer bakåt. Men hennes aktuella medvetande berör bara nuvarande inkarnation. Detta måste betyda att vad människan uttrycker aktuellt – i kunskap, insikt och förståelse, egenskaper och förmågor, mångsidig kompetens och intressen – i ett visst liv endast är en bråkdel av hennes egentliga, latent kapacitet. I esoteriken skiljer man därför mellan personlighet och individualitet. Individualiteten är den totala människan, medan personligheten är den lilla del som aktualiseras i en viss inkarnation. Den aktuella personligheten består dels av återerinnrad gammal erfarenhet (inklusive vanor, tendenser etc), dels det lilla nyförvärv som människan hinner med under sitt korta fysiska liv. Det allra mesta av vad människan kan och förstår är alltså återerinnrat. Endast en mindre del har hon förvärvat såsom helt nytt.

4.7 Dagsmedvetet och omedvetet

¹I alla naturriken har monaden ett dagsmedvetet och ett omedvetet liv. Det dagsmedvetna är vad jaget uppfattar i varje stundens nu. Människans dagsmedvetna består av sinnesförmågelser, känslor, tankar och förmågelser av viljan. Uppmärksamheten är centrum, fokus i det dagsmedvetna. Uppmärksamheten visar att jaget är närvarande. Det dagsmedvetna är därmed en försvinnande liten del av människans totala möjliga medvetenhet. Det ojämförligt mesta av vad människans fysiska sinnen och överfysiska höljen registrerar går jaget förbi. Det är därför knappast överdrift att kalla det omedvetna för den egentliga människan.

²Det omedvetna är dels undermedvetet, dels övermedvetet.

³Det undermedvetna är det latent. Det innehåller allt som någonsin passerat genom det dagsmedvetna, allt som monaden upplevat, alla erfarenheter den bearbetat, allt sedan dess medvetenhet väcktes till liv, alltså monadens alla upplevelser långt före även inträdet i mineralriket. Varje inkarnation liksom avsätter ett eget lager av medvetenhet. Allt detta finns bevarat, ty det undermedvetna glömmet ingenting. Det finns bevarat som anlag till egenskaper och förmågor och tar sig uttryck i personligheten som karaktärsdrag, möjlighet till förståelse, "sinne" för allt möjligt.

⁴Omedelbar förståelse för något betyder, att man bearbetat detta i tidigare liv. Det man inte förut haft erfarenhet av, kan man med möda lära sig att begripa. Begripandet måste arbetas fram steg för steg. Man kan lära sig begripa sådant man egentligen inte förstår, inte kan förstå ännu på flera inkarnationer. Den som förstår och den som bara begriper "talar inte samma språk". Det man förstår kan man också i regel tillämpa och förverkliga. Så ej det man enbart begriper. Allt detta har att göra med olika djup i livsupplevelsen.

⁵Det övermedvetna är det potentiella. Det omfattar alla de högre slag av medvetenhet som monaden ännu inte har aktiverat i evolutionen. Till det övermedvetna hör inte bara det normalt sett övermänniskliga, kausal medvetenhet och högre, utan också för majoriteten ännu okända skikt i människans typiska slag av medvetenhet. Exempel på de senare är, emotionellt, mystikernas upplevelse av allt livs enhet och "frid bortom allt förnuft"; mentalt, de stora tänkarnas upplevelse av ideernas syntes, ett förberedande stadium inför kontakten med det kausala.

⁶Dagsmedvetna människan står i kontakt med sitt omedvetna. Hon tar ständigt emot impulser från sitt undermedvetna. De kan inge henne känslor, stämningar, tankar, skenbart ur tomma intet. De kan driva henne att tala och handla utan att hon förstår varför eller ens är medveten om sin handling. Mer sällan tar hon emot inspirationer från sitt övermedvetna, till exempel i form av intuition. I hylozoiken menas med intuition en omedelbar, riktig uppfattning av ett större orsakssammanhang. Den är en yttring av kausal medvetenhet.

⁷Evolutionen består i att monaden aktiverar allt högre slag av medvetenhet. Annorlunda uttryckt flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och övermedvetna. Vårt nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall vårt nuvarande dagsmedvetna tillhöra vårt undermedvetna och delar av vårt nuvarande övermedvetna skall bli vårt framtida dagsmedvetna. Det som vi sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i våra bästa stunder, i oförglömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då vi uppåddar oanade krafter inom oss och modigt angriper de svåraste problem och situationer, eller då vi nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta som vi i brist på kunskap kallar vårt "bättre jag" (som om vi hade fler än ett jag), skall i framtiden bli vårt normala, vårt vardagliga medvetande.

4.8 Viljan

¹I kapitel 3.10 nämndes att hylozoiken skiljer mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelsen: dynamis, materieenergi och vilja. Dynamis verkar direkt i urmaterien och i uratomerna. Materieenergin är dynamis' indirekta verkan i de sammansatta atomslagen 2–49. Denna verkan försvagas i varje lägre atomslag, för varje steg av ökad uratomsammansättning. Det är därför som rörelsen skenbart avstannar i det lägsta materielaget, fast fysisk materia (49:7).

²Materieenergin är alltså dynamis' uttryck genom materieaspekten. På motsvarande sätt är viljan dynamis' uttryck genom medvetenhetsaspekten. Dynamis är i sig blind, är ej medvetenhet och kan aldrig bli medvetenhet, ty rörelse och medvetenhet förblir evigt olika aspekter. Men medvetenheten kan utvecklas därefter, att den lär sig styra dynamis i materien, använda energierna och rikta dem mot ett mål. Det är denna förmåga, som kallas aktiv medvetenhet. Den ligger potentiell i monaderna men måste som alla förmågor utvecklas. Det sker inte med en gång utan först i evolutionen.

³Involutionen är monadmedvetenhetens aktualisering. Evolutionen är monadmedvetenhetens aktivering. Aktualisering innebär att medvetenheten väcks, aktivering att den allt mer vaknande medvetenheten gradvis lär sig behärska energierna.

⁴Det finns lika många slag av vilja och aktiv medvetenhet som det finns materielag. Det finns alltså 49 huvudslag av vilja i kosmos. Aktiveringen börjar i evolutionen nerifrån lägsta materien, 49:7. Människan har tre huvudslag av vilja: fysisk vilja (49), emotional vilja (48) och mental vilja (47). Eftersom emotionalmedvetenheten är den mest aktiverade på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, så är emotionalviljan (begäret) nästan alltid starkare än mentalviljan (intellektuella föresatsen), utom för det fåtal som utvecklat mentalmedvetenheten till att dominera det emotionala. Men ett högre slag av vilja är potentiellt alltid starkare än ett lägre. I framtiden, när mänskligheten aktiverat den mentala medvetenheten lika mycket som den idag aktiverat den emotionala, kommer mentalviljan att dominera över emotionalviljan, liksom idag emotionalviljan behärskar den fysiska viljan. Då som först kommer människan också att göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse.

⁵Viljan påverkar materien direkt. Människan bevisar det dagligen otaliga gånger med sin fysiska vilja, så snart hon rör en muskel. Emotional och mental vilja påverkar sina respektive materielag, ger upphov till vibrationer i emotional- och mentalhöljerna liksom i de omgivande materievärldarna. Ännu är viljan svagt utvecklad hos de flesta människor. När människan till slut fullständigt utvecklat emotional, mental och kausal subjektiv och objektiv medvetenhet, har hon också bemästrat de motsvarande slagen av vilja till fulländning. Med sin högre, kausala och mentala vilja kan hon då påverka fysisk-eteriska materien och åstadkomma önskade effekter även i fysisk synlig materia. Detta är den urgamla magin: tankens makt över materien. Magin kommer att förbli en hemlighet, ouppnåelig för alla utom det fåtal, som övervunnit frestelsen att missbruka den oerhörda makten och som för all framtid ställt sina förmågor i evolutionens tjänst.

4.9 Passiv och aktiv medvetenhet

¹Medvetenheten kan vara passiv eller aktiv. Att medvetenheten kallas passiv, betyder inte att den skulle sakna aktivitet; i så måtto är termen "passiv" missvisande. Men det betyder att medvetenheten saknar förmåga till egen aktivitet, att den inte har egen vilja. Medvetenheten måste då aktiveras utifrån. Så snart den yttre påverkan upphör, blir den passiva medvetenheten latent (slumrande). Aktiv medvetenhet har däremot förmåga till spontan aktivitet, har egen vilja.

²Människan har både passiv och aktiv medvetenhet i sina fysiska, emotionala och mentala höljen. Passiva är sinnesintryck, när uppmärksamheten inte är med. Passiva är känslor och tankar, när de liksom bara inställer sig, utan jagets kontroll, vilja, uppmärksamhet; när tanke- och känslolassociationer jagar varandra oupphörligt utan att vi medvetet styr eller vill dem. Men ingen medvetenhet "liksom bara inställer sig". All medvetenhet är aktiverad medvetenhet. Är den inte aktiverad inifrån monaden själv, så är den aktiverad antingen utifrån omgivande emotional- och mentalvärld eller genom robotfunktioner (vanor), som etablerats av monaden vid skilda tillfällen och sedan verkar utan monadens kontroll.

³Det är alltså stor skillnad mellan "jag tänker" och "det tänker i mig". Envar kan själv övertyga sig om denna sanning genom en smula själviakttagelse. I själva verket fungerar människans höljen till mer än 90 procent som robotar, vilka upptar och förstärkt återger omgivande

vibrationer, medan monaden–jaget passivt ser på, ofta inte ens det. Mindre än 10 procent av människans medvetenhet bestäms av henne själv, av monaden. Resten är robotmedvetande: fysiskt, emotionalt och mentalt.

⁴Människan är en monad, som gått igenom involutionen och arbetat sig igenom de tre lägsta naturrikerna i evolutionen. Hon har hela involutionens passiva medvetenhet i 43–48 latent. Det är naturligt att denna latens måste prägla hennes liv i oerhört hög grad, allrahelst som hennes aktiva medvetenhet är jämförelsevis ringa utvecklad. Att människan är en evolutionsmonad, betyder alltså inte att hon i sin monadmedvetenhet utan vidare är aktiv, endast att hon har möjligheten. Hur aktiv hon vill vara, avgör hon själv.

4.10 Monad och hölje i samverkan

¹Alla naturens former har liv, något slags medvetenhet. Allt liv har form, från atomer och molekyler till aggregat av dessa. Exempel på aggregat är organiska livsformer i fysiska världen och överfysiska höljen i högre världar. Också planeter och solsystem är aggregat, levande former.

²Aggregaten av materielagen 47 och 48 tillhör involutionen. Dessa livsformer kallas elementaler och har passiv medvetenhet. Exempel är människans höljen av överfysisk materia.

³De flesta aggregat av fysisk materia, 49, tillhör evolutionen. Dessa livsformer, till exempel mineral, växt-, djur- och människoorganismer samt dessas eterhöljen, har en svag aktiv medvetenhet. Den visar sig bland annat i deras förmåga till självformning och ändamålsenlig anpassning till omvärlden.

⁴Involutionens elementaler har ingen möjlighet till självaktiv medvetenhet. Men under påverkan utifrån aktiveras de ofelbart. Genom sina olika riken lär sig elementalerna att upptaga alla vibrationer de träffas av och återge dessa förstärkta. De blir i varje högre rike (i lägre materievärld) alltmer fulländade i att reproducera vibrationer, alltmer perfekt följsamma robotar.

⁵Monaderna i evolutionen behöver höljen för att kunna aktivera allt högre medvetenhet från 49 uppåt. Utan sina båda fysiska höljen skulle människan sakna sinnesförmimmelser, utan emotionelhöljet skulle hon vara utan begär och känslor och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka. Monadens egna vibrationer är alltför svaga för att monaden skall uppfatta dem sådana de är. Men höljena återger dem mångfalt förstärkta. Höljena fungerar därmed som ett slags resonansbottnar, där monaden kan liknas vid den vibrerande strängen. Samtidigt som monaden måste ha sina höljen, är monaden som evolutionsväsen nödvändig för höljena, för att aktivera de annars passiva elementalerna. Monaderna och höljena behöver varandra lika mycket för sin medvetenhetsutveckling.

⁶Monaderna i expansionen har höljen av evolutionsmateria. Denna är till en viss grad självaktiv, men denna självaktivitet är obetydlig i jämförelse med monadens och helt behärskad av dennas.

4.11 Självaktivering som livsmening

¹Livets mening är medvetenhetsutveckling. Detta gäller alla monader, oberoende av det stadium de befinner sig på i manifestationen, oberoende av om de är involutions- eller evolutionsmonader. För monaderna i evolutionen, och alltså även för oss människor, är utveckling detsamma som större självaktivering av den medvetenhet vi har: fysisk, emotional, mental; i synnerhet de högre avdelningarna av dessa medvetenhetsslag. Därmed läggs den nödvändiga grunden för aktivering av ännu högre slag av medvetenhet: kausal, essential etc.

²Så snart människan tänker tankar hon inte vill kännas vid, hyser känslor hon inser ligga under hennes verkliga nivå, är det höljenas passiva medvetenhet och inte monaden, som bestämmer medvetenhetens innehåll. Så snart människan inte har uppmärksamheten riktad på något bestämt – antingen något i den inre, subjektiva världen eller i den objektiva yttervärlden – är monaden inaktiv och jaget inte närvarande. Och när jaget är borta, är höljena herrar.

³Höljerna är goda tjänare men dåliga herrar. Nittio procent av allt vårt lidande beror på det enkla faktum, att vi inte vill kontrollera våra höljen, och ”vi” betyder monaden. Höljerna tar upp omgivningens negativa känslor genom telepati och förstärker dem. Monaden kan vägra ge dem uppmärksamhet, om den vill. Höljerna bevarar otaliga minnen av negativa känslor och oförrätter (ofta inbillade), kränkningar, skuldkänslor, skam, depressioner. Minsta association monaden gör väcker minnena till liv, och monaden låter sig motståndslöst ledas genom samma upplevelser igen.

⁴Enda möjligheten att bli kvitt detta lidande, enda vägen till bestående lycka är för människan att lära sig kontrollera sina höljesmedvetenheter. Det gör hon genom att vara självaktiv i medvetenheten så ofta och så mycket hon förmår. Hon kan driva upp förmågan att själv välja sin medvetenhet: det vill jag ha, det vill jag inte ha. Medvetenhetskontroll är möjlig och inses också till slut som nödvändig. Den utövar människan genom att lära sig bli uppmärksam, allt mer uppmärksam och sedan ständigt uppmärksam. Detta gäller såväl den inre, subjektiva världen som den objektiva yttervärlden. De högre, ädla känslorna, som alla egentligen vill äga i stället för de negativa, kommer inte av sig själva. De måste odlas fram medvetet genom att ständigt uppmärksammas, inskärpas i medvetandet. De befriande ideerna, nya insikterna, nya egna bearbetningarna och annan värdefull mental medvetenhet måste också hållas fast i medvetandet för att kunna bli levande krafter i vårt inre liv. Allt detta gör jaget genom en medveten akt av mental och emotional vilja. Antingen vi kallar detta för självaktivering, koncentration eller meditation, så är det samma sak. Det är också det snabbaste och säkraste sättet att nå högre medvetenhet.

Ovanstående text utgör avdelning FYRA av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog.
Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2014.

FEM

5.1 Medvetandets enhet

¹Betraktad ur materierespekten är kosmos på en gång en oerhörd mångfald och enhet. Monaderna, som ytterst utgör kosmos' enda innehåll, är först och främst individer. Individer förenas till aggregat. Mindre aggregat uppgår i större, dessa i ännu större. Till slut har allt byggts samman till en enhet. Denna enhet kallar vi kosmos.

²Betraktad ur medvetenhetsaspekten är kosmos alltid en enhet. Det finns i kosmos en enda medvetenhet – monadernas medvetenhet. Och i denna gemensamma medvetenhet har varje monad en oförlorbar del, så snart monadens individuella medvetenhet aktualiserats i involutionsprocessen.

³Medvetenheten är således till sin natur både kollektiv och individuell. Dess kollektiva natur är den primära. Den individuella medvetenheten är sekundär och är uppkommen ur den kollektiva.

⁴För att ge en liknelse är oceanen vattnets primära natur, vattendropparna som lösgör sig därur sekundära. Den kosmiska totalmedvetenheten är sammanfattningen av alla monaders medvetenhet, liksom oceanen är enheten av alla vattendroppar. Denna liknelse är så nära man kan komma att begripa enhetsmedvetandets natur, som man dock måste uppleva för att förstå.

⁵Varje monad har sin individuella medvetenhet. Varje sammansatt atom och molekyl har dessutom sin gemensamma medvetenhet. Varje aggregat, hölje, värld, planet, solsystem har sin totala medvetenhet. Varje sammansättning av materia, hur lös och flyktig den än är och om så bara av två eller tre atomer, har en gemensam medvetenhet. Det finns alltså lika många slag av gemensam medvetenhet som det finns slag av materieaggregat. Vart och ett av dessa oräkneliga medvetenhetskollektiv har också sitt eget minne av allt det genomlevat. Det är ett minne som fortsättningsvis finns bevarat i varje ingående atom och inte kan gå förlorat.

⁶I de allt högre världarna i evolutionen och expansionen (från värld 49 ”uppåt”) blir medvetenheten alltmer intensiv och omfattande, energierna allt mäktigare och mer genomträngande. Därför får också monaden under sin evolution och expansion en helt ny uppfattning av verkligheten i varje högre värld den når. Perspektivet vidgas ofantligt i de allt högre världarna, och de lägre världarnas uppfattning av de tre verklighetsaspekterna ter sig från de högre världarnas synpunkt ohjälpligt begränsad. Det var detta faktum, som ursprungligen menades med talesättet, att verkligheten är ”illusion”, eftersom det inte finns någon gemensam verklighetsuppfattning giltig för alla förrän i den högsta kosmiska världen (värld 1).

5.2 Kollektivväsen

¹Varje värld, varje planet, varje solsystem och så vidare har alltså sin egen kollektiva medvetenhet. Ett sådant kollektiv utgör materiellt sett ett enhetligt väsen. Det är alltid ett hölje för en monad, som i expansionen har ett avsevärt försprång (om minst ett naturrike) före övriga monader, som ingår i höljet. Denna monad dominerar höljet med sin medvetenhet och är dess ”jag”. De övriga monaderna i höljet kan stå på sinsemellan vitt skilda stadier i utvecklingen. Monaderna i involutionen bildar kollektivt höljen åt monaderna i evolutionen. Monaderna i evolutionen bildar kollektivt höljen åt monaderna i expansionen.

²Ett exempel skall klargöra detta. Alla människor utgör tillsammans ett kollektiv. Vi är ingalunda skapelsens herrar utan har en blygsam ställning i de större sammanhangen. Vårt mänskliga naturrike ingår tillsammans med de tre lägsta rikena, ett femte och ett sjätte – essential- och manifestalrikena – i planetens kollektivmedvetenhet. Låt oss kalla denna gemenskap för det planetariska väsendet. I detta enhetliga väsen finns en brännpunkt av högre intelligens, som dirigerar hela planetlivets vidare evolution. Det är en monad, som i sin medvetenhetsexpansion för länge sedan passerat inte bara planetbunden medvetenhet (46–49) utan

också solsystembunden (43–45). I själva verket har denna monad uppnått tredje gudomsriket (29–35). Vi kan kalla denna monad för vår planets ”gud”, om vi vill. I hylozoiken föredrar man beteckningen ”planethärskaren”.

³Omkring sig har planethärskaren en stab av medhjälpare. Detta är planetregeringen, vars medlemmar har åtminstone 42-medvetenhet. Allt som sker inom solsystemet (43–49) innesluts således i deras vetande och förmåga. Planetregeringen har i sin tur ett exekutiv, en vitt förgrenad organisation av individer tillhörande femte och sjätte naturrikerna. Exekutivet kallas planethierarkin. Det har till uppgift att verkställa den allmänna plan för det planetariska livets evolution som planetregeringen upprättat. Vissa av planethierarkins medlemmar har frivilligt inkarnerat i mänskligheten. Det är dessa, som grundat och sedan lett de esoteriska kunskaps-skolorna.

⁴Planethierarkins och planetregeringens medlemmar lever inte enbart i sina övermänniska världar. De lever dessutom i fysiska världen och har individuella fysiska höljen – alla dock inte organismer som vi – för att bättre kunna övervaka evolutionen i den svåraste av världar. Faktum att deras individuella materieaspekt (höljen) är lika begränsad i rummet som våra mänskliga organismer, hindrar inte att deras medvetenhets- och viljeaspekt omspannar hela planeten och – beträffande dem i organisationens högre grader – hela solsystemet och bortom. Förmågan till expansion tillhör monaden, inte dess höljen.

5.3 Människans väg till enheten

¹I alla manifestationens riken är medvetenheten en enhet. Detta gäller såväl involutionen som evolutionen och expansionen. De monader, som ingår i och bygger upp ett involutionsväsen (elemental), har gemensam medvetenhet. Elementalen, monadhöljet, fungerar som en enhet. Evolutionsrikenas monader bildar medvetenhetskollektiv, de också. I de tre undermänniska rikerna är i själva verket den kollektiva medvetenheten viktigare än den individuella. Tänk bara på djurens hjordinstinkt och andra otaliga exempel på artinstinkten, som är den kollektiva medvetenhetens uttryck i dessa riken!

²Människoriket är det enda naturrike, där individen uppfattar sig som isolerad från allt annat liv. Men denna isolering är nödvändig för att människomonaden skall utveckla det nya slag av medvetenhet som präglar monaden från och med människoriket: självmedvetenheten, insikten om att vara ett eget jag. För att jaget inte skall drunkna i den kollektiva medvetenheten måste det under ett begränsat stadium få känna sig vara något från allt annat skilt. Dess individualitet och egenart, förmåga att hålla fast vid sin egen sanning, måste utvecklas och befästas, och de kollektiva intressena får tills vidare stå åt sidan.

³Här har vi förklaringen på mycket av det som kallas ”människans förbannelse”. Oförmögen att identifiera sig med andra i deras medvetenhet, okänslig för andras lidanden, trampar människan på annat livs lika rätt till existens och lycka. Människan är ofta aggressiv, brutal, grym. Men den grundläggande balanseringslagen i tillvaron – som när den yttrar sig i medvetenhetsaspekten kallas skördelagen – ser till att hon får skörda allt, att allt lidande hon vållar andra kommer tillbaka till henne med samma effekt. Långsamt och i regel på lidandets väg kommer människan till insikt om att enhetens lag gäller hela tillvaron och allt liv.

⁴I de övermänniska rikerna (från och med värld 46) lever individerna åter i kollektiv med gemensam medvetenhet. Men denna essentiala (46) enhet och den instinktiva (47–49) enheten i de undermänniska rikerna är av helt olika kvalitet. Djuren har ingen möjlighet till självmedvetenhet. Människorna har möjligheten men använder den sällan, förrän de når människorikets högre stadier. I essentialriket (46, 45) däremot är individen permanent självmedveten. Det är till denna självmedvetenhet som enhetsmedvetandet är knutet, så att individen förnimmer det egna individuella jaget inom det mycket större kollektiva jaget. Han förnimmer sin självidentitet utan isolering från eller opposition mot andra individer i kollektivet, själv- och gruppmedvetna liksom han. Essentialindividerna (46-jagen) har inträtt i ett högre

medvetande, där allas samarbete och lycka är det enda väsentliga, där vars och ens erfarenheter delas av alla i det gemensamma arbetet på att hjälpa allt lägre liv upp till det essentiala livet.

5.4 *Naturrikena och aktiveringen*

¹Monadens förvärv av självmedvetenhet i människoriket innebär visserligen en förlust av det instinktiva kollektivmedvetande monaden förvärvade i de tre lägre naturrikena. Men självmedvetandet är en förutsättning för utvecklingen av det högre slaget av enhetsmedvetande, det essentiala (46). På det sättet innebär de successiva naturrikena bestämda etapper i monadens evolution. De lägre rikena är förutsättning för de högre, och förrän individen lärt sig allt som finns att lära i ett lägre rike, kan han inte övergå till närmast högre.

²Övergången till ett högre rike från ett lägre är definitiv. En människomonad kan inte åter bli en djurmonad, lika litet som en djurmonad kan bli en växtmonad eller en växtmonad kan bli en mineralmonad. Däremot är återfall till en lägre nivå av medvetenhet inom samma naturrike alltid möjligt, beroende på att egenskaper och förmågor, som förvärvats i en viss inkarnation, inte utan vidare behöver aktualiseras på nytt (återerinras) i ett senare liv.

³De olika naturrikena bildar en obruten kedja från lägsta fysiska medvetenhet i mineralriket (49:7) till medvetenheten i högsta kosmiska riket (1–7). Varje högre naturrike är blomman och fulländningen av närmast föregående, är dess ideal, omedvetet eller medvetet eftersträvat av dem i lägre. Människan kommer alltid att känna sig ofullkomlig i människoriket, ty den fullkomliga människan, den allsidigt utvecklade och harmoniserade människan är övermänniskan, monaden i essentialriket.

5.5 *Förvandlingslagen och formlagen*

¹Allt liv har form, från atomer, molekyler, monaders höljen till planeter, solsystem, aggregat av solsystem och hela kosmos. Alla dessa former lyder under förvandlingens lag. De formas, förändras, upplöses och formas på nytt. Detta är oundvikligt, eftersom inga materiematerialer i längden står emot de genomströmmande kosmiska materiene energiernas slitande inverkan. De uratomer, som bildar dessa materiesammansättningar, får därigenom tillfälle att ständigt göra nya erfarenheter i nya former. Alla lär av allt.

²Uratomerna (monaderna) står på oerhört skilda stadier i utvecklingen av sin medvetenhet. Det vida övervägande flertalet har ännu ingen självständig medvetenhet. De bildar höljen åt det fåtal monader, som kan taga höljen i besittning, bli jag i höljen. Höljesmonaderna påverkas av jagets oerhört kraftigare medvetenhetsvibrationer, stimuleras till större aktivitet och klarare medvetenhet. Samtidigt tjänar höljet jaget, utgör det ”organ” jaget behöver för sin fortsatta evolution.

³Monaderna är det enda oförstörbara i kosmos. Det finns ingen ”död”, endast nya former för monaden att uttrycka sin medvetenhet genom. När formen fyllt sin tillfälliga uppgift för monadens evolution, upplöses den.

⁴Formlagen gäller monaden i växt-, djur- och människorikena. Den säger att monaden efter formens upplösning (den så kallade döden) erhåller en ny likartad livsform och att denna process upprepas tills monadens medvetenhetsutveckling kräver en artskild högre form, en mer ändamålsenlig möjlighet att skaffa ökad erfarenhet. De successivt allt högre formerna tillhandahålls av naturrikena, där varje högre rike också innebär att ett nytt hölje tillkommer, en möjlighet till ett nytt, högre slag av medvetenhet. Serien allt högre (från det fysiska räknat) världar i kosmos tillhandahåller alltmer förfinade livsformer åt monaden under dess fortsatta evolution och expansion.

⁵När monaden lämnar människoriket för att uppgå i det övermänniskliga femte naturriket, lämnar den också alla sina mänskliga livsformer, alla sina fem höljen. Även kausalhöljet upplöses då. I femte naturriket har monaden normalt självgjorda höljen, först ett hölje av kausal-

(47:1) och ett av essentialmateria (46:1-7) enbart, senare även ett hölje av superessentialmateria (45:4-7).

⁶För monaderna i essentialriket finns inget tvång att reinkarnera, att antaga livsformer i de tre lägsta världarna (47–49). Dessa jag inkarnerar emellertid ofta i mänskligheten, frivilligt, av kärlek och medkänsla för vilsegångna mänskligheten, för att bli våra ledare och lärare. Historien har bevarat namnen på endast några få sådana individer och givit en förvrängd framställning av deras arbete.

5.6 De tre lägsta naturrikerna

¹De tre undermänskliga rikerna når sin fulländning i människan, som representerar fjärde naturriket. Monaderna i mineral-, växt- och djurrikerna aktiverar efter hand fysisk, emotional och mental medvetenhet. Denna medvetenhet av tre slag har människan gemensam med den lägre evolutionen. Hon aktiverar den slutligen till mänsklig fulländning: fysisk 49:2, emotional 48:2, mental 47:4, varefter all lägre medvetenhet syntetiseras i eller ersätts med den kausala 47:2,3.

²Så är det alltid i evolutionen: ett lägre slag av medvetenhet är nödvändigt för att aktivera ett högre. När den högre medvetenheten väl är i funktion, ersätter denna den lägre och når dessutom mycket längre. Den kausala medvetenheten, till exempel, innehåller allt väsentligt av fysisk, emotional och mental medvetenhet men har dessutom sin egen avsevärt högre kvalitet, större intensitet och genomträngningsförmåga. Dess verklighetsuppfattning är ojämförligt överlägsen all lägre medvetenhets.

³Monaderna har grovfysisk medvetenhet (49:5-7) från och med mineralriket, eterisk fysisk medvetenhet (49:2-4) från och med växtriket och emotional medvetenhet (48) från och med djurriket. Detta betyder även, att monaderna i de olika rikerna har motsvarande materiehöljen. Mineralmonaden har ett oorganiskt fysiskt hölje. Växtmonaden har förutom organismen även ett eterhölje, och djuret har dessutom ett emotionelhölje. Dessa är mineral-, växt- och djurmonadernas individuella höljen. Dessutom har dessa monader kollektivt och artvis tillgång till högre höljen, vilka möjliggör högre medvetenhet än de individuella. Människans unika hölje är kausalhöljet (47:1-3).

⁴Vilket naturrike monaden tillhör, bestäms alltså av antalet individuella höljen.

⁵I mineralriket är den huvudsakliga medvetenheten knuten till synliga fysiska världen (49:5-7), som mineralmonaden uppfattar enbart subjektivt. Mineralmonaderna lär sig i den fasta materien (49:7) uppfatta skillnaderna i temperatur och tryck. Det är i detta molekylarlag, som vibrationerna blir tillräckligt massiva för att monaden skall börja uppfatta skillnaden mellan inre och yttre verklighet, mellan den egna medvetenheten och omvärlden. Därmed läggs grunden till aktiveringen av den objektiva fysiska medvetenheten (i 49:5-7), som når sin fulländning i djur- och människorikerna. Medvetenheten i mineralriket yttrar sig efterhand som tendens till upprepning. Efter otaliga erfarenheter blir den till organiserad vana eller natur. Detta kan vi se i mineralrikets otaliga egenartade former, till exempel iskristaller, vilkas perfekt symmetriska former beror på genom minne och vana utbildad egenart. När medvetenheten gradvis ökar, uppstår en strävan efter anpassning.

⁶Växternas viktigaste medvetenhet är den fysisk-eteriska (49:2-4). Det innebär att växtmonaderna uppfattar de fysiska livsenergiernas verkan inom den egna organismen. Denna fysisk-eteriska medvetenhet ligger hos människan normalt under det dagsmedvetnas tröskel. Hon förnimmer det mera som energi, fysisk vitalitet eller brist på sådan, beroende på eterenergiernas rytmiska flod och ebb. Växtmonaderna strävar efter att uppfatta den första svaga emotionala medvetenheten. De lär sig efter hand att uppfatta emotionala vibrationer från omgivningen och att i dessa känna igen de två grundemotionerna: attraktion eller ”kärlek” och repulsion eller ”hat”. Det betyder att växterna förnimmer, om man älskar eller hatar dem.

⁷Medvetenheten är även i växtriket nästan enbart subjektiv. Uppfattningen av den fysiska

omvärlden är mycket bristfällig. Först i djurriket, med utvecklingen av organismens nervsystem och sinnesorgan, blir en mer vidsträckt objektiv uppfattning möjlig. Även om denna rör enbart den fysiska världens tre lägsta molekylarslag (49:5-7), har den oerhörd betydelse för den vidare evolutionen, också i människoriket. Först med den objektiva medvetenheten upplever individen kontrasten mellan sig själv och omvärlden så starkt, att självmedvetenheten kan utvecklas. Den objektiva medvetenheten är alltså en förutsättning för den fortsatta evolutionen i människoriket.

⁸Djurriket utbildar den emotionala medvetenheten till stark aktivitet. De repellerande emotionerna dominerar djuren och yttrar sig i fruktan och aggressivitet, som förekommer genom hela djurriket. Mot slutet av vistelsen i djurriket och i dess högre arter aktiveras monaden de attraherande emotionerna. De yttrar sig i omsorgen om avkomman och husdjurens tillgivenhet till människan. På djurrikets högsta nivåer aktiveras också en första mental individualmedvetenhet (47:7), som vi märker i de högsta djurarternas lärtighet och strävan att förstå människorna.

5.7 Gruppsjälarna och transmigratonen

¹Monadernas övergång från mineralriket till växtriket, från växtriket till djurriket och från djurriket till människoriket kallas transmigraton. Denna kan aldrig gå baklänges. Att biologiska arter degenererar, betyder inte att monaderna i dessa former skulle falla tillbaka i evolutionen utan är ett fenomen, som berör endast de materiella formerna. Monaderna går vidare i högre arters nya former.

²För att kunna transmigrera till ett högre naturrike måste monaden lära sig mottaga och anpassa sig till vibrationerna från ett högre materielag än monaden dittills aktiverat: i mineralriket eteriska, i växtriket emotionala och i djurriket mentala. För att kunna övergå till övermänskliga femte riket måste människan lära sig mottaga och anpassa sig till såväl kausala som essentiala och superessentiala (47–45) vibrationer.

³Till att börja med är monaden okänslig för dessa vibrationer. De tjänar då enbart till att vitalisera höljena. Så till exempel vet människan inte, att ändamålsenliga energier från hennes kausalhöljet vitaliserar alla de lägre höljena och i sista hand organismen med eterhöljet. Hon vet inte heller, att dessa energier är källan till hennes fysiska hälsa likaväl som psykiska välbefinnande. Så småningom lär hon sig uppfatta medvetenhetsinnehållet i dessa kausalenergierna såsom mäktiga ideer. Och när människomonaden till sist kan leva med sin normala dagsmedvetenhet i detta slags medvetenhet, har den tagit steget över till övermänskloriket.

⁴Genom att mineralerna uppsuges av växter får mineralmonaderna i växternas eterhöljen uppleva vitaliseringsprocessen och bada i etervibrationer. Därmed lär sig mineralmonaderna att mottaga och anpassa sig till etervibrationerna (lägst 49:4). Detta är en förutsättning för att övergå till växtriket. Växtmonaderna utvecklas snabbast när deras livsformer förtäres av djur och människor och monaderna därmed utsätts för de högre väsendenas starka emotionala vibrationer. Däremot gynnas inte djurmonadernas evolution, när människan förtär djur. Transmigratonen till människoriket sker nämligen inte på sätt som till växt- och djurriket utan förutsätter monadens egen ansträngning. Tvärtom motverkar animalisk kost förfiningen av människans organism med eterhölje och försvårar därmed den naturenliga aktiveringen av eterisk objektiv medvetenhet (49:2-4), så kallad eterisk syn.

⁵I de tre lägsta naturrikena bildar monaderna så kallade gruppsjälur. En gruppsjäl är ett gemensamt hölje för en grupp monader, som befinner sig på samma nivå i sitt rike och tillhör samma art. Under tiden mellan inkarnationerna är monaden innesluten i gruppsjälen. När monaden inkarnerar i en ny organism eller (i mineralriket) i en oorganisk form, ikläds den individuella höljena av gruppsjälen materia. Vid inkarnationens slut återbördas monaden till gruppsjälen och upplöses dess individuella höljena i denna. Erfarenheter monaden gjort under inkarnationen motsvaras av medvetenheten i emotional- och mentalmolekyler, som monaden

införlivat med sina höljen. När dessa höljen sedan upplöses i gruppsjälén, berikas denna med de nya molekylerna och kommer de individuella erfarenheterna alla monader i gruppen tillgodo. Även under inkarnationen står monaderna i magnetisk kontakt med sin gruppsjäl och har del av dess samlade erfarenhet. Detta är hylozoikens förklaring av artinstinkten, ett annars oförklarligt fenomen.

⁶Det finns tre slags gruppsjälar eller gemensamhetshöljen: mineral- växt- och djurgruppsjälar. I mineralriket är eter-, emotional- och mentalhöljerna gemensamma för gruppen och endast den grovfysiska formen individuell. I växtriket är emotional- och mentalhöljerna gemensamma. I djurriket består gruppsjälarerna av enbart mentalhöljerna. Djuret har alltså tre egna höljen: organism, eterhölje och emotionalhölje.

⁷Ju högre en djurart står i evolutionen, desto färre individer ingår i artens gruppsjälar.

⁸Metoden med gruppsjälar underlättar enormt monadernas evolution i dessa lägre naturriken, där materien är som trögast och medvetenhetsaktiveringen därför som svårast. Utan gruppsjälens gemensamma aktivering skulle individen vara uteslutande hänvisad till sin individuella insats för sin evolution. Denna skulle bli alltför liten på dessa tidiga stadier av självaktivering, och evolutionen i dessa riken skulle taga orimligt lång tid.

⁹Monadernas transmigration från mineral- till växtriket och från växtriket till djurriket sker omärkligt och automatiskt.

¹⁰Deras transmigration från djurriket till människoriket är en helt annan sak. Den kallas kausalisering och innebär att den dittillsvarande djurmonaden erhåller ett kausalhölje (47:1-3), ett individuellt hölje. Detta kausalhölje omsluter den nyblivna människomonaden, är dess egentliga mänskliga hölje och kan aldrig inkarnera i en djurorganism. Kausalisering förutsätter intensivast möjliga ansträngning som ett djur är mäktigt, i djurriket högsta möjliga emotionala och mentala kapacitet. Kausalisera kan därför endast de högst utvecklade individerna av de högst stående arterna: apa, elefant, hund, häst och katt. Dessa fem arter bildar också gruppsjälar med mycket få individer.

5.8 Människoriket

¹Människoriket är det fjärde naturriket. I monadernas evolution är det den större etapp som sträcker sig från högsta möjliga animala förmåga till högsta mänskliga kapacitet – eller till lägsta övermänskliga, om man så vill uttrycka saken.

²I medvetenhetshänseende finns ingen definitiv gräns mellan djuren och människan. Ty den nykausaliserade människan är ofta mindre intelligent än de högst stående individerna i djurriket, har svårare än de att orientera sig i tillvaron, detta på grund av att hon i och med kausaliseringen förlorat den gemensamma medvetenhet som gruppsjälén möjliggjorde. Det som definitivt skiljer människan från djuren är i stället kausalhöljet, monadens enda odödliga hölje ("själ") genom alla inkarnationerna i människoriket.

³Vilket stadium människan än står på i sin utveckling, vilket kön, vilken ras, nation, religion hon än tillhör, har hon alltså en "odödig själ". Därmed har varje människa lika stor rätt som alla andra till liv, frihet och personlig okränkbarhet, rätt att bli betraktad och behandlad av alla som en broder.

⁴Alla människors lika rätt betyder dock inte jämlikhet i den meningen att alla står på samma utvecklingsnivå. Det är lika stor skillnad i medvetenhet mellan en nykausaliserad människa och en människa, som är i färd med att övergå till femte naturriket, som mellan lägsta och högsta art i djurriket. Människoriket spänner över ett mycket brett register av olika slags lägre och högre emotional och mental medvetenhet. Under sin evolution som människa i tiotusentals inkarnationer får monaden tillfälle att göra alla de mest olikartade erfarenheter, lära känna medmänniskorna från alla deras sidor, vara och verka i alla slags situationer, delta i och utsättas för alla slags skändligheter och så vidare.

⁵Monadens väg genom människoriket utgöres av en lång serie allt högre nivåer. Nivåerna är

777 till antalet, ett på samma gång symboliskt och reellt tal. De 777 nivåerna grupperas i fem huvudsakliga stadier efter de medvetenhetsslag, som främst aktiveras på respektive stadium i tur och ordning:

stadium	antal nivåer	mest framträdande medvetenhet
barbar-	400	lägre emotional
civilisations-	200	lägre emotional-mental
kultur-	100	högre emotional
humanitets-	70	högre mental
idealitets-	7	kausalt

⁶På varje nivå använder människan flera inkarnationer. Antalet beror på hur lång tid det tar för henne att lära sig vad nivån i fråga avser. På lägsta nivåerna återstår allt mänskligt att lära. De erfarenheter, som göres och de egenskaper som utvecklas här, är sådana, som den härskande livsokunnigheten kallar ”dåliga”. Men esoterikens livskunskap ser djupare, vet att alla sådana erfarenheter är nödvändiga, eftersom de medför nödvändiga lärdomar. Dessa lärdomar skulle i annat fall icke ha blivit gjorda. De var de enda möjliga på den nivån, och tack vare dem kunde människan utvecklas vidare till närmast högre nivå.

⁷Den slutsats man kan dra av detta är, att våra moraliska omdömen om varandra saknar berättigande, eftersom de bygger på hat och okunnighet. Vi människor är varken goda eller onda i absolut mening. Vi står på en viss nivå, har de såväl goda som dåliga egenskaper som hör till nivån men saknar ännu så länge de allt högre nivåernas allt bättre egenskaper. Enligt det godas lag följer människan det högsta goda hon verkligen inser och förstår, inte av yttre tvång och plikt utan därför att det är ett behov och en glädje för henne att få göra det. Det individer på lägre stadier anser vara rätt och gott ter sig för dem på högre stadier som torftiga ideal, rentav orätta och onda. Men så måste det vara, om det finns lägre och högre och om ständig utveckling mot högre är ett faktum.

⁸Utvecklingstempot i människoriket är olika på olika stadier. Det går avsevärt saktare på de båda lägre stadierna, där människorna inte självmant vill utveckla sina högre anlag, än på de högre, där insikten om att livets mening är medvetenhetens utveckling växer sig allt starkare. På barbarstadiet fordras i regel 100 inkarnationer eller mer för varje nivå. Tempot accelereras i den vidare evolutionen, så att hela idealitetsstadiet kan avverkas på sju inkarnationer: en per nivå. Stora skillnader råder mellan individer. De som instinktivt anpassar sig efter livslagarna för allt livs frihet, enhet och utveckling, lär sig snabbare och går fortare fram. De som vill hävda sig på annat livs bekostnad, fördröjer sin evolution obegränsat.

⁹Människans evolution styres av sju grundläggande livslagar. Dessa är lagarna om alla människors frihet, enhet, utveckling, självförverkligande, gemensamma ödes- och skörderelationer, självaktivering. Ju förr människan söker förstå och tillämpa dessa livslagar, desto bättre går det för henne både som individ och i relation till andra. I esoterisk mening är kultur detsamma som liv enligt livslagarna, omedvetet eller medvetet tillämpade. För att kunna förstå livslagarna måste man först ha tillämpat dem. Det är på kulturstadiet (högre emotionalstadiet) som behovet av, längtan efter ett sådant liv först uppstår. På humanitetsstadiet (högre mentalstadiet) underbyggs den emotionala längtan efter ett sådant liv med mental förståelse för dess förutsättningar, balanserad insikt om livslagarnas natur, uttryckssätt och ändamål. På idealitetsstadiet (kausaltstadiet) blir förverkligandet allra effektivast. Människan har då förvärvat kunskap och förmåga nog till att omforma sig till det mänskligt sett ideala. Alltjämt befinner sig c:a 85 procent av mänskligheten på barbar- och civilisationsstadiet, där egoismen och de fysiska och lägre emotionala intressena är de härskande motiven och där intresset för livslagarna och medvetenhetens aktivering är svagt eller obefintligt.

5.9 Kunskapen om utvecklingsstadierna

¹Kunskapen om människans utvecklingsstadier hör till det viktigaste i hylozoiken, eftersom den ger perspektiv på vad vi är och vart vi är på väg. Hela människouppfattningen inom vetenskap, teologi, filosofi, psykologi, pedagogik och politik kommer att förbli snedvriden, tills man accepterat de grundläggande sanningarna om reinkarnation, medvetenhetens evolution, evolutionens olika stadier och livslagarna.

²I vår tid gäller som en självklar sanning, att alla människor är jämlika. Från början menades med detta enbart att alla skulle vara lika inför lagen och ingen få inneha rättigheter utan motsvarande skyldigheter, dvs. privilegier på grund av börd, förmögenhet, religion, nation, ras, kön etc. De jämlikhetskraven finner också stöd i livslagarna. De är alltså långt ifrån tillgodosedda, och vi må alla göra vårt bästa för att de skall tillgodoses. Men vad som inte hör till den ursprungliga idén utan är förvanskning av den är uppfattningen att alla människor föds med i stort sett samma förutsättningar och att framför allt miljön under uppväxtåren formar människan till vad hon är. Resultatet av en sådan förvillelse har blivit att man strävar efter att utjämna de naturliga olikheterna mellan individerna. Detta ser vi tydligt i dagens skolsystem. Vår tids pedagoger har ingen aning om de oerhörda skillnaderna i nivå också mellan unga människor i samma ålder.

³Visserligen får människan i varje inkarnation repetera sin föregående utveckling i människoriket i stora drag. Det innebär, att en människa, som i föregående liv uppnått humanitetsstadiet, kanske åter uppnår det i trettiofemårsåldern efter att ha avverkat barbar- och civilisationsstadierna i barndomen och kulturstadiet i ungdomsåren. Det säger sig självt, att detta återförvärv av det latent skulda skulle ske snabbare och mindre smärtsamt med förstående föräldrar och lärare.

⁴Det blir alltså en uppgift för framtidens pedagoger att i en årskull barn, som alla brottas med barbar- och civilisationsstadiernas problem, urskilja vilka som latent är på kulturstadiet, några rent av på humanitets- och idealitetsstadierna, och ge dem olika undervisning efter deras olika behov och möjlighet till förståelse. Framtidens politiker, med solida insikter i utvecklingsstadiernas realitet, kommer att stifta lagar med syftet att gynna vars och ens medvetenhet på hans nivå. Visserligen blir ojämlikheten större av detta, men inte genom att någon får komma mindre till sin rätt utan genom att många får komma mera till sin rätt än hittills. Samtliga får också nytta och glädje därav, eftersom ”de många blir desto visare i morgon, ju visare de få är idag”, dessa få, som alltid varit de många ledare, lärare och exempel.

⁵Kunskapen om människans utvecklingsstadier förklarar mycket som annars förblir psykologiska gåtor. Varför är människor så olika, har så olika bredd och djup i förståelse, olika förmåga att handla och förverkliga? Varför är somliga utpräglade egoister, medan andra viger sina liv åt att tjäna något som är större än de själva? Svaret ligger helt naturligt i olika ålder i människoriket, olika utvecklingsstadier.

⁶Det må klart sägas ut, att utvecklingsstadier inte är detsamma som utbildningsstadier. Det finns gott om exempel på olärda människor på högre nivåer som har avsevärt större livsförståelse och sunt förnuft än lärda på lägre nivåer. Motsvarande gäller om samhällets ekonomiska klasser. Det finns individer på såväl högre som lägre stadier i alla klasser och socialgrupper. För att förstå utvecklingsstadiernas realitet måste vi komma bort från ytliga, fysiska bedömningsgrunder, lära oss se till den inre människan. Man kan säga, att utvecklingsstadiet i stort sett framgår av individens syn på rätt och orätt, hans insikt om ansvar för allt som sker, hans förmåga av osjälviskt handlande.

⁷När kunskapen om utvecklingsstadierna blir allmänna, kommer den att hjälpa människan att utvecklas snabbare, eftersom hon då inser att varje stadium har sitt relativa värde och sin ofrånkomliga begränsning. Det gäller att hela tiden sträva vidare, inte fastna på uppnådd nivå och anse den slutgiltig. Emotionalstadiet kan avverkas snabbare, när man inser att känslan inte

är allt, att mystikern eller helgonet inte är ofelbar auktoritet i kunskapsfrågor, bara därför att han är emotionalt så förädlad, ”så underbar”. Därefter, på mentalstadiet, kan människan lära sig av med tendensen att lita till sitt överlägsna intellekt att förstå och bedöma allting utan tillräckliga fakta, när hon fått veta att det finns ett ännu högre intellekt, det kausala, med en förmåga av direkt kunskap, som mentala intellektet icke äger.

⁸Hylozoikens värde framgår bland annat av att den visar alla stadiers relativitet och begränsning men också – inom dessa ramar – deras omistliga värden. Fysikisten säger att människan är ett djur. Mystikern säger att människan är gud. Hylozoikern avvisar båda påståendena såsom osanna, hänvisar istället till en urgammal kunskap om människan såsom en varelse under evolution med djuret latent (eftersom hon en gång varit djur) och guden potentiell (eftersom hon skall bli gud). Mystikern liksom yogafilosofen gör tankefelet att blanda ihop aktuellt (förverkligat) och potentiellt (möjligt).

Ovanstående text utgör avdelning FEM av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog.
Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2013.

SEX

6.1 Människans medvetenhetsslag

¹Endast esoteriken har kunnat klart definiera människans olika slag av medvetenhet, nämligen genom att hänföra dem till höljen av olika materielag. Också själva distinktionen mellan emotionalt och mentalt har esoterikerna gjort övriga mänskligheten uppmärksam på. Den är inte självfallen. Människor står på olika stadier i evolutionen, närmare bestämt i evolutionen av det mentala ur det emotionala.

²Ett högre slag av medvetenhet utvecklas ur närmast lägre slag. Det högre väcks ur sitt passiva tillstånd – aktiveras – genom det lägre.

³Till en början blandas det högre med det lägre, domineras av det, beror av det och kan inte skiljas från det. Så småningom blir det högre självaktivt och oberoende av det lägre. Därefter kan det högre kontrollera det lägre. Till slut kan det lägre undvaras helt, eftersom det högre alltid innehåller det väsentliga av det lägre, det livsdugliga i detta, medan det lägre aldrig kan fatta det högre. Så går det alltid till i evolutionen.

⁴Människan har fysisk, emotional och mental medvetenhet. På nuvarande utvecklingsstadium har människorna kraftigast aktiverat den emotionala medvetenheten. Den utvecklades en gång ur den fysiska. Det skedde först genom att fysiska sinnesförmåelser väckte emotionala impulser och båda medvetenhetsslagen blandades. Drifter kallas dessa blandformer, vari fysiskt dominerar över emotionalt. Senare blev emotionerna självaktiva: begären uppstod, och med dem kunde människan styra sitt fysiska liv.

⁵Redan på barbarstadiet börjar människan aktivera det mentala genom de emotionala begären. Effektivt blir detta först på civilisationsstadiet. Blandformer av emotionalt och mentalt uppstår: känsla och fantasi. Känslan är mer emotional, fantasin är mer mental. Fantasin kan efterhand ersättas med oemotionala tanken, ännu möjlig bara för en minoritet, dem på humanitetsstadiet. Mot slutet av detta stadium kan tanken aktivera det kausala i blandformen idé. På idealitetsstadiet blir kausalmedvetandet oberoende av det mentala och fungerar då som intuition.

⁶För att sammanfatta kan man säga, att varje högre medvetenhetsslag aktiveras ur närmast lägre i tur och ordning från lägsta fysiska till högsta kausala: sinnesförmåelse, drift, begär, känsla, fantasi, tanke, idé, intuition.

⁷I människans evolution skall det mentala till sist dominera över och ersätta både det fysiska och emotionala. Men det är icke normalmänniskans mentala, utan det högsta mentala, som också kallas det kausala. Denna medvetenhet, som fullt aktiverad är radikalt annorlunda allt normalmänniskan har erfarenhet av, är den genuint mänskliga medvetenheten. Hela evolutionen i människoriket under tiotusentals inkarnationer är egentligen vägen till och förberedelsen för det kausala, som aktiveras först mot slutet av utvecklingen i människoriket.

⁸Vi kan föreställa oss det kausala såsom en förening av högsta emotionala ädelhet och högsta mentala förnuft. Dess viljeaspekt är långt starkare och intelligensare än det emotionala begäret och den mentala föresatsen. Detta slumrande kausala har människan att aktivera på två vägar: genom det högre emotionala och det högre mentala. Detta är det högre emotionalas och mentals verkliga värde. Med det lägre emotionala och lägre mentala har människan ingen som helst möjlighet att nå det kausala. Så länge som människan lever i dessa slags medvetenhet, är kausal inspiration utesluten.

⁹Vår lägre medvetenhet har vi också därför att vi skall tvingas övervinna den och därmed utveckla den kraft vi behöver för att erövra högre medvetenhet.

¹⁰Låt oss göra klart vad det är vi talar om:

¹¹Det lägre emotionala är 48:4-7, repellerande emotioner, ”hat”.

¹²Det lägre mentala är 47:6 och 47:7, emotionalstadiets känslotänkande.

¹³Det högre emotionala är 48:2 och 48:3, attraherande emotioner, "kärlek".

¹⁴Det högre mentala är 47:4 och 47:5, det effektiva mentaltänkandet, "sunt förnuft".

¹⁵Det högsta mentala, det kausala, är 47:1-3, intuitionen.

¹⁶Dessa slag av medvetenhet aktiveras i huvudsak på olika stadier.

¹⁷På kulturstadiet kan människan väcka det kausala genom sina högre känslor, på humanitetsstadiet genom både högre känsla och högre intellekt. På barbar- och civilisationsstadierna finns ingen kausal kontakt. Den första kausala kontakten på kulturstadiet förnimmer människan som en känsla av ansvar, inte bara för sig själv och sina närmaste utan för hela mänskligheten. Det är en insikt, som driver henne till handling och självupppoffrande arbete.

6.2 Människans emotionala medvetenhet

¹Det emotionala är till sin natur begär. Så länge människan befinner sig på emotionalstadiet, förnimmer hon begäret som pådrivande vilja. På barbarstadiet, där hennes mentala medvetenhet ännu är bara svagt aktiv, yttrar sig begäret som okontrollerade impulser. På civilisationsstadiet börjar den mer vidsträckt aktiveringen av det mentala, och denna sker genom det emotionala. Människan börjar reflektera, under emotional påverkan. Detta är det normala tänkandet, fött av begäret och mestadels inställt på att tillgodose emotionala begär.

²I och med att det mentala aktiveras genom det emotionala, attraheras mentalhöljet till emotionalhöljet. De båda hölkena vävs samman och bildar från funktionssynpunkt ett enda hölje. Detta tillstånd varar under större återstående delen av monadens vistelse i människoriket. Sammanvävnaden medför att barbarent emotionala, förnuftslösa begär ersätts med civilisationsmänniskans två typiska slag av medvetenhet, blandformer av emotionalt och mentalt. Överväger i dessa blandformer det emotionala, fås känsla, som är tankefärgat begär. Dominerar det mentala, fås fantasi, som är begärbetonad tanke. Begäret är viljeelementet i känslan och det som ger fantasin makt. Tanken, det mentala, ger det element av förståelse och förmåga till inlevelse som finns i all oförfalskad känsla.

³Alla begär har endera av två tendenser. De är antingen attraherande (positiva) eller repellerande (negativa). De attraherande drar jaget till objektet för begäret, de repellerande stöter jaget bort från objektet.

⁴Alla medvetenhetsyttringar, som innehåller något emotionalt element: begär, känsla, stämningar, fantasi, emotionalviljans uttryck, är därför till sin natur antingen "kärlek" eller "hat". Det är därför som, från emotional synpunkt, "allt är hat som inte är kärlek".

⁵De repellerande emotionerna – inte bara "hat" i trängre bemärkelse utan också avund, fruktan, vrede, förakt, irritation, depression etc. – tillhör molekylarslagen 48:4-7. De attraherande emotionerna – "kärlek" innebär även tillgivenhet, deltagande, vördnad, beundran, generositet, offervilja; allt med tendensen att övervinna hatet och försona människan med andra och henne själv – tillhör molekylarslagen 48:2,3. Ju högre molekylarslag, desto ädlare känslor. Emotionalutvecklingen innebär ur medvetenhetsaspekt att lägre känslor byts ut mot högre; materiellt sett att lägre molekylarslag i emotionalhöljet byts ut mot högre.

⁶Människans emotionala liv är illusionernas liv. Hon är offer för begärets attraktion eller repulsion, känslor- och önsketänkandet, som förvrider uppfattningen av verkligheten. Begäret är i sig mentalt blint. Vad det "vill" att något skall vara, vad det önskar uppfatta som positivt eller negativt, accepterar människan oftast. Illusionernas makt minskar under evolutionens gång i takt med att människan lär sig att styra det emotionala med det mentala. Helt fri från illusionernas makt blir människan först sedan hon erövrat den kausala medvetenheten.

6.3 Människans mentala medvetenhet

¹Människans mentala medvetenhet är monadens medvetenhet i mentalhöljet (47:4-7). Den kausala medvetenheten tillhör samma slag av atommateria som den mentala, 47, och kallas därför ibland det högre mentala. Låt oss dock, för att undvika begreppsförvirring, fortsättnings-

vis använda endast termen ”det kausala” för detta slag av medvetenhet.

²Mentalhöljets medvetenhet är av fyra olika slag, motsvarande de fyra molekylarslagen. För varje högre molekylarslag blir vibrationerna finare, så att de möjliggör klarare, mer genomträngande, mer överblickande, precisare mental uppfattning.

³Lägsta mentalmedvetenhet (47:7) är slutledningstänkandet från grund till följd. Det arbetar långsamt, med detalj efter detalj och är bundet till konkreta fysiska ting. Majoriteten av mänskligheten har aktiverat endast detta slag av mental medvetenhet.

⁴Därnäst högre mentalmedvetenhet (47:6) är principstänkandet. Det är det första abstrakta tänkandet. (Det är därför oegentligt att begränsa termen ”det abstrakta mentala” till att avse kausalmedvetenheten.) När det överblickar en hel grupp företeelser eller begrepp, söker det urskilja sådant som är gemensamt för alla de element som ingår i gruppen – det generaliserar och abstraherar, ser till det principiella. Ofta gör det företeelser absoluta, tänker i begrepp av antingen–eller, vitt eller svart (tvåvärt tänkande). Det har en påtaglig tendens att sätta tankekonstruktioner över verkligheten. Principstänkandet är ett utpräglat känslotänkande. Det är mestadels känslan, som avgör vad som skall anses vara den principiella betraktelsen av en viss sak. Principstänkandet är typiskt för majoriteten filosofer och vetenskapsmän, alla slags ideologer, teologer etc.

⁵Näst högsta mentalmedvetenheten (47:5) är perspektivstänkandet. I motsats till det tvåvärda principstänkandet i 47:6 är perspektivstänkandet mångvärt, det vill säga strävar att uppfatta graderingar, övergångar och nyanser i stället för ytterlighetslägen av typen allt eller intet. Perspektivstänkandet undviker att göra föreställningar och värderingar absoluta. Det relativiserar i stället, det vill säga: sätter in tingen i sådana relationer med varandra att deras både relativa berättigande och ofrånkomliga begränsning framgår. Perspektivstänkandet förstår att ”samma” sak har olika innebörd och funktion i olika sammanhang och vid skilda tidpunkter. Perspektivstänkande är möjligt för den intellektuella eliten på humanitetsstadiet, minoriteten bland filosofer, vetenskapsmän etc. Det förutsätter tänkande oberoende av också det högre emotionala (48:2,3).

⁶Äkta esoterisk undervisning uttrycks alltid i perspektivideer. Detta förebygger missbruk genom fanatism och andra slags ensidiga betraktelsesätt. Dessutom hjälper det esoterikstudierande att själva utveckla perspektivstänkandet.

⁷Högsta slag av medvetenhet i mentalhöljet är systemstänkandet (47:4). Det används för att konkretisera kausala intuitioner till kausal-mentala ideer. Det tänker inte med begrepp som princip- och perspektivstänkandet (47:6 och 47:5) utan med hela system av begrepp och ideer. Systemstänkande är ännu otillgängligt för mänskligheten utom det fåtal som står på gränsen till idealitetsstadiet och får individuell undervisning av planethierarkins medlemmar.

⁸Mentalmedvetenhetens största brist, även perspektivstänkandets, är att den till största delen består av fiktioner, det vill säga: föreställningar utan motsvarighet i verkligheten. Hit hör de allra flesta intellektuella konstruktioner, alla spekulationer och ideologier. De är fiktiva på grund av bristen på fakta om verkligheten. Människan kan på egen hand skaffa sig kunskap (fakta) om endast den synliga fysiska delen av tillvaron (49:5-7). För resten av tillvaron, c:a 99 procent, är hon hänvisad till esoterikens fakta. Utan dessa förblir hon djupt okunnig om det väsentliga i tillvaron, hon må sedan vara största mentala geni.

6.4 Mänsklighetens ålderklasser

¹Vår planets mänsklighet räknar i allt 60 miljarder individer (monader). Eftersom endast c:a sju miljarder finns i inkarnation för närvarande, betyder det att majoriteten lever i planetens emotionala, mentala och kausala världar i avvaktan på ny inkarnation. En minoritet av dessa har redan nått kulturstadiet och högre stadier och har alltså inte mycket att lära av de primitiva förhållanden som råder i vår nu inkarnerade mänsklighet. Denna består till c:a 85 procent av människor på barbar- och civilisationsstadierna.

²Det är en förhållandevis utvecklade minoritet av planetens totala mänsklighet, som bildar majoriteten av de nu inkarnerade. Under de senaste 12 000 årens världshistoria har i stort sett samma individer inkarnerat gång på gång. På motsvarande sätt är framtidens epoker avsedda för kollektiv inkarnation av högre stående människor. Detta förklarar varför den kända delen av världshistorien varit det fasansfulla lidandets historia. Den yngre delen av mänskligheten har fått härja fritt och leva ut sin primitivitet. Förhållanden kan emellertid snabbt förändras till det bättre. Men inte på det sätt, som vissa ockultister tänker sig det idag, att majoritetens medvetenhet raskt höjs, enbart därför att vi inträtt i en ”ny tidsålder”. I stället kommer detta att ske genom att allt fler grupper på kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna börjar inkarnera och blir ledare och lärare för en desorienterad mänsklighet, samtidigt som stora grupper av de mindre utvecklade slutar att inkarnera för lång tid framåt.

³Att människor står på olika stadier beror på att de har olika ålder i människoriket, olika ålder på kausalhöljet, som är människans ”själ”. Människornas kausalhöljen är av högst olika ålder, beroende på att monaderna kausaliserat i skilda epoker. Den femte och senaste epoken var för nära 22 miljoner år sedan, medan de som kausaliserade i de fyra tidigare epokerna gjorde det på andra planeter och överfördes hit senare. De yngsta ”själarna” har c:a 30 000 inkarnationer i människoriket bakom sig, de äldsta c:a 150 000. Man kan dock inte jämföra själva antalen inkarnationer, eftersom medvetenheten utvecklas snabbare för varje högre stadium.

6.5 Barbarstadiet

¹De primitivaste barbarindividerna kan vi inte studera längre, eftersom också de yngsta i människoriket har c:a 30 000 inkarnationers erfarenheter samlade i sina kausalhöljen. Men också dessa individer har mestadels många inkarnationer kvar att göra på barbarstadiet, emedan utvecklingen där går så långsamt. De flesta och viktigaste goda egenskaperna har barbarmänniskan kvar att förvärva.

²Typiskt för barbaren är bundenheten vid det fysiska. Det är hans enda verklighet. Han kan inte lära annat än genom egen fysisk erfarenhet. Lättjan är dominerande egenskap. Allt slags arbete, all ansträngning i onödan bjuder honom emot. Det enda som kan aktivera honom är fysiska behov och upptända lidelser. Det är på detta stadium den lägre emotionaliteten behövs för att alls aktivera människan. Det är vår mänsklighets tragik, att denna emotionalitet är negativ och repellerande. Den yttrar sig som avund, fruktan, förakt, girighet, grymhet, hämndlystnad, misstänksamhet, vrede.

³Skillnaden mellan högsta och lägsta nivå på barbarstadiet (det finns 400 nivåer) visar sig främst i den mentala utvecklingen: på högre nivåer allt snabbare förståndsutfattning och större allmän livserfarenhet. Den mentala aktiveringen gör mer nyanserade känslor möjliga. Det finns många grader mellan blind brutalitet, list och en egoism, som är beredd till viss hänsyn.

⁴Barbarstadiet tänkande är imiterande. Konventioner, traditioner, vidskepelse bestämmer vad individen skall tänka. Logiken bygger på enklaste analogi, liknelse, t.ex. argumentation medelst ordspråk. Vad individen håller för sant avgörs enbart av tron – känslans blinda godtagande. Allt nytt, alla avvikelser från rotade vanor och tänkesätt förkastas. Om andras åsikter väcker tvivlet till liv, så blir det lika absolut och omdömeslöst som tron. På barbarstadiets högsta nivåer och i civilisationsmiljöer kan intellektet nå en viss styrka. Då vaknar behovet att få veta vad som bör tänkas eller sägas.

⁵Barbarstadiets emotionala medvetenhet rör sig mest inom 48:5-7, de egentliga repellerande emotionerna (48:4 utgör övergångsstadium till de attraherande). Barbarstadiets mentalitet når inte över 47:7.

6.6 Civilisationsstadiet

¹På barbarstadiet lever människan i det fysiska och identifierar sig med sina emotionala begär riktade mot det fysiska. På civilisationsstadiet lever hon i det emotionala och identifierar sig med sina känslor och illusioner. Civilisationsstadiet och kulturstadiet är det egentliga emotionalskedet i människans evolution. Även om förnuftet utvecklas under detta skede, så är den emotionala medvetenheten den väsentliga. Individerna är på dessa stadier i sitt kännande, tänkande och handlande bestämd av emotionala motiv.

²Människan identifierar sig med sitt härskande väsen. På emotionalstadiet är känslorna detta "väsen", det som människan uppfattar som sitt "egentliga jag". Är känslorna inte aktiva, känner sig människan håglös och tom och verkar livet meningslöst. På detta stadium saknar de flesta människor förmågan att själva dirigera sitt medvetande, rikta känslan mot något visst, kontrollera sina negativa emotioner. De är motståndslöst offer för skiftande känslor. För positivisering är de beroende av stimulans utifrån: sällskapsliv, nöjen etc.

³På civilisationsstadiet härskar alltså de negativa och repellerande känslorna över de positiva, attraherande. Visst kan civilisationsmänniskan känna deltagande, tacksamhet, tillgivenhet och beundran. Men egoismen är oftast den starkare faktorn. De positiva känslorna måste lockas fram med dess hjälp och gör sig sällan spontant gällande.

⁴Genom intellektets utveckling får egoismen och de repellerande emotionerna mer nyanserade uttryck. Detta "civiliserade hat" visar sig tydligast i den allmänna intoleransen och moralismen. Så länge människan inte uppskattas sådan hon är, så länge man vill göra henne till någon annan, så länge man inte respekterar hennes egenart, när hon därmed inte kränker andras lika rätt till detsamma, så länge hatar man henne också. Ty i det emotionala gäller att "allt är hat som icke är kärlek". På civilisationsstadiet finns mycket kvar, som de oerfarna tror ha övervunnits redan på barbarstadiet. Men det behövs ingen stor påfrestning för att den tunna civilisationsfernissan skall brista och barbariet därunder blottas.

⁵På de högre nivåerna inom civilisationsstadiet utvecklas princip tänkandet ("intellektet") mäktigt. Detta emotionaltänkande har blivit oerhört övervärderat. Det har väl visat sin effektivitet i att manipulera den fysiska materien, givit oss teknik och samhällsformer. Men det har visat sig odugligt i att ge människan en förklaring av världen, eller ens förnuftiga normer för människors samlevnad. Tvärtom har emotionaltänkandet dränkt mänskligheten i fiktioner på alla livsområden: religioner, politiska ideologier, filosofiska åskådningar samt vetenskapens hypoteser. Detta intellekt har utmärkt väl gått att ställa i barbariets tjänst.

⁶Civilisationsstadiets emotionalitet rör sig inom 48:4-7. Dess mentalitet når inte över 47:6.

6.7 Kulturstadiet

¹På kulturstadiet vaknar människan till insikt om det nödvändiga i att odla och sträva efter attraherande känslor. Hatet och egoismen övervinns först, när den kärleksfulla förståelsen bestämmer synen på medmänniskorna. De som redan nått detta stadium, utgör mänsklighetens elit.

²Kultur människan är fortfarande emotionalvarelse. Men inte längre det lägre (48:4-7) utan det högre emotionala (48:2,3) blir alltmer den dynamiska kraften i tänkande och handlande. De högre känslorna och humanare betraktelsesätten gör sig allt starkare gällande på varje högre nivå inom stadiet. Viktigast är att den dittills passiva kausalmedvetenheten börjar aktiveras. För att emotionalvibrationerna skall kunna nå kausalhöljet och påverka det till aktivitet måste de tillhöra lägst 48:3. Kausala inspirationer från 47:3 yttrar sig i allt starkare riktig livsinstinkt, värden och ideal, som stämmer överens med livets mening och livslagarna, ger vägledande aningar.

³Kultur människan måste få leva för ideal, har behov av att tjäna något som är större än hon själv. Det hänger samman med att medvetandet om allt livs enhet börjar vakna, ett resultat av en första kausal kontakt. Ju mer detta enhetstänkande får bestämma och genomtränga män-

niskans betraktelsesätt och samhällsfunktionerna, desto närmare kommer vi verklig kultur. Kultur i esoterisk mening når man genom att leva i enlighet med livslagarna.

⁴Endast en minoritet av nuvarande mänskligheten har nått kulturstadiet och högre stadier. Detta har medfört att inga nationer eller samhällen i historisk tid varit kulturer, på sin höjd civilisationer.

⁵De på lägre stadium kan inte förstå sådant som hör till högre stadium. Därför råder allmän djup okunnighet om vad kultur är. Det man allmänt menar med kultur är formens kultur: måleri, musik, litteratur, skulptur, dans, arkitektur etc. Men medvetenhetens kultur är långt viktigare. Dit hör emotional- och mentalkulturen.

⁶Emotionalkulturen är känslolivets medvetna förädling och hör till kulturstadiet. I den mån emotionalkultur förverkligas, uppstår kärleksfull förståelse för allt levande, riktiga mänskliga relationer och universellt broderskap.

⁷Mentalkulturen är tankelivets metodiska höjande och hör till humanitetsstadiet. Där mentalkulturen förverkligas, utvecklas det högre, kausala intellekt som löser mänsklighetens alla kunskapsproblem och utgör första steget mot allt högre medvetenhet: essential, superessential etc.

⁸Formens kultur skall bygga på och naturligt framgå ur medvetenhetens kultur. Då blir dess verk sköna, förädlar och uppbygger känsla och tanke. Skönhetsupplevelsens kraft att lyfta människan till högre nivåer är ännu föga förstådd. Ty för majoriteten människor är skönhetsupplevelsen den närmaste och lättaste vägen till kontakt med högre verkligheter. Här har formkulturen – konsten i vidaste mening – en mycket stor och ädel uppgift framför sig.

⁹Och inte bara konsten. Den levande naturen är vår viktigaste källa till upplevelse av formernas skönhet. Att bevara naturen oförstörd inser idag allt fler vara nödvändigt för människans kroppsliga överlevnad. Men hur många inser, att det är nödvändigt också för människans själsliga överlevnad?

¹⁰På de högsta kulturnivåerna blir människan mystiker. Hon når känslområden, som förut varit övermedvetna och där hon inte har användning för det intellekt hon dittills aktiverat. I extatiska tillstånd upplever hon livets enhet bortom alla förnuftets föreställningar. Fantasien utvecklas mäktigt, hon förlorar sig i det utsägliga och ”oändliga”. Emotionalutvecklingen avslutas med en inkarnation som helgon (emotionalt geni, 48:2). Under denna inkarnation har hon möjlighet att åter väcka till liv alla de attraktiva emotionala egenskaper hon dittills erövrat. Därefter kommer människan att sträva efter att bli mentalt dominerad.

¹¹Kulturstadiet emotionalitet rör sig inom 48:3-5. De två lägsta medvetenhetsslagen, 48:6,7, har till stor del övervunnits såsom alltför primitiva, uttryck för hat och krass egoism. Mot slutet av stadiet når människan upp till 48:2. Mentaliteten är densamma som den på civilisationsstadiet, 47:6,7.

6.8 Humanitetsstadiet

¹På kulturstadiet blir det emotionala suveränt och når högsta kapacitet. Men det mentala når inte över princip tänkandet, 47:6. Kulturmänniskan inser också, att hon med sitt intellekt inte kan lösa de stora problemen: finna meningen i tillvaron, finna svaret på livsgåtan. Men hon har inte heller behov av intellektuella lösningar. På mystikernivåerna (de högre kulturnivåerna) har hon en icke-intellektuell upplevelse av allt livs enhet, som hon med typiskt mystiskt språkbruk kallar ”gud”, och får hon inspiration från sitt eget övermedvetna, som hon ofta kallar ”guds närvaro”. Detta ger henne visshet om de rätta livsvärdena. Men vissheten är subjektiv och individuell. En objektivt hållbar, allmängiltig världsåskådning ger den henne inte.

²Behovet av en hållbar förklaring på verkligheten gör sig starkt gällande på humanitetsstadiet. Människan nöjer sig inte längre med att förlora sig i fantasier såsom mystikerna utan fordrar klarhet i allt och fakta för allt. På detta stadium, som är det egentliga mentalstadiet, strävar människan efter att förstå verkligheten och livet. I denna strävan upptäcker hon alltmer

det blott subjektivs bedräglighet, emotionalt (illusioner) som mentalt (fiktions). Hon försöker finna de objektivt allmängiltiga grunderna för en världs- och livsåskådning. Under detta sökande aktiverar hon perspektivtänkandet, 47:5, medan hon lär sig genomskåda fiktionerna i mänsklighetens teologi, filosofi och vetenskap. Ofta är hon skeptiker, ateist eller agnostiker hellre än att tro något alls.

³Alltmedan perspektivtänkandet aktiveras, frigöres mentalhöljet successivt från sammanvävnaden med emotionalhöljet. Därmed frigöres tänkandet från beroendet av det emotionala, vilket möjliggör verkligt sakligt omdöme, sunt förnuft. Väl frigjort från emotionalhöljet kan mentalhöljet börja anknytas till kausalhöljet i stället. 47:5 är de lägsta mentala vibrationer, som kan påverka kausalhöljet till aktivitet. En växelverkan uppstår mellan de båda hölkena. Subjektivt märker människan detta i att hon blir allt mottagligare för inspirationerna från sitt kausala övermedvetna. Detta är förrådsbanken för hennes erfarenheter från alla inkarnationerna i människariket. Det är en ofantlig livserfarenhet, som kan börja göra sig gällande. När hon som Sokrates nått insikten, att människan ingenting kan veta (nå fram till på egen hand) som är värt att veta, är hon mogen att få del av den esoteriska kunskapen om verkligheten. Numera, efter år 1875, då väsentliga delar av kunskapen tillåtits för publicering, får människan kunskapen i ett mentalt system, som förnuftet tvingar henne att godtaga som den enda hållbara arbetshypotesen. I själva verket bör esoteriken vara det sista hon studerar, sedan hon prövat och förkastat allt annat.

⁴Nu är irrandet äntligen slut. Nu vet människan äntligen, varför hon lever och vart hon egentligen har strävat omedvetet i så många liv. Kunskapen blir det mäktigaste vapnet i hennes fortgående erövring av högre medvetenheter och förmågor. Människans utveckling kan nu ske betydligt snabbare, sedan hon fått lära sig vart, varför och hur hon utvecklas; fått lära känna lagarna för självförverkligandet och sättet att tillämpa dem.

6.9 Idealitetsstadiet

¹Idealitetsstadiet är det sista stadiet i människans evolution som människa. Här kan jaget skönja vad det skall bli. Övermänniskan är nästa steg, jaget med enhetsmedvetandet förverkligat.

²För barbarmänniskan är enheten ofattbar. Hennes egen rätt är det enda som intresserar henne. Andra får lov att leva endast så länge som det behagar eller passar henne. Civilisationsmänniskan inser, att "samarbete lönar sig", bara hon själv slipper offra något därför. Först hos kulturmänniskan vaknar insikten om att enheten är livets mening. Först på detta stadium blir enhet, tjänande och riktiga mänskliga relationer behov. Först där blir också människan klar över att hon måste förändras, förädlas, förverkliga sina inneboende möjligheter i riktning mot det ideala.

³Kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna är etapper i detta avsiktliga självförverkligande. På kulturstadiet med dess dominerande emotionalism saknas ofta sinne för proportioner, saknas förståelse för att utveckling tar tid. Fantasins illusioner förmår också människan att tro, att hon redan är vid målet, att hon förverkligat "gudsmedvetande", "kosmiskt medvetande" etc. så snart hon erhållit en mystisk vision (emotional klärvojans i 48:3). Det finns gott om välmenande men desorienterade svärmare på detta stadium. På humanitetsstadiet får människan arbeta sig igenom mänsklighetens samlade intellektuella fiktions och inse deras ohållbarhet. Till slut lär hon sig inse vidden av det stora arbetet. Hon inser då att det kan krävas många liv från första uppfattningen av ett ideal eller en vision till förverkligandet. På idealitetsstadiet tillägnar hon sig slutligen den okuvliga vilja och målmedvetenhet, som förverkligar allt som människan skall bli. Idealet blir verklighet, därav namnet på detta stadium.

⁴Detta blir i sin fullhet möjligt först, sedan människan trätt i förbindelse med de planetomspännande intelligenser som leder evolutionen på vårt klot. Människan blir lärjunge till dem och får av dem den kunskap hon behöver men inte kan skaffa på egen hand. Hon blir deras verksamma agent bland människorna, och i det arbetet fullkomnar hon efter hand de tolv essentiala egenskaperna, som är sammanfattningen av alla goda mänskliga egenskaper och

förmågor. Därefter är hon färdig med människoriket.

6.10 *Livet mellan inkarnationerna*

¹Låt oss till att börja med konstatera: ”det finns ingen död” i kosmos, död i betydelsen av jagets utslöcknande. Det finns endast växling mellan olika tillvaroformer, övergång mellan olika materievärldar med olika medvetenhetstillstånd. Om människan innerst ej tror på sin egen död, kan det bero på att hon har ett undermedvetet minne av att ha ”dött” så många gånger, lämnat den fysiska världen bara för att vakna till liv i en annan, att den saken egentligen inte kan skrämma henne.

²Vi dör för att vi skall kunna födas igen, och vi föds därför att vi dött tidigare. Den ena existensformen betingar den andra. För att låta vår tanke fatta det oerhörda antalet återfödelse, kan vi likna livet i inkarnation och livet i diskarnation (ute ur organismen) vid dagar och nätter; då motsvarar vår vistelse i människoriket från kausalisering till essentialisering ett femhundraårigt liv.

³Av människomonadens fem höljen är endast kausalhöljet beständigt i människoriket. Det växer under inkarnationerna med alla nya erfarenheter jaget gör, vilka bevaras i höljet i form av mentalatomer (47:1) och kausalmolekyler (47:2,3). De fyra lägre höljen upplöses efter varje inkarnations slut, och nya formas inför varje inkarnations början.

⁴I dödsprocessen slits eterhöljet med de tre högre höljen loss från organismen. Därefter är ingen återupplivning möjlig, utan organismens sönderfall börjar genast. Medan emotional-, mental- och kausalhöljena i sin tur frigör sig från eterhöljet, stannar detta kvar i närheten av organismen. Eterhöljet upplöses i samma takt som organismen. Därför är likbränning att föredraga framför jordning, inte bara från hygienisk synpunkt utan också för att främja en snabbare frigörelse från det fysiska.

⁵När monaden lämnat sin utslitna organism med dess eterhölje, fortsätter det att leva i sitt emotionalhölje. Detta upplöses efterhand. Därefter flyttar jaget till mentalhöljet. När detta upplösts, flyttar monaden slutligen till kausalhöljet. Eftersom endast få har aktiverat dess slag av medvetenhet, blir detta liv för de allra flesta en drömlös sömn. I sovande tillstånd avvaktar jaget återfödelse till fysiska världen. Den är nämligen den viktigaste av människans tre världar (47–49), den värld i vilken hon utvecklas. Livet mellan inkarnationerna är en viloperiod, under vilken människan sällan lär sig något verkligt nytt, endast (i bästa fall) kan ostört bearbeta erfarenheterna från den senaste inkarnationen. Ju förr människan kan befria sig från sina gamla inkarnationshöljen, forma nya och i dessa återkomma till den fysiska världen, desto snabbare utvecklas hon.

⁶Cykeln från diskarnation (lämnande av det fysiska) till reinkarnation består av fyra etapper. Det som närmast följer en kortfattad redogörelse för hur genomsnittsmänniskan på civilisationsstadiet normalt genomlever dessa etapper.

⁷Under första etappen lever monaden i emotionalhöljet. Efter vanligen en kortare tids medvetlöshet vaknar jaget till medvetenhet i emotionalvärlden, liksom det förut levde i fysiska världen. Skillnaden består i att en värld, med dess typiska kontaktmöjligheter, försvunnit. När den kraftigt aktiverade fysiska objektiva medvetenheten (sinnena i 49:5-7) berövats människan, finner hon sig plötsligt äga en viss emotional objektiv medvetenhet. För att ge en liknelse: I kraftigt solljus uppfattar man inte lågan av ett stearinljus. Ungefär så kan man tänka sig att en svagare överfysisk objektiv medvetenhet dämpas så länge som människan lever i det fysiska och har uppmärksamheten på denna verklighet. Den emotionala ”synen” är dock först begränsad till de tre lägsta molekylarslagen, 48:5-7. Föremålen i denna materia motsvarar den fysiska världens materiereformer i 49:5-7. (Lägre materia innehåller all högre.) Därför tror nykomlingen ofta att han fortfarande lever i fysiska världen.

⁸Emotionalhöljet upplöses successivt nerifrån lägsta molekylarslaget (48:7). När de tre lägsta blivit upplösta (48:5-7), har människan ingen möjlighet till kontakt med den synliga fysiska

världen. I emotionalvärldens tre högsta sfärer (48:2-4) är materieformerna skapelser av invånarnas fantasi. Emotionalmaterien formar sig efter begärets vilja. Formningen är ett ögonblicks verk och sker oftast oavsiktligt. Därför fungerar denna högre del av emotionalvärlden som ett slags "paradis", där olika religioners troende får alla sina önskningar om salighet uppfyllda. Utan esoterikens kunskap om dessa förhållanden är det oundvikligt att människan accepterar allt detta som himmelriket och sitt slutmål i evigheten.

⁹Under andra etappen, efter emotionalhöljets fullständiga upplösning, lever människan i mentelhöljet. Eftersom hon inte har någon möjlighet till mental objektiv medvetenhet, blir livet i mentalvärlden ett absolut subjektivt tankeliv. Människan anar icke ens att det finns en materiell verklighet omkring henne. Eftersom lidandet finns endast i fysiska och emotionala världarna och då endast i dessas tre lägsta molekylarslag (49:5-7, 48:5-7), finns i mentalvärlden intet som kan störa eller oroa. Människans förnimmelse av salighet, fullkomlighet, allvetenhet och allmakt blir absolut i denna helt inåtvända tillvaro. Alla strävanden, alla planer, som aldrig förverkligades i det fysiska livet, blir fullkomliga realiteter i denna fantasivärld. Alla som människan vill träffa finns också hos henne i samma stund. Tillvaron i mentalvärlden motsvarar religionernas legender om "himlen" och är också avsedd som en tillvaro av glädje och glömska av det fysiska.

¹⁰Efter mentelhöljets upplösning följer tredje etappen, livet i kausalhöljet i kausalvärlden. Endast den som aktiverat den kausala intuitionen under sin fysiska existens, kan leva ett självmedvetet kausalt liv. Detsamma gäller om alla egenskaper och förmågor – de måste förvärfvas i fysiskt liv. Endast den kausalt självmedvetne har också kontinuitet i medvetandet från inkarnation till inkarnation. Alla övriga somnar in i kausalhöljet. När de omsider vaknar, finns inga minnen kvar från föregående inkarnation, eftersom emotional- och mentelhöljerna, som bevarade dessa, längesedan är upplösta.

¹¹Hur länge livet varar i emotional- och mentalvärld beror alltså på höljenas livslängd. Emotionalhöljets kan variera lika mycket som organismens, från några år till hundra år eller mer. I stort sett är höljenas livslängd avhängig människans behov av att bearbeta de speciella erfarenheter hon samlat i höljen under det fysiska livet. Det finns människor, som är emotionellt så förädlade att de redan i dödsögonblicket kan lämna emotionalhöljets lägre molekylarslag (48:5-7) att omedelbart upplösas. Och det finns de som mentalt så intensivt bearbetat sina fysiska erfarenheter medan de gjorde dem att de kan avsevärt förkorta sitt liv i mentalvärlden, vilket annars kan vara i hundratals år. Mentalhöljets livslängd beror annars på hur mycket människan under sitt fysiska liv samlat av ideer och hur livskraftiga de var.

¹²Det medvetna eller (oftast) omedvetna livet i kausalvärlden kan vara lika länge som livet i mentalvärlden eller längre, ifall förhållandena i den inkarnerade delen av mänskligheten är olämpliga: För högt allmänt stadium för inkarnation av primitiv människa eller omvänt för lågt för en utvecklad människas inkarnation.

¹³Fjärde etappen börjar i och med att människan väcks till ny inkarnation. Ett foster har då redan formats åt henne i den blivande moderns kropp. Begäret efter nytt liv attraherar människan till det fysiska. Instinktivt formar hon med hjälp av kausalhöljet ett nytt mental- och emotionalhölje. Anknytningen av monaden i dess tre höljen till de båda fysiska höljen sker i födelseögonblicket, då den nya inkarnationen börjar. Det sker vanligen vid "första skriket". Dessförinnan saknar fostret "själ" och räknas till djurriket.

¹⁴Det lilla barnet är en ny personlighet men en gammal individ. Det nya är de nya inkarnationshöljerna, det gamla är monaden i kausalhöljet med alla livserfarenheter, egenskaper, förmågor, utbildad egenart. Emedan de äldre höljen gått förlorade, finns (före idealitetsstadiet) intet minne av tidigare existenser, men generella erfarenheter finns bevarade såsom anlag. Hur väl individen lyckas i sin nya inkarnation återuppväcka dessa, beror på tillfällena till återerinring, utveckling, självförverkligande, medmänniskors hjälp och förståelse.

Ovanstående text utgör avdelning SEX av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2013.

SJU

7.1 Allt är styrt av lagar

¹Evolutionen är en process, som för individen innebär, att han går mot allt större makt över sitt öde. Denna makt över ödet är friheten. Frihet vinnas genom kunskap. Kunskap, frihet och evolution är tre förutsättningar för att livet skall ha en positiv mening.

²Alla tre har i sin tur en förutsättning. Nämligen att tillvaron är styrd av lagar. Vore kosmos inte lagbunden ordning, skulle liv inte kunna utvecklas. Skedde saker och ting på måfå i stället för lagbundet, vore ingen kunskap möjlig, kunde inget förutses, inget planeras och skulle därmed friheten göras om intet.

³Det som framför allt skiljer hylozoiken från andra åskådningar är kunskapen om livslagarna. Kunskapen om lagarna är den väsentliga kunskapen. Kunskap om något är, djupast sett, kunskapen om de lagar som gäller för detta något.

⁴Vetenskapens förnämsta uppgift är att upptäcka och beskriva naturlagar. Ju mer forskningen framskrider, desto fler lagar finner man. Man börjar inse, att det inte finns något, som står utanför det lagbundna, inte finns något, som inte styres av lagar.

⁵När vetenskapsmän inte vill befatta sig med verkligheten utöver den fysiska, de ”paranormala” fenomenen och den ”andliga världen”, beror det på att de inte upptäckt de lagar som styr dessa ting. Ifall de alls medger existensen av dessa realiteter, så tar de fasta på det skenbart oberäkneliga och laglösa i deras sätt att yttra sig för att avfärda dem som betydelselösa. Man betraktar dem som kuriositeter i vetandets gränsland, sista kvarvarande gåtor hos ett universum, som i allt väsentligt är utforskat. Redan detta exempel visar, att kunskap måste vara förklaring av lagar.

⁶Hylozoiken ger ett helt annat perspektiv än vetenskapen på det överfysiska. Och detta gör den tack vare att den kan sätta in fysisk och överfysisk verklighet i ett gemensamt sammanhang, styrt av lagar, som vårt förnuft kan fatta och godtaga. Hylozoiken nöjer sig dock inte med blotta konstaterandet att det finns en överfysisk verklighet, lika lagbunden som den fysiska. Den hävdar dessutom, att denna är den väsentliga verkligheten.

⁷Det är i världarna utöver den fysiska, som människans allt högre slag av utvecklingsbar medvetenhet har sin grund. Det är från dessa överfysiska materievärldar de energier härrör som driver fram de fysiska livsformernas evolution. Och det är i den överfysiska verklighetens fortsättning utöver de blott mänskliga emotionala och mentala världarna, som människan till slut når kunskap om meningen med tillvaron.

⁸Människans självförvandling till något högre än människa är en lagbunden process och ett led i en ofantligt mycket större och lika lagbunden process – utvecklingen av medvetenheten i allt liv. De lagar, som reglerar denna evolution, livslagarna, är i hylozoiken det viktigaste studiet av alla.

⁹”Det finns lagar i allt, och allt är uttryck för lag,” är hylozoikens förnämsta axiom.

7.2 Vad är lag?

¹De värdefullaste kännetecknen hos en lag är att den är oföränderlig och opersonlig. Om lagarna plötsligt ändrades, skulle kosmos urarta i kaos. En lag kan inte heller vara produkt av en individuell intelligens. Sådant blir alltid tidsbundet och inskränkt till upphovsmannens alltid begränsade insikt. Lagens opersonlighet är den yttersta garantin mot individuellt godtycke, också gudomligt sådant. Icke ens högsta kosmiska gudomlighet kan nå den hypotetiska allvetenhet som kunde klarlägga all den potentialitet som ligger i materien. Endast en bråkdel av urmateriens möjligheter till manifestation har kommit till uttryck i en fulländad kosmos. Av detta följer, att alla oräkneliga kosmoi är varandra lika i sina grundprinciper men totalt olika i sina individuella utgestaltningar av den universella Lagen.

²Lagen är uttryck för materiens oföränderliga och opersonliga sätt att verka. Det kan hända, att naturen förefaller oss kall och hård. Den är dock sann, rättvis och omutlig. Och detta är förutsättningarna för kunskap och frihet, ger människan de oerhörda möjligheter hon har.

³Lagar anger att krafter verkar, hur och under vilka betingelser de verkar.

⁴Inga lagar kan upphävas. Okunniga talar ibland om att ”upphäva naturlagarna”. Så kan man enligt detta felaktiga tänkande anse att flygplanet upphäver gravitationen. Vad som i själva verket sker är att flygplanets motor med sin starkare kraft motverkar och övervinner gravitationens kraft. Men gravitationen såsom lag fortsätter givetvis att verka och med samma kraft som förut, vilket visar sig just i att kraft i samma mått och riktning alltid måste motverka gravitationen till avsedd effekt.

⁵Den grundlag, som alla andra lagar kan härledas ur och som alla lagars oföränderlighet beror på, är materiens lag, den egentliga naturlagen. Denna lag yttrar sig i att allt strävar mot balans, stabilitet, återställelse, harmoni.

7.3 Vad är livslag?

¹Med hänsyn till livets mening – medvetenhetsutvecklingen – kan man dela in lagarna i naturlagar och livslag. Naturlagarna är de fundamentala. De gör kosmos till ett ordnat helt. Denna ordning är förutsättning för att medvetenheten alls skall uppstå i kosmos. Utan självmedvetna monader kan kosmos omöjligt ha en mening. Men det är först livslagarna, som gör det möjligt för dessa monader att förverkliga meningen. Livslagarna är naturlagarnas uttryck genom kosmiska totalmedvetenheten. Livslagarna ger kosmos ett ändamål.

²Lag hör till rörelseaspekten. Naturlagarna är lagens uttryck genom materien såsom energier, livslagarna dess uttryck genom medvetenhetsaspekten såsom vilja.

³Livslagarna är livets egen lagstiftning och domstol. Innan vi människor har nått den insikten, kommer vi att spekulera fram olika rättssystem enligt de stadier i utvecklingen vi uppnår. Ju högre vi når, desto bättre kommer vår mänskliga lag att stämma överens med livets lagar.

⁴Livslagarna svarar mot det bästa i vårt väsen. I samma mån som vi upptäcker oss själva och förverkligar våra inneboende möjligheter, upptäcker vi att lagar är villkor för detta förverkligande. Vi kan börja leva enligt lagarna genom att frigöra oss från vår okunnighet om livet. Detta ger oss också största möjliga frihet.

⁵Sju livslag är grundläggande. De är frihetslagen, enhetslagen, utvecklingslagen, självlagen, ödeslagen, skördelagen, aktiveringslagen. Vid sidan om dessa sju finns många sådana livslag, som gäller på de olika stadierna och nivåerna. Det är lagar, som människan lär sig att själv upptäcka efterhand i evolutionen.

⁶På lägre stadier förefaller livslagarna verklighetsfrämmande. Efterhand ter de sig inte bara möjliga utan också önskvärda att följa. På tillräckligt högt stadium inser man, att de är nödvändiga för all evolution. Den som vill högre måste lära sig att tillämpa dem. Den som inte lyder dem, avstår därmed från att nå högre. Valet är fritt.

7.4 De sju grundläggande livslagarna

¹*Frihetslagen* säger att varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag och att frihet vinnes genom lag. Frihet är rätt till egenart och aktivitet inom gränserna för allas lika rätt.

²*Enhetslagen* säger att alla väsen utgör en enhet och att varje väsen måste förverkliga sin enhet med allt liv för att kunna expandera sin medvetenhet utöver det egna jaget.

³*Utvecklingslagen* säger att allt liv – från det lägsta till det högsta – utvecklas, att krafter verkar på vissa sätt mot vissa mål, som i sista hand leder fram till kosmos' slutmål. Varje uratom är potentiell gud och skall en gång genom manifestationsprocessen bli aktuell gud, det vill säga: nå högsta grad av kosmisk medvetenhet och förmåga.

⁴*Självlagen* eller lagen för självförverkligande säger, att varje väsen självt – genom egen

insikt och eget arbete – måste förvärva alla de egenskaper och förmågor som till sist skall leda fram till kosmisk allvetenhet och allmakt.

⁵*Ödeslagen* säger att jaget i varje ny livsform påverkas av krafter och försätts i situationer, som ger jaget de nödvändiga erfarenheterna på just den nivån i evolutionen.

⁶*Skördelagen* säger att allt vi har sått skall vi en gång skörda. Allt vi gjort i handling, ord, känsla och tanke – eller underlåtit att göra – återverkar på oss med samma effekt.

⁷*Aktiveringslagen* säger att individens medvetenhet utvecklas genom aktivitet och endast genom hans egen aktivitet. Allt måste vara egen erfarenhet och egen bearbetning av denna erfarenhet för att bli till insikt och förmåga.

FRIHETSLAGEN

7.5 Frihet är lag

¹Livet är avsett för frihet. Om livets mening är att individerna utvecklar sin medvetenhet, skulle det då vara möjligt, om alla de unika individerna inte finge välja sina egna sätt att utvecklas? Frihet är i djupaste mening individualitet: rätt men också förmåga till egenart och egen aktivitet inom gränserna för allas lika rätt till detsamma. Liv är frihet.

²Alla väsen måste tillämpa lagar för att alls kunna leva och utvecklas. På alla stadier är individens mått av frihet ett direkt resultat av hans förmåga att leva efter lagarna. Människan är det lägsta slags evolutionsväsen som kan nå insikt om natur- och livslagar, leva medvetet enligt lagarna. Ju bättre hon följer dem, desto högre når hon. Liv är lag.

³Liv är alltså frihet och lag på samma gång. Detta är en oerhört viktig insikt, som vi kan nå endast genom esoteriken. Frihet och livslag är, esoteriskt sett, två sidor av samma sak: utan frihet inget lagenligt liv och utan lag ingen frihet.

⁴Esoteriskt okunniga har tyckt sig finna en paradox i friheten: ju större frihet för en viss individ eller grupp, desto mindre frihet för alla andra. Exempel finns det gott om i vår värld: diktatorn med oinskränkt makt (eller frihet) över en kuvad, rädd nation.

⁵Sunda förnuftet säger, att om vi uppfattar friheten som en paradox, så är det rimligare antaga att vårt frihetsbegrepp är felaktigt än att friheten i sig skulle vara illusorisk. Så länge friheten uppfattas som rätt till godtycke och kränkande av andras rätt, måste den förbli en paradox. När friheten uppfattas som allas lika rätt, med andra ord som lag, upplöses paradoxen.

⁶Också vårt lagbegrepp har uppstått ur okunnighet och är därmed felaktigt. Hylozoiskt sett är det allvarligaste i missuppfattningen att lag ställts under gud, att lag ansetts liktydig med ett oändligt väsens outgrundliga vilja och makt. Enligt hylozoiken finns intet sådant väsen. Alla ”gudar” är ändliga väsen, allvetande och allsmäktiga endast i relativ mening. Och alla ”gudar” lyder lagen. De är gudar i kraft av att förstå och tillämpa lagen suveränt inom sitt begränsade (låt vara för oss ofantliga) livsområde.

⁷I hylozoiken står lag över gud. Och detta är förutsättningen för frihet och evolution. Ingen gud kan eller ens vill förbjuda något, straffa eller döma någon. Religioner, som innehåller sådana läror, återspeglar häri endast mänskliga fiktioner. Hylozoiken hävdar i stället individens okränkbarhet såsom en logisk konsekvens av hans potentiella gudomlighet. Ty alla monader skall en gång nå högsta gudomliga stadium. Endast tidpunkten för detta är olika för alla. De som nu befinner sig på högsta stadiet, vet också, att de själva aldrig hade kunnat nå dit utan denna gudomliga rätt till frihet.

7.6 Frihet måste erövras

¹Målet för kosmos’ existens är alla monaders allvetenhet och allmakt. Denna harmoni är en tillvaro av största möjliga frihet och samtidigt högsta möjliga lagenlighet för alla.

²Från början är monaden totalt medvetlös och totalt ofri. Dess väg till slutlig kosmisk gudomlighet heter utveckling. Detta innebär självförverkligande. Monaden skall själv erövra

alla de nödvändiga egenskaperna och förmågorna genom att göra erfarenheter och lära av dem. Endast så förvärvar monaden kunskap, insikt och förståelse. Endast så utbildar monaden sin evigt unika egenart.

³Utvecklingen är vägen från okunnighet till allvetenhet, från ofrihet och vanmakt till allmakt, från isolering till enhet med allt liv, från lidande till lycka, glädje och sällhet.

⁴Människan arbetar på att öka sin frihet genom att själv lyda livslagarna. Därför behöver hon inte vara medveten om dem. Men när hon upptäckt dem, kan hon med större energi och målmedvetenhet arbeta för andras och egen frigörelse, evolution till något högre. För att människan skall upptäcka livslagarna måste hon först lära sig tillämpa dem.

⁵Människan är på varje stadium, på varje nivå i utvecklingen relativt fri, relativt ofri. Hon är fri i samma mån som hon förvärvat kunskap, förståelse, förmåga. Gränsen för hennes kunskap, förståelse och förmåga anger gränsen för hennes frihet. För att nå största möjliga frihet på varje stadium och nivå förutsätts att människan nått så omfattande kunskap och så aktiverad förmåga att tillämpa kunskap, som är möjligt på stadiet och nivån.

⁶Människan utvecklas under balansering av frihet och lag. Det är detta som kallas ansvar. När vi visar vårt ansvar för andra och ingriper till förmån för deras frihet och rätt, blir konsekvensen enligt ansvars- eller skördelagen att vår egen frihet ökar. Och omvänt, när vi inkräktar på en annans rätt, mister vi samma mått av frihet själva. Det kan ske i detta liv eller senare. Lagen kan vänta. Men sådd skall en gång skördas. Ju bättre vi känner livslagarna, desto bättre kan vi leva våra liv. Vi undgår då att kränka andras rätt och får därmed större frihet genom att vi undgår skördebetingade frihetsinskränkningar.

⁷”Viljans frihet” är ett problem som formulerats fel. Problemets kärna rör vår frihet att kunna välja mellan olika handlingar. Och den friheten beror i sin tur på förmågan att fritt välja motiv. Ty vi väljer inte mellan handlingar, utan dessa bestäms av det motiv inom oss som är starkast. Därmed blir frågan: Kan vi nå sådan grad av frihet, att vi kan avsiktligt stärka vilket motiv som helst och göra detta starkast? Detta problem handlar alltså om medvetenhetens frihet. Fri är den som alltid kan bestämma själv vilka tankar han vill tänka och vilka känslor han vill hysa. Ofri är den som inte kan styra sitt tanke- och känsloliv, hos vilken oönskade, störande och destruktiva tankar och känslor kommer och går som de vill.

⁸Denna medvetenhetens frihet är bestämd av alla livslagarna, särskilt utvecklingslagen, självlagen, skördelagen och aktiveringslagen. Ofritt medvetande, vanmakt, splittring, oförmåga beror på bristfälligt utvecklade medvetenhet och/eller på dålig skörd. Fritt, effektivt, koncentrerat, jagstyrt blir medvetandet genom metodisk aktivering. Ingen annan än människan själv kan genomföra detta arbete och på sitt egenartade sätt.

7.7 Samhällsfriheten

¹De grundläggande faktorerna i fysiken är kraft och materia. De dynamiska faktorerna i samhället är makt och människor. Makt uppstår genom människors vilja och handling men kan sedan i många fall leva ett mer eller mindre självständigt liv: traditionens makt, ideernas makt, konventionernas makt är exempel på det.

²Makt är kraft. Och för att inte bli en blind, en destruktiv naturkraft måste makten styras och riktas. Detta är medvetenhetens uppgift. Ju högre grad av medvetenhet hos individ eller kollektiv, desto större makt kan han eller det enligt livslagarna få bruka. Högre medvetenhet innebär större kunskap om livslagarna, större förmåga att tillämpa dem felfritt.

³Makt är i sig varken ond eller god. Makt är i sig inget ”fult”. Makt är nödvändig för att hålla ihop människor, för att motverka kaos, för att driva människor till handling, genomföra nödvändiga förändringar. Om makten skall bli en kraft till ont eller gott beror på utövarens grad av medvetenhet, grad av egoism (vilja till makt) eller altruism (vilja till enhet), hans förmåga av förutseende, och det faktiska resultatet – god föresats kan som bekant få ont resultat.

⁴I sin ideala form både syftar och leder maktutövningen till större frihet åt alla, djupare enhet

mellan alla, bättre självförverkligande för alla, större aktivering av alla – kort sagt: högre utvecklad medvetenhet för alla.

⁵I sin ideala form uppvägs alltid makten av lika stort utkrävt ansvar. Makt utan ansvar är despoti. Ansvar utan makt är förtryck. Det faktum, att skördelagen alltid utkräver ansvar för maktmissbruk, hindrar inte att också vi människor gör det.

⁶Ju mer ansvar en människa vill och kan bära, desto större makt ger henne Lagen rätt att bruka. Största möjliga ansvar förutsätter största möjliga kunskap och förmåga men berättigar till största möjliga makt eller frihet. Makt och frihet är nämligen samma sak sedd från olika synpunkter och med olika gränsdragningar mellan individ och kollektiv. Alla har enligt frihetslagen rätt att leva sitt liv på eget sätt, sålänge som de därmed inte inkräktar på andras lika rätt till detsamma.

⁷Men frihet över andras liv (det vill säga: makt) borde endast de få, som har nått en sådan grad av insikt och förmåga att de kan bära det ansvar som följer med denna frihet, borde endast de få som lärt sig lyda livslagarna.

⁸Frågan om idealsamhället är en frihetsfråga. Största möjliga frihet åt största möjliga antal, respekt för allas rätt, måste vara ledande principer. De som vill införa idealsamhället genom våld mot laglydiga, inskränkning av frihet och rätt, är på fel väg. De tror att de kan främja det abstrakt eller idealt goda genom att kränka det konkret och reellt goda. Det visar ”ideernas” (egentligen: fiktionernas) makt över tänkandet.

⁹Idealsamhället åstadkoms inte med ett visst samhällsskick. Samhällen kan aldrig konstrueras på förhand. De tar växande form efter människornas kollektiva karaktär. Allmänt kan sägas, att de bestämmande faktorerna i samhället inte gäller organisation eller system. De rör aldrig formen så mycket som innehållet, det vill säga: funktion, dynamik, medvetenhet. Och det är människorna, som utgör organisationens eller systemets innehåll. Visst är samhällsformer farliga, som koncentrerar makten på få händer. Och visst är den samhällsform bäst, som fördelar makten jämnast mellan olika intressen och samhällsklasser, innehåller kraftfulla spärrar mot allehanda maktmissbruk och äger effektiva, omutliga revisionsmekanismer. Men lösningen ligger ändå i människorna själva. När en tillräckligt inflytelserik minoritet medborgare (majoritet blir den inte på mycket länge) förstått frihetslagen, så att de handlar efter denna insikt, kommer de att tvinga de styrande till sådana eftergifter att friheten blir förverkligad och deras samhälle det bästa med hänsyn tagen till befolkningens utvecklingsstadier. Med högt utvecklade medborgare blir vilket samhällssystem som helst idealiskt. Med jämförelsevis lågt utvecklade – som nu är fallet – blir den mest idealiska samhällsform en verklighetsfrämmande skrivbordsprodukt. Ty det är människorna, som lyckas eller misslyckas med att leva upp till idealen; och det är människorna, som därmed ger systemet dess innehåll.

ENHETSLAGEN

7.8 Enhetens betydelse

¹De planetomspännande intelligenser, som vakar över mänskligheten, säger att av alla livslagar är enhetens lag den viktigaste och mest självklara. Enheten eller kärleken är det enda väsentliga. Men människan tror, att allt annat är viktigare. Enhetslagen är den ojämförligt viktigaste lagen för människans utveckling, harmoni, och lycka. Enhetslagen är kärlekens, tjänandets och broderskapets lag.

²Enhetens avgörande betydelse visar sig i alla sju livslagarna. De är nämligen universella och syftar mot enheten. De avser kollektivet mer än individen. I frihetslagen ligger allt som hjälper andra till större frihet, i enhetslagen allt som hjälper andra till harmoni och gemenskap, i utvecklingslagen allt som hjälper andra att utvecklas, i självlagen allt som hjälper andra till självförverkligande, i aktiveringslagen allt som hjälper andra att tänka och handla själva. Om något inte gagnar alla, så är det misstag i fråga om livslagarna. Ont och gott sammanfaller i

stort sett med det som söndrar respektive enar människorna. Den största insats en människa kan göra är att samla och förena, den största skadan att splittra och söndra. Givetvis finns en falsk enhet, grundad på gruppegoism och riktad mot andra. Principen gäller likafullt som sådan.

7.9 Viljan till enhet

¹Mänsklighetens alla lidanden och nuvarande svåra situation kan föras tillbaka på en enda sak: människornas vilja till makt. När tillräckligt många har förstått att vilja till enhet är det enda förnuftiga, det enda i längden möjliga och handlar efter den insikten, kommer allt att förändras på vår planet.

²Med vilja till enhet lär sig människan att bortse från skillnaderna och se till likheterna människorna emellan. Hon lär sig glädjas åt skillnaderna, förstå att de är berättigade som uttryck för vars och ens unika egenart, inse att de berikar helheten så länge som alla är enade i det enda väsentliga: den gemensamma strävan framåt och uppåt. Endast den livsokunnige kan sträva efter likriktning, lika syn och strävan.

³Det viktigaste är att bekämpa hatet, egoismen och lögnen i alla deras otaliga yttringar, att lära människorna att leva i fred med varandra, att lära dem uppskatta varandra sådana de är och lära dem att se på varandra som medvandrare på vägen, samma väg som alla måste gå med alla de misstag som alla måste göra för att lära. Allt slags dömande och moraliserande är stort misstag och brott mot enhetslagen. Givetvis måste kriminella och andra kränkare av andras rätt effektivt hejdas i sin framfart och tas om hand av samhället för social omfostran. Men vi har ingen rätt att straffa, hämnas, hata, göra ont för att gott må komma därav. Så länge som samhället inte inser detta, kommer det att kämpa förgäves mot brottsligheten.

⁴Viljan till enhet visar sig framför allt i det personliga ansvar vi känner för andra. Ju mer vi växer in i enheten, desto mer vidgas också området för detta personliga ansvar, inte bara för våra närmaste och vänner utan även för våra uppgifter, för vår nation, för mänskligheten och för allt levande. Kunskapen om livslagarna visar det falska i talet om den enskilda människans obetydlighet och vanmakt. Alla kan göra en insats. Det är därvid inte vår sak att avgöra, om vår insats "tjänar något till". Den som verkligen förstått vad ansvar vill säga, gör vad han kan utan att fråga efter storleken på sin insats, ty han inser, att han med sådant underande skulle bara söka värdera sin egen storhet eller märkvärdighet. En människas verkliga storhet ligger i hennes insikt om ansvar för allt som sker. Ansvarslöshet är bevis på okunnighet om livets mening och mål.

7.10 Tjänande

¹Den tjänande inställningen till livet uppstår ur viljan till enhet. Tjänandet är en konst, den största och den svåraste konsten. Allt är lätt i teorin. Det är praktiken, förverkligandet, hur man fattar rätt beslut, väljer rätt och handlar rätt, som visar människans storhet och förmåga. Först av allt gäller det att bli klar över de egna motiven. De allra flesta motiv är själviska, beror på egna tycken och kravet på självtillfredsställelse, emotional och mental stimulans. Så snart "jaget" kommer med blir allt snedvridet: "Jag skall hjälpa. Jag skall tjäna. Jag vill känna mig så god." Men om våra tankar kretsar så kring det egna jaget, vad blir då över för medmänniskan vi skulle hjälpa, uppgiften vi skulle utföra? Denna jagkänsla motverkar tjänandet, skiljer från enheten. I enheten finns inget "jag", bara "vi". Det är denna opersonliga inställning, som människan har så svårt att uppnå.

²Hur svårt det är att tjäna visar sig i att man med tjänande kan göra mer ont än gott. Man skall inte tjäna det onda, men det är precis vad man gör med omdömeslöst tjänande. Det är därför som det verkliga, effektiva tjänandet förutsätter en allsidig, harmonisk utveckling av människan. Förädling av det emotionala är nödvändig, kulturstadiet är en förutsättning. Men detta räcker inte, tvärtom vad många mystiker tror. Det mentala måste också aktiveras, så att

människan skaffar sig omdömesförmåga och sunt förnuft. Annars riskerar ädelmodet att bli huvudlöst och därmed tjäna det onda. Det finns några yttranden, som man tillagt Kristus och som han aldrig gjort: "Ge åt den som ber dig" och "stå inte det onda emot". Detta är exempel på felaktigt tjänande. Det skulle vara detsamma som att tillgodose ondskan och därmed öka dess makt. Vi är enligt livslagarna skyldiga att stå emot det onda, till exempel om vårt land angrips och vår nations frihet hotas. Annars överlämnar vi oss i det ondas våld.

7.11 Kärlek

¹Ordet "kärlek" har missbrukats som få andra. Det får betyda allt från flyktig sympati till total hängivenhet, som inte ryggar för några offer, från sval välvilja till absolut enhet med allt liv. Många människor är för primitiva för att kunna älska. De har ingen egen erfarenhet av det som människor på högre stadier lägger in i ordet "kärlek".

²Vi älskar inte alla lika mycket. Vi älskar våra vänner mer än obekanta eller fiender. Det finns grader för allting, en insikt för perspektivtänkandet (47:5). Den som säger sig älska alla lika mycket, känner inte sig själv på den punkten, såvida han egentligen inte menar: alla lika litet.

³Kärleken blir endast ett vackert talesätt, till intet förpliktande, om den inte tar sig uttryck i handling. Religiösa kan tala om kärleken utan att därmed förplikta sig till något. Det räcker inte med läpparnas bekännelse. Befriad från sentimentalitet yttrar sig kärleken snarare som handling; handling motiverad av opersonlig vilja till enhet.

⁴Vi behöver ideal att dyrka, vi behöver människor att beundra och att älska. Genom att älska en lär vi oss älska allt fler. Det vi älskar och beundrar blir vi ett med. Man kan inte meditera utan kärlek, och man kan inte utveckla kärlek utan meditation. Därför behöver meditation inte vara avsedd som sådan, utan endast ihållande, oavlåtlig koncentration.

⁵Vi måste ha starka känslor av attraherande kraft. Annars kan vi inte utvecklas, inte förädla och höja det emotionala. Och med enbart det mentala når vi aldrig det kausala. Det mentala skall inte kväva eller undertrycka det emotionala, som en del tror. Tvärtom skall detta emotionala utvecklas, ty människan måste använda alla sina inre resurser, om hon skall förverkliga övermänniskan. Men det emotionala skall styras, omdirigeras från det lägre och illusoriska till det högre och ideala.

UTVECKLINGSLAGEN

7.12 Utvecklingslagen och den universella attraktionen

¹Den grundläggande naturlagen är lagen om orsak och verkan. Den fundamentala livslagen är attraktionens lag eller enhetslagen. Denna lag yttrar sig genomgående i alla världar så, att högre värld attraherar och påverkar lägre värld. Denna attraktionskraft har man jämfört med solens inverkan på växten. Den lockar växten ur jorden och får den att sträcka sig mot solens ljus och värme, symboler för den visdom och kärlek som utgår från högre världar.

²Utvecklingslagen säger, att det finns krafter som verkar på olika sätt mot kosmos' slutmål. Attraktionskraften är en av dessa krafter. Människans gensvar på denna kraft är en annan sådan kraft. Den visar sig i hennes strävan efter självförverkligande. När hon väl beslutat sig för självförverkligande och följer den attraktion mot det högre hon förnimmer, kan hennes utveckling ta fart på allvar.

7.13 Utvecklingslagen och självförverkligandet

¹Lagen för självförverkligande är egentligen en följdlag till utvecklingslagen. Visserligen måste människan göra allt som på henne ankommer och så som om ingen hjälp stod att finna. Men gör hon detta, så blir hennes målmedvetenhet belönad. Utvecklingslagens krafter förstärker då automatiskt hennes egen insats. Utan detta tillmöteskommande skulle hennes egna

krafter inte räcka till.

²Men märk väl: utvecklingslagen är uttryck för en enhetskraft. Energittillskottet åt människan beror på hennes inställning till enheten. Den som vill utvecklas för något annat motiv än att tjäna livet, den som vill utvecklas för egen del, går miste om denna medverkan. Men i samma mån som människan lever för andra främjas hennes egen utveckling, så att hon blir i stånd att göra en allt effektivare insats.

7.14 Människans utveckling

¹Ju lägre människan står i utvecklingen, desto fler erfarenheter av liknande slag fordras för att hon skall lära sig, begripa och förstå. Det är därför som utvecklingen på barbarstadiet tar så otroligt lång tid.

²När människan väl förvärvat den allmänna fond av livserfarenheter, som fordras för begripande, kan specialiseringen vidtaga. I liv efter liv får hon bearbeta ständigt nya livsområden, tills en viss allmän gryende livsförståelse gör sig gällande.

³Detta upprepas på varje utvecklingsstadium. Civilisationsstadiet har sin speciella livsförståelse, kulturstadiet och humanitetsstadiet sina. Det är därför som människor på dessa olika stadier ”inte talar samma språk”. Orden är gemensamma för alla, men det erfarenhets- och livsinnehåll som människan lägger i dem är annorlunda på olika stadier. Vad en barbar menar med ”frihet” är inte detsamma som en kulturmänniska lägger i ordet.

⁴När människan når kultur- och humanitetsstadierna, utvecklas efterhand verklighetssinnet och intresset för det mänskliga, förståelsen för livets sanna värden, för livets mening och mål och medlen att nå målen.

⁵Jaget är alltid inneslutet i kausalhöljet genom hela människoriket. Under inkarnationerna omsluter detta hölje de nya inkarnationshöljerna. När jaget vaknar till medvetenhet i fysiska världen, är det från början totalt okunnigt och desorienterat. Den nya hjärnan vet ingenting av vad den gamla hjärnan visste. Under uppväxtåren måste jaget aktivera medvetenheten i sina nya höljen – nedifrån lägsta molekyllaget – med hjälp av sina latenta förmågor och anlag. Genom kontakt med andra människor och deras erfarenheter lär sig jaget uppfatta och förstå och söker det orientera sig i sin nya värld. Vad jaget inte får tillfälle att kontakta på nytt förblir latent. De förmågor jaget inte uppövar på nytt förblir latenta.

⁶Människan går under uppväxtåren igenom mänsklighetens allmänna medvetenhetsutveckling alltifrån barbarstadiet. Det beror på många faktorer hur lång tid hon måste förbruka för att åter uppnå sin egentliga nivå, den nivå hon nått i tidigare liv: nya hjärnans kapacitet, hennes miljö, uppfostran, tillfällen till kontakter med det som kan väcka undermedvetna (latenta) insikter till nytt liv. Det finns många, som i ett nytt liv aldrig når upp till sin gamla nivå. Andra når den först i sena år. Löper livet normalt, bör människan ha avverkat barbarstadiet vid 14 år, civilisationsstadiet vid 21, kulturstadiet vid 28 för att kunna börja där hon slutade vid 35 – detta förutsatt att hon tidigare nått humanitetsstadiet, vilket inte många har. Ju högre nivå jaget har lyckats uppnå, desto snabbare går människan igenom dessa stadier i varje ny inkarnation, ifall dålig skörd ej hindrar.

Ovanstående text utgör avdelning SJU av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2014.

ÅTTA

SJÄLVLAGEN

8.1 *Självförverkligande*

¹Självförverkligande är att förverkliga det man potentiellt är. Allt liv är gudomligt till sitt väsen. Därmed menas att alla monader en gång skall förverkliga sin inneboende potentiella gudomlighet.

²I de tre lägsta naturrikerna utvecklas monadernas medvetenhet automatiskt i gruppsjälarna genom ofrånkomliga livserfarenheter. Men i människoriket vaknar självmedvetandet till liv, och därmed träder självlagen i funktion.

³Som människor måste vi alltså själva börja vandra den långa vägen, genom eget arbete skaffa oss de erfarenheter, insikter, egenskaper och förmågor som skall föra oss upp i allt högre övermänskliga riken och till sist, i högsta gudomsriket, göra oss kosmiskt allvetande och allsmäktiga. Lagen för självförverkligande gäller allt självmedvetet liv.

⁴Självlagen säger att individens utveckling är individens egen sak, att ingen annan än han själv kan utveckla honom. Det är så, eftersom det som utvecklas är egenarten, det evigt unika hos varje individ.

⁵Självlagen klargör att människans medvetenhetsutveckling beror på henne själv, hur många inkarnationer det än må taga. De största hindren för vårt medvetna självförverkligande är våra vanföreställningar, som leder oss vilse, våra emotionala illusioner och mentala fiktioner. Det är vår totala missuppfattning av livet och dess mening, som gör att vi felbedömer oss själva och våra möjligheter, gör att vi icke kan inse meningen med vår inkarnation, kommer oss att begå otaliga misstag, får oss att hänge oss åt misströstan och förtvivlan.

⁶För självförverkligande fordras kunskap, livstillit, självstillit, lagtillit, självbestämmdhet och vilja. Självbestämd kan människan bli först sedan hon nått högre mentalt stadium, inte längre är offer för emotionala illusioner och mentala fiktioner. Vilja är den orubbliga föresatsen att tillämpa den kunskap man teoretiskt inhämtat. I sin fulla utsträckning är detta icke möjligt förrän människan nått idealitetsstadiet. Väsentliga förstadier till alla dessa nödvändiga egenskaper och förmågor kan emellertid utvecklas även på lägre stadier av den som är tillräckligt beslutsam.

⁷Självförverkligandet är ett arbete på lång sikt, även sedan man börjat medvetet sträva därefter och söka förnuftigt tillämpa livslagarna.

⁸Den som vill målet vill medlen, söker självmant och utan yttre påverkan tillämpa kunskapen om livslagarna. Att lägga på sig annan "lydnad" än att följa det högsta ljus man själv ser är att bryta mot både frihetslagen och självlagen. Det är inte andras sak att tvinga fram självförverkligande eller strävan efter utveckling. Det går lika litet som att tvinga någon att älska.

8.2 *Självförverkligande genom erfarenhet och förståelse*

¹Självförverkligandet går genom egna erfarenheten. Alla utvecklas genom att göra erfarenheter och bearbeta dem. Endast genom bearbetning av upplevelserna skaffar man sig insikt och förståelse. Endast genom eftertanke, analys, strävan till objektivitet kan man uppfatta den allmängiltiga lärdom som ligger i varje personlig erfarenhet. Det vi får till skänks av andra i form av lärdomar, råd, meddelad erfarenhet, är i regel för svagt för att påverka oss. Det går snart förlorat, såvida vi inte redan nått upp till motsvarande förståelse och kan använda den som vår egen. Då har vi redan gjort erfarenheten och bearbetat den i tidigare liv; då har vi insikten latent och behövde bara återerindra den.

²Utvecklingen från lägsta till högsta nivå är en serie problem eller uppgifter, som människan själv måste lösa. Ett problem hon struntar i att lösa, löser på fel sätt eller med andras hjälp,

kommer igen tills hon löst det på det enda riktiga sättet, som är hennes egenarts lösning, så att hon till sist förstått det livsproblemet på sitt eget sätt. Först därefter kan hon nå närmast högre nivå. Det som har betydelse för en människa i ett visst livsproblem finner hon själv och ingen annan.

³Självförverkligande är förståelse och tillämpning. Varje högre nivå i utvecklingen (det finns 777 sådana i människoriket) ger möjlighet att förstå något man tidigare inte kunnat förstå. Det är skillnad mellan begripande och förståelse. Förståelse är något definitivt erövrat och hör till den bestående individualiteten, jaget. Begripande beror på graden av utbildning under nuvarande inkarnation och hör till personligheten, höljena, den nya hjärnan. "Obildade" på högre nivå förstår alltså mer och bättre än "bildade" på lägre nivå. Det man förstår kan man som regel tillämpa och förverkliga. Icke så det man enbart begriper. Det var detta som Platon menade med satserna "dygd är vetande" och "den som vet det rätta gör det rätta". Ty gör man inte det rätta, sedan man fått veta det, visar man därmed att man inte förstått utan bara möjligen begripit.

8.3 Livstillit, självtillit, lagtillit

¹Självförverkligande förutsätter tre egenskaper för att bli effektivt. Dessa är livstillit, självtillit och lagtillit. De är inte möjliga att utveckla förrän människan nått kulturstadiet, insett enhetens avgörande betydelse och börjat förstå livets mening.

²Man måste skilja mellan livets mening och inkarnationens mening. Livets mening är medvetandets utveckling. Människans nuvarande inkarnation ingår som en enda bit i ett oerhört stort pussel, som hon inte kan överblicka. Hon minns inte sitt förflutna och anar inte sin framtid. Alltså kan hon inte se evolutionens röda tråd löpa genom hennes tillvaro. Hon upptäcker ingen mening med det enda liv hon vet om. Denna inkarnation kan för henne te sig omänskligt svår, smärtsam, meningslös.

³Livstilliten ger människan förtröstan att livet menar allt till det bästa trots att mycket synes tala emot detta. Livstilliten är en icke- intellektuell visshet om att det finns även en positiv mening med det som sker, att livet är en skola för vinnande av nödvändiga erfarenheter, att spelet aldrig är helt förlorat, att nederlaget aldrig är definitivt, att det alltid kommer nya tillfällen och en ny dag, att misslyckanden och motgångar är nödvändiga för att vi skall lära oss förstå livet och människorna, göra nödvändiga lärdomar för den vidare färden.

⁴När människan får taga del av hylozoiken, får hon en intellektuellt godtagbar förklaring av livet, vilken visar henne, att hennes livstillit varit befogad. Men hur kunde hon äga livstillit innan hon fick denna kunskap? Svaret är att den erfarenhet jaget har latent i sitt undermedvetna är ofantligt mycket större än vad människan har aktuellt i sina inkarnationshöljen. Där vet hon bara det hon tillgodogjort sig genom utbildning och personlig erfarenhet i detta liv. Hon vet inte att hon levat tusentals gånger förut, att hon, monaden, är odödlig. Men jaget har aningen. Och detta är livstillitens grund.

⁵Självtilliten har samma grund. Jaget vet med sig, att det slutligen har bara sig självt att lita till men också, att det inom sig har potentialitet till allt. Jaget har ju oräkneliga gånger förut klarat ut till synes hopplösa situationer och problem. Självtilliten ger människan förmåga och mod att vara sig själv, enkel, okonstlad, spontan, att våga tänka, känna, handla på sitt eget sätt, våga visa sig okunnig, våga tvivla, våga ifrågasätta auktoriteternas "vishet", våga försvara frihet och rätt, våga följa ädla impulser, våga göra misstag. Självtilliten är oberoende av framgång eller misslyckande, av de illusioner som brister vid påfrestningar. Den är oberoende av människors beröm eller klander eller egen bristande förmåga. Och den har ingenting gemensamt med inbilskhet, självhävdelse eller förmätenhet.

⁶Lagtilliten är vår tillit till de orubbliga naturlagarna och livslagarna. Det finns människor, som aldrig studerat esoterik och aldrig hört ordet "livslag" men som ändå har en spontan förtröstan, att det inte finns något sådant som "livets orättvisor" utan att fullkomlig rättvisa styr världen. De oroar sig inte för egen och andras utveckling utan vet, att allt riktigt utfört arbete i det godas

tjänst måste ge resultat, även om sådana kan låta vänta på sig. De litar på lagen och begär inte att få se resultat.

⁷Lagtillit innefattar förmågan att vänta på det rätta tillfället, det rätta sammanhanget, den rätta utvecklingsnivån. Den är raka motsatsen till den ängslan och brådska, som kommer många ockultister att fuska i sådant, som de inte är mogna för ännu på många inkarnationer och som för dem innebär bara senvägar, icke genvägar.

8.4 Hinder för självförverkligandet

¹Det finns många hinder för självförverkligandet. Några av de allvarligaste är de följande.

²Söndringstendensen är raka motsatsen till viljan till enhet. Den yttrar sig i egoism och hatisk inställning till livet och allt i livet, också det egna jaget. Dit hör inte bara uttalat hat utan också aggressivitet, irritation, avund och vilja att dominera över andra. Allt detta motverkar enheten, liksom utnyttjande och konkurrens. Till söndringstendensen hör givetvis också moralism.

³Moralism eller dömande beror på hat och okunnighet om livet. Hat är en opersonlig kraft liksom kärlek. En människa som är uppfylld av hat måste få utlopp för det. Vem som blir offret spelar mindre roll. Genom sin blotta existens tjänar en ädlare människa att påminna andra om deras litenhet. Därför blir hon förhatlig för moralisterna med deras stackars hat. Ty nedvärdering av andra är hatmänniskans "självförverkligande".

⁴Moralisten tror att han kan bedöma en annan människa och sedan har rätt att döma henne. Stort misstag. Ingen människa kan bedöma en annan. Vad ser hon av den andra? Jaget i dess nuvarande inkarnation, det är allt. En bråkdel av hennes förvärvade egenskaper kommer till synes. Därtill kan hennes dåliga skörd i denna inkarnation ha tvingat henne ner på en betydligt lägre nivå än den hon en gång uppnått.

⁵Skörden säger ingenting om människans status i evolutionen. Svår skörd kan förekomma också på högsta mänskliga nivå, i synnerhet när människan skall slutskördas för att kunna övergå till femte naturriket.

⁶Dessutom är moralisten aningslös om att han med sina hatmotiv inte har minsta chans till objektiv bedömning ens av det han kan se. Han ser bara det han vill se, det negativa. Därmed avslöjar han sig själv. Vi ser hos andra endast det lägre, som vi själva har aktuellt eller latent. Det högre går oss alltid förbi.

⁷Andra hinder för självförverkligandet är sådana, som hämmar själva sökarinstinkten, som är så viktig för vår inre växt och förnyelse. Några av de största hindren beskrivs här nedan.

⁸Den intellektuella osjälvständigheten visar sig i att man inte vågar ha egen åsikt utan böjer sig för auktoriteterna, inte ens undersöker på vilka grunder auktoriteten utger sig som sådan.

⁹Dogmer låser fast betraktelsesätten och omöjliggör nya, nödvändiga synsätt. Allt regleras av dogmer: politiken, religionen, yrkeslivet, vetenskapen, umgängeslivet (där de kallas konventioner). En dogm är enligt definitionen något som inte får ifrågasättas. Dogmer förlorar sin makt allt eftersom insikten sprids, att förändringens lag styr allt skeende, att ingenting får lov att vara beständigt, att nya former måste skapas och gamla brytas ner för att det inneboende ändamålet skall kunna förverkligas.

¹⁰Kampen för tillvaron och vardagslivets intigheter har en väldig förmåga att uppsluka människan, om hon inte har starka inre drivkrafter, som förmår henne att hålla kontakten med idealens värld levande. Därmed är inte sagt, att vi skall fly de plikter som samhället och sammanlevnaden med andra lägger på oss. Men i allt detta skall vår strävan vara att hjälpa oss själva och andra till ett högre slags liv än det blott vardagliga.

ÖDESLAGEN

8.5 Vad är ödet?

¹Allt som lever utvecklas mot det kosmiska slutmålet. Det är allas vårt öde att nå detta mål förr eller senare. Hur detta skall gå till, vilken väg vi skall gå, kan ingen förutsäga. Det hör till vår frihet och egenart att välja och taga konsekvenserna av våra val. Att vi når målet är visst. Och målet är det enda fastställda och gemensamma för alla. Allt annat hör till vårt individuella öde och de otaliga kollektiva öden som vi är med om att dela, nu och i framtiden.

²Livet är en hierarki av otaliga kollektiv. Hela kosmos är ett kollektivväsen, som består av mindre kollektiv, dessa av mindre kollektiv och så vidare ner till den enskilda individen. Varje individ utvecklas under villkor, som beror på den större enhet han ingår i som del. Kollektivet har sitt gemensamma öde, som begränsar individens möjliga öde. Den enskilda människans väl och ve är beroende av nationens och mänsklighetens öden.

³Ödet är varken blint eller allsmäktigt. Ödesmakterna är de intelligenta krafter som, underordnade det stora livsändamålet, påverkar människan och försätter henne i situationer, där hon kan göra de erfarenheter som är nödvändiga för hennes vidare utveckling. Detta betyder inte att människan också gör dessa erfarenheter. Ödesmakterna bara ger möjligheten. Människans fria vilja visar sig i att hon har full frihet att välja. Därför blir det till sist människan själv, som avgör sitt öde och får taga konsekvenserna av sina val enligt skördelagen.

⁴Skördelagen är nödvändighetens lag. Ödeslagen är erbjudandets lag. I samverkan ställer de människan där hon skall stå, där hon måste stå, där hon bör stå och där hon kan göra sin bästa insats. Genom sina handlingar och försummelser i förflutna liv har människan i stort sett bestämt den väg hon måste vandra i detta liv och i många kommande. Genom de erfarenheter hon gjort, alltsedan jaget väcktes till liv, har hennes egenart utbildats till det evigt unika väsen som är hon själv. Hon har uppnått en bestämd nivå i evolutionen. Allt detta tar ödeslagen hänsyn till, när den låter oss födas in i en viss nation, släkt och andra mänskliga relationer.

8.6 Vi skapar själva vårt öde

¹Ödet är människans eget verk, effekter av hennes egna handlingar, resultatet av hennes egen positiva eller negativa livsinställning, hennes egna attraherande eller repellerande medvetenhetsyttringar. Människan har ingen anledning att vare sig ömka eller söka rättfärdiga sig själv. Hon bör vara tacksam över att det finns lagar, som hjälper henne till utveckling, frihet, makt över det egna ödet.

²Liv är erbjudande, tillfällen till utveckling. Om vi insett, att vi är här för att göra erfarenheter och lära av dem, att det finns en livsuppgift för envar av oss, inser vi också, att det bästa vi kan göra av våra liv är att finna uppgiften och göra den. Då slipper vi även den livets bakläxa, som i nya inkarnationer lägger på oss ännu mer tvingande omständigheter och begränsar vår frihet ännu mer.

³”Ingen undgår sitt öde.” Men ödet är självskapat och till vårt eget bästa. Har vi den inställningen, gör vi det bästa möjliga av livet. Med motsatt inställning motarbetar vi evolutionen och skadar vi oss själva. Vi måste nå insikten, att hur hårt vårt öde än är, är det inte bara oundvikligt utan faktiskt också både det lindrigaste lidandet och det som bäst gynnar vår vidare utveckling, där vi står just nu.

⁴Ännu viktigare för vårt självförverkligande är insikten, att ödesmakterna är intelligenta krafter, som intresserar sig för vår självutveckling och gynnar den. Att fatta beslutet och definitivt ställa sig under enheten är att sätta in den starkaste kraften till förändring av vårt eget öde. Den kraften kan helt förändra vår framtid. Att arbeta för evolutionen och enheten är den kortaste vägen ur okunnigheten och maktlösheten, den snabbaste vägen till friheten.

SKÖRDELAGEN

8.7 Skördelagens absoluta giltighet

¹Det fullständiga namnet på denna lag är ”lagen för sådd och skörd”. Den är lagen om orsak och verkan såsom den yttrar sig i relationerna mellan alla levande väsen. Skördelagen är en lag underordnad den grundläggande återställselagen. I vår okunnighet om livslagarna begår vi ofelbart misstag, som kränker andra väsens rätt och rubbar harmonin i kosmos. Enligt den universella ansvarsprincipen är det vi själva, såsom upphovsmän till rubbningen, som måste återställa harmonin. Allmänt sett och på lägre stadier sker det genom att vi utsätts för samma onda som vi själva vållat. Men allteftersom insikten om lagarna vaknar, öppnas möjligheten att arbeta av skulden, gottgöra den genom tjänande.

²Skördelagen har absolut giltighet i alla världar och för alla väsen på alla utvecklingsnivåer. Den gäller för all aktivitet. Den gäller för den enskilda människan liksom för alla slags kollektiv, för nationer och hela mänskligheten. Allt som sker är krafter som blir orsaker. Dessa orsaker vävs samman i otalig mängd till ett oöverskådligt nät av förändrande effekter, som når långt in i framtiden. Ingen undgår sitt ansvar. Intet slags aktivitet går fri från ansvar: tankar, känslor, viljeyttringar, motiv, ord, handlingar. Varje yttring av medvetenhet är energi, alltså är den en orsak.

³Skördelagen är uttryck för en absolut och total rättvisa. Livets rättvisa är opersonlig, saklig, omutlig. Orättvisa i livet är absolut utesluten. Det är bara människor, som är orättvisa mot varandra. Den som talar om ”livets orättvisor” avslöjar sin okunnighet om Lagen, hädar omedvetet Lagen. Må vara att skördelagen verkar grym, hård, skoningslös mot oss. Då har vi själva handlat så i förflutna liv. Skördelagen är hård mot de hårda och mild mot de milda. Ingenting är dock outhärdligt, blott man vet orsaken och ser slutet. Orsaken ligger i det förflutna och är dålig sådd. Och vad är ett kort jordeliv i evolutionens årmiljoner? Skördelagen kan vänta hur länge som helst. Men sådd måste en gång skördas.

8.8 Skördelagen – vår lärare i livet

¹Religiösa ber till gud om att ”frälsas från det onda”. Men vet de vad det onda är? De tror att det är sjukdom, fattigdom, lidande, vanära. Det visar deras okunnighet om livet. Ty allt detta är endast verkningar av det onda. Tänk om dessa religiösa ville lyssna på hedningen Sokrates, som förklarade, att det var ett mycket större ont att vålla ont än att lida ont.

²Det verkligt onda är vår egen ovilja att lyda lagarna. Okunniga om dem kan vi inte vara; de har predikats av ”vise män” i alla tider. Med våra handlingar har vi brutit mot lagarna, i detta liv och framför allt i förflutna liv. Detta måste slå tillbaka mot oss. Allt som drabbar oss är enligt Lagen. Och Lagen är inte ond.

³Så blind är människan, att hon i sina försök till förklaring av lidandet skyllt på allting, på livet, på gud och på andra människor, bara aldrig på sig själv. Många säger sig inte kunna tro på gud eller livslagarna, därför att det finns ondska i världen. ”Om gud fanns, skulle han aldrig tillåta detta ske”, säger man. Men gudarna lyder Lagen. De ingriper inte mot skördelagens rättvisa gång. De vet att människorna aldrig skulle inse sitt ansvar, om de bleve hjälpta ur det elände de själva vållat. Då skulle människorna bara bli ännu blindare för sin egen okunnighet och egoism.

⁴Lycka och framgång ser vi som våra självklara rättigheter, olycka och lidande som ”livets orättvisor”. Livet var en gång menat till allas lycka, glädje och harmoni. Att det inte längre är så, beror enbart på oss. Högre väsen vandrade en gång på jorden och lärde människorna respekt för Lagen. Men människorna vägrade lära sig på detta sätt. Denna lärdom gick emot deras djupt rotade vilja till makt. Därmed valde människorna att i stället lära genom bittra personliga erfarenheter.

⁵En del, som hör talas om skördelagen, ifrågasätter dess förmåga att lära oss. Vi sår i ett liv, skördar i ett annat, när vi inte längre minns vad vi sådde. Visserligen går det direkta minnet av

våra ogärningar förlorat i en ny inkarnation, så att vi inte kan sätta våra nuvarande lidanden i samband med sina orsaker. Men ändå lär vi av skörden. Lidanden och rättskränkningar, vi blivit utsatta för i tidigare liv, sätter djupa spår i det undermedvetna och ger oss större känslighet för just dessa lidanden. Och detta yttrar sig senare i att vi lättare hyser medkänsla med andra i deras lidanden och blir mindre benägna att tillfoga andra sådant.

⁶Skördelagen ensam verkar inte uppfostrande. Det är i sin anpassning till och samverkan med övriga lagar, som skördelagen lär och utvecklar. Ödeslagen ser till att människan i varje skede får den skörd, som bäst gagnar hennes utveckling. Ju högre hon nått i evolutionen, desto mer orkar människan bära av dålig skörd. Därför sparas ofta den svåraste skörden till de högsta stadierna. Detta är förklaringen av många högtstående människors lidanden. Men därigenom betalar de snabbare av på skuldkontot. Först när detta är helt kvittat, kan monaden övergå till femte naturriket.

8.9 Dålig sådd

¹Alla misstag ifråga om livslagarna är dålig sådd, som ger dålig skörd. Dålig sådd är framför allt alla yttringar av hat och egoism. Dit hör inte bara våra uppenbara kränkningar av andras rätt, det synbara lidande vi tillfogar andra. Utan också det vi i vår okunnighet tror inte drabba någon. Allt sladder, all moralism, all nyfikenhet på andras privatliv hör dit. Vi skadar med våra tankar och känslor, inte bara, om de är direkt hatiska och illvilliga utan också, om vi därmed på ovänligt sätt uppmärksammar andras fel, brister, lyten, personliga problem. ”Energi följer tanken” lyder ett hylozoiskt axiom. Allt som medvetandet betraktar utsätts för påverkan. Och den energin söker upp sitt värnlösa mål.

²Maktmissbruk är allvarligt misstag ifråga om frihetslag och enhetslag. Skördelagen reglerar även detta. Följden blir att man själv utsätts för maktlöshetens förnedring och orättvisor. Och möjligheten att utöva makt förlorar man på mycket lång tid. Kunskapen är också makt. Missbruk av kunskap leder till kunskapens förlust. Har man i detta liv fått kunskap till skänks, som givit en överlägsen förklaring av livsgåtan, så att man kunnat komma till ro i sitt sökande, har man skyldighet att sprida kunskapen till andra i liknande situation. Annars går kunskapen ofelbart förlorad för en i kommande liv. Det behöver inte betyda, att man i nästa liv aldrig kommer i kontakt med kunskapen. Det kan även bli så, att man med sin nya hjärna inte begriper den kunskap man ändå får och anser vara riktig.

³Att tala och handla mot eget bättre vetande, att hålla med majoriteten när man inser att den handlar fel, att tiga när man vet att man borde tala, är mycket vanligt i massmänniskans tidevarv. Vetskapen om att detta är orätt gör den dåliga sådden avsevärt värre.

⁴Självmod är ett stort misstag. Det sträcker sina verkningar över flera inkarnationer, löser inga problem (som måste lösas), endast komplicerar dem ytterligare.

⁵Sämsta möjliga sådd är att tillfoga andra varelser lidande, att hämnas, att spela rollen av straffande försyn. De som gör ont för att gott må komma därav, väntar sig god skörd av dålig sådd. Det lidande vi tillfogat andra får vi igen oberoende av motivet.

8.10 Dålig skörd

¹Dålig skörd är det mesta i livet och allt som inte kan betraktas såsom lycka, allt som plågar och misshagar oss och alltså inte enbart uppenbara motgångar och lidanden. Skördelagen verkar individuellt, med utomordentlig anpassning till vars och ens egenart och förutsättningar. Den tar särskild hänsyn till enhetslagen och frihetslagen. Den verkar i allt och begagnar alla lämpliga tillfällen att göra det möjligt för oss att betala av på skuldkontot. Ju högre nivå människan når, desto större hänsyn tar lagen till möjligheten att modifiera skördens verkan, fördela den över tiden, låta oss gottgöra på annat sätt. Men all sådd måste skördas.

²Man föds in i den ras, nation, familj, som man gjort sig förtjänt av. Man får de skolkamrater, lärare, senare arbete, arbetskamrater och chefer, som man enligt skördelagen skall

ha. Detsamma gäller livspartner och vänner. Om dessa inflytelser verkar så, att de sänker ens nivå, är de betingade av dålig skörd. I motsatta fallet av god skörd. Alla slags lidanden, defekter, sorger, misräkningar, motgångar, hinder, förluster och så vidare i oändlighet är dålig skörd liksom brist på möjligheter att skaffa sig kunskaper och förståelse, egenskaper och förmågor.

8.11 God sådd

¹God sådd är att tillämpa livets lagar friktionsfritt. Människan blir naturens herre genom att tillämpa naturlagarna. Genom att lyda livslagarna blir hon livets herre.

²God sådd är att odla viljan till enhet, arbeta på att förvärva ädla känslor och egenskaper, att skaffa kunskap och förståelse, att sträva efter självförverkligande.

³God sådd är att arbeta på att avhjälpa missförhållanden i samhället, öka förståelsen mellan människor, sprida kunskapen om livslagarna, minska lidandet i världen, försvara frihet och rätt och den svagares rättvisa sak.

⁴God sådd är att uppfostra barn i kärlek, att hjältemodigt bära sitt lidande, att vara likgiltig för det hat andra visar en och inte hata dem tillbaka, att motarbeta skenet, lögnen och hatet i samhället.

⁵Mycket god sådd och den snabbaste frigörelsen från egoismen och illusionerna är att göra det rätta enbart för dess egen skull utan tanke på egen fördel eller nackdel, på tack eller god skörd, och att bistå de Stora som arbetar för evolutionen i stället för att som de flesta motarbeta Dem.

⁶God sådd är att systematiskt odla känslan av glädje och lycka, att principiellt och utan undantag tänka gott om alla. Därmed stärker man det bästa hos alla och gör livet lättare att leva för alla.

8.12 God skörd

¹Det är ett bevis på vår okunnighet om livslagarna att vi inte begriper, att de förmåner livet ger oss är god skörd. Vi anser dem vara våra självklara rättigheter. Sedan anklagar vi livet när vi förlorar dem. Det är dålig sådd att inte bruka den goda skörden enligt livslagarna.

²Att födas in i en civiliserad nation, i en förstående familj, att få en kärleksfull uppfostran och förädlade umgänge, tillfällen att skaffa kunskap och förvärva goda egenskaper och förmågor är allt exempel på god skörd, som vi blivit berättigade till genom god sådd i tidigare liv.

³God skörd är hälsa, skönhet, intelligens, talanger, förståelse, goda vänner, hjälpare, framgångar: allt gott som livet ger oss utan vår ansträngning.

⁴Bästa möjliga skörd är tillfällen till snabbutveckling genom erfarenheter som väcker våra högre förmågor till liv, exempelvis samvaro med högt utvecklade människor. En timmas förnuftigt samtal med ett barn kan förändra hela dess liv.

⁵Utan god skörd finner man aldrig lyckan, hur man än jagar den. Vi är lyckliga i den mån vi gjort andra lyckliga.

⁶Makt, ära och rikedom är god skörd först på högre stadier. Innan dess kan människan i sin okunnighet och oförmåga knappast undgå att missbruka dessa skenbara förmåner och därmed så ny dålig sådd.

8.13 Vårt kollektiva ansvar

¹Mänskligheten vet inte vad ansvar är och allra minst vad kollektivt ansvar vill säga. Vi ingår alla i kollektiv, många slags kollektiv: familj, släkt, vänkrets, arbetskamrater, nation, mänsklighet. Och i vart och ett är vi gemensamt ansvariga för varandra. Ingen är till för sin egen skull. Livslagarna verkar i första hand genom kollektiv, i andra hand på individerna i kollektiven.

²Alla levande väsen vi kommer i beröring med påverkar vi ofelbart. Och skördelagen träder oundvikligen i aktion. Detta ingår i vårt ansvar. Dem vi inte har gagnat har vi skadat. Kontakt

medför alltså relation. Och detta gäller inte bara i kontakter med människor utan i alla kontakter med väsen i alla naturriken: de djur vi utnyttjar, den mat vi äter, de naturrikedomar vi utvinna.

³Detta kan vi knappast begripa. Och från femte naturriket har det sagts att ingen människa kan förstå skördelagen. Men det betyder inte att hon inte skall försöka förstå den.

⁴De flesta personliga relationer är flyktiga och övergående. Men ifall människor betyder mycket för oss, har gagnat oss eller skadat oss mycket, är det vanligtvis relationer, som fortsätter från tidigare liv. Människor kan på detta sätt knytas allt fastare till varandra i liv efter liv genom ömsesidig kärlek och förståelse i olika livsrelationer. Meningen är att de skall bilda en grupp i framtiden med gemensam uppgift.

⁵Vårt ansvar för kollektivet visar sig i gemensam sådd och skörd och gemensamt öde. Vi är gemensamt ansvariga för förtryckande samhällssystem och omänskliga lagar, inkompetenta ledare, demokrati och diktatur, krig och revolutioner. Att ansvaret delas av många betyder inte att det blir mindre för var och en. ”En för alla och alla för en” är det kollektiva ansvarets lag. Alla har vi haft fördelar på andras bekostnad. Alla har vi hjälpt till att förtrycka och fördumma mänskligheten.

AKTIVERINGSLAGEN

8.14 Människans mest typiska egenskap

¹Enligt planethierarkin är människans mest typiska egenskap – lättjan! Man kan se den som roten till allt ont. Människans lidanden beror på hennes brott mot livslagarna. Ägde hon kunskap om livslagarna och förmåga att leva efter kunskapen, skulle allt i hennes liv vara glädje, lycka, harmoni, frihet. Men människan är för lat för att ens tänka efter. Ty om hon tänkte, skulle hon inse att det är nödvändigt att skaffa sig kunskap om livet, skulle hon begripa att hon har nästan allt kvar att lära. Lagarna visar kunskapens nödvändighet. Vet vi inte att livet är menat till allas frihet, enhet och utveckling, så begår vi brott mot dessa tre lagar, och följden blir det lidande vi upplever. Men också de flesta, som skaffat sig denna kunskap, nöjer sig med den som en teori, strävar inte efter självförverkligande och högre nivåer. Också lättja! Vi jämrar oss över livets besvärligheter, när vi har bara oss själva att skylla. Det är som om vi drevs framåt endast av tvingande omständigheter.

²Vi begriper inte att ödeslagen måste tvinga oss till erfarenheter, som kan utveckla vår medvetenhet, när vi inte själva förstår att taga vår utveckling i egna händer. Och påtvingad evolution är mycket obehagligare än den aktivering av medvetenheten vi själva kan gripa oss an.

8.15 Liv är aktivitet

¹Liv är aktivitet. Liv är rörelse. Liv är energiutveckling. Utan aktivitet stannar evolutionen av. Individerna utvecklas genom att själv aktivera de slag av medvetenhet som finns i hans höljen. Det viktigaste är den medvetenhetsaktivitet han själv tar initiativ till. De flesta är passiva och låter sin medvetenhet dikteras av vibrationer utifrån. De godtar andras åsikter utan att undersöka vilka fakta som legat till grund för dem. I sin utbildning har de skaffat sig en världsbild och förkastar sedan allt nytt, som inte kan passas in i den. De förstår inte att liv är förändring, utveckling, att man hela tiden måste vara beredd att ompröva och omvärdera, att kunskapen är oändlig och att alla förklaringar gäller bara tills vidare. De har slagit sig till ro för den inkarnationen.

²Ingenting är bra som det är. Alla klagar på allt. Men hur många gör något åt det? Också de som fått kunskapen om livslagarna och begripit det kollektiva ansvaret, är som regel passiva och oengagerade. De önskar att någon annan gjorde det de själva borde göra. Religiösa talar om ”guds vilja” och väntar sig att gud skall rätta till det som vi gjort fel. Det är en total missuppfattning av Kristus, som alltid krävde människans fulla insats och ansvar.

8.16 Aktiveringslagen

¹Aktiveringslagen säger att varje yttring av medvetenhet är aktivitet i någon materia. Denna yttring blir en orsak med ofrånkomlig verkan. Allt som medvetenheten betraktar utsätts alltså för påverkan.

²Allt medvetenhetsinnehåll tar på något sätt form. Allt man strävar efter eller vill göra, få eller förverkliga, måste först bli innehåll i medvetenheten. Allt man önskar sig får man någon gång (fast sällan exakt som man tänkt sig!). Allt man får har man någon gång önskat sig.

³En följdlag till aktiveringslagen är upprepningenslagen eller förstärkningslagen. Den aktiva medvetenheten förstärker sig själv genom upprepning. För varje upprepning blir tanken allt aktivare, allt fastare inristad i minnet, allt starkare faktor i vårt undermedvetna, allt intensivare i känslan och fantasin. För varje upprepning förstärks alltså medvetenhetsinnehållet och blir allt lättare att återuppliva. Genom upprepning blir tendensen automatiserad. Till slut tar sig tanken eller känslan automatiskt uttryck i handling.

8.17 Aktiveringslagen och viljans frihet

¹Våra medvetenhetsyttringar är tanke, begär, känsla och fantasi. De kan vara mer eller mindre aktiverade, ha större eller mindre "vilja". Det är med dem som vi avgör om vi vill vara lyckliga eller olyckliga. De präglar vårt nuvarande liv och bestämmer alla de kommande. De gör oss starka eller svaga. Och av de fyra är tanken den viktigaste, eftersom vi med denna styr de tre andra. Tanken är alltså en kraft till gott och ont, den största kraften, som bestämmer vårt öde.

²Den stora frågan är då: vem bestämmer över vår tanke? Svaret blir: till mycket liten del vi själva. Tankar och känslor kommer och går som de vill. Genom suggestioner utifrån, sådant vi läst eller hört, dras vi ner i medvetenhetstillstånd, som ligger under vår egentliga uppnådda nivå, som vi avskyr och som motarbetar vårt självförverkligande. I minnen och associationer gör sig plågsamma erfarenheter i det förflutna åter gällande. Till slut inser människan att medvetenhetskontroll är nödvändig.

³Tankekontroll är livskontroll. Genom att styra tanken blir människan herre över sitt eget öde. Aktiveringsmetoden är det systematiska sättet att nå detta mål. Metoden är både generell och individuell. Den är generell däri att lagarna för aktiveringen av tanke och känsla och dessas slag av vilja är universella och att alla kan tillämpa en universell metod. Den är individuell däri att var och en därutöver måste finna sin egen väg, utarbeta sin egenarts metod enligt lagen för självförverkligande.

⁴Viljans frihet är för många ett olösligt problem. Lösningen ligger i förståelsen av att varje medvetet val bestäms av motiv och av starkaste motivet. Vi har många olika motiv, och de är oftast i konflikt med varandra. Vi har själviska motiv och relativt osjälviska. Vi har lägre motiv och högre motiv. Vi har kortsiktiga, njutningsbetonade, och mer långsiktiga, inriktade på livsändamålet. Många motiv ligger dolda i det undermedvetna. Det är motiv av fruktan, skam och skuld, som vi blivit påtvingade i barndomen genom felaktig uppfostran, ofta så kallad kristen sådan. Frågan om viljans frihet ligger därmed i frågan om vi kan medvetet bestämma över våra motiv.

⁵Det kan vi. Aktiveringslagen lär oss att vi kan förstärka vilket medvetenhetsinnehåll som helst. Allt hänger på hur starkt vi uppmärksammar det, hur ofta vi medvetet odlar det. Aktiveringsmetoden lär oss hur detta går till. Med rätt metod kan vi förstärka vilket självvalt motiv som helst, så att detta blir det starkaste. Endast så når vi viljans frihet. Endast genom en sådan självinitierad aktivitet kan vi frigöra oss från det automatiska beroendet av allt inre tvång, som hämmar vår strävan efter självförverkligande.

Ovanstående text utgör avdelning ÅTTA av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2014.

NIO

9.1 Vad innebär evolutionen för människan?

¹I hylozoiken studerar vi evolutionen i största möjliga sammanhang: som en del av den kosmiska manifestationsprocessen. Detta är nödvändigt för att vi skall få en riktig uppfattning om dess mål. Men vi får inte glömma det mänskliga perspektivet. Om hylozoiken skall ha ett praktiskt värde för oss, måste den kunna hjälpa oss att leva bättre och rikare nu och i detta liv. Denna avdelning och den följande skall därför behandla människans närmaste möjligheter till självutveckling.

²Mycket allmänt kan sägas, att människan utvecklas i samma mån som hon stärker, bygger, aktiverar alla de positiva egenskaper som hör till människoriket. Negativa (eller sämre) egenskaper beror ytterst på att de motsatta positiva inte har aktiverats till dominerande styrka: feghet blir möjlig därför att mod inte utvecklats, hat uppstår därför att det brister i kärlek etc. När alla de positiva egenskaperna blivit mänskligt sett fulländade, har individen faktiskt gått över till femte naturriket.

³Att människan utvecklas till högre nivåer, innebär inte i första hand, att hon erövrar "esoteriska" eller mystiska, för de flesta obegripliga egenskaper. Evolution består framför allt i att människan intensifierar alla de positiva kvaliteter hon till någon grad redan äger. Människan är relativt modig, uthållig, trofast, osjälvisk, tacksam, omdömesgill, rättrådig och så vidare. Hon är samtidigt relativt feg, uppgiven, trolös, självisk, otacksam, omdömeslös och orättrådig. På de två lägsta stadierna är de negativa egenskaperna starkare än de positiva. På kulturstadiet börjar de positiva sakta att dominera över de negativa. På idealitetsstadiet övervinns de negativa helt.

⁴Evolution är den process, i vilken tillfällig övermedvetenhet blir permanent dagsmedvetenhet. Gränsen mellan dagsmedvetenhet och övermedvetenhet är alltid individuell och betingas av individens utvecklingsnivå, skörd och egen aktivering. Hos de allra flesta idag är denna övermedvetenhet väsentligen emotional (48:2,3) och mental (47:4,5). Viktigast att aktivera är därför det närmast högre emotionala (48:3), de positiva enhetsbefrämjande känslorna; och det närmast högre mentala (47:5), perspektivtänkandet, sunda förnuftet.

⁵Evolution är självförverkligande i den fysiska världen. Det är det mänskliga, fysiskt dagsmedvetna jaget, monadens medvetande i den fysiska hjärnan, som genom eget arbete får ädlare egenskaper, djupare förståelse, bredare kompetens, större energi. Allt detta måste komma till klart uttryck i fysiska världen och i samspelet med andra. Upplevelser och prestationer i den privata inre sfären kan för individen te sig hur avgörande som helst. Men leder de inte till att han gör en bättre insats i det fysiska, blir till större hjälp också för andra, så är risken stor att de "andliga upplevelserna" innebär självbedrägeri.

⁶Evolution betyder för individen en allt större bredd i förmågan att lösa problem. Livet är en skenbart ändlös serie problem och uppgifter, som människan har att lösa. På ingen nivå upphör problemen, på ingen nivå kommer människan till ro, ty därmed skulle evolutionen stanna av. Livsproblemen är objektiva. De drabbar människan oavsett hennes subjektiva felsyn på egen livsuppgift, hennes alltid ensidiga intressen, inskränkta attityder. Sådana ensidigheter innebär alltid blindade fläckar i omdömet eller lama fingrar i handlaget. När människan försummat att tillägna sig väsentliga egenskaper och förmågor eller valt att blunda för realiteter, försätts hon av ödeslagen i situationer, där hon tvingas förvärva just de förbisedda (och föraktade!) kvaliteterna och kunskaperna.

⁷Evolution är en process, som leder till högre grad av självaktivitet. På lägre stadier, där majoriteten alltjämt står, är människan övervägande en passiv produkt av intryck från omvärlden och impulser från sitt undermedvetna. Hon är slav under det telepatiska masstrycket från "allmänna opinionen" och automatiska reaktioner i hennes höljen. Självaktivering innebär

att människomonaden lär sig känna och tänka allt mer självständigt. Därmed tar människan de första stegen mot att bemästra höljenas medvetenhet, så att hon till slut kan bestämma själv vad hon vill känna och tänka.

⁸Evolution är gradvis skeende frigörelse från illusioner och fiktioner. Intellektets fiktioner förlorar sin makt, när människan får del av den esoteriska kunskapen om verkligheten och efter hand lär sig av med den rotade tendensen att förväxla åsikter med fakta, abstrakt teori med konkret verklighet, spekulation med kunskap. Illusionerna är svårare att komma åt. De är emotionala värderingar, som leder bort från målet, går emot lagarna för frihet, enhet, självförverkligande och aktivering, skapar livs- och kunskapsfientliga attityder. De är felaktiga inställningar till ägande ("pengar"), anseende ("ära") och makt. De esoteriska lärarna har inskräpvt att effektivaste frigörelsen från illusionerna åstadkoms genom osjälviskt tjänande.

⁹Evolution är förverkligande. Det heter visserligen medvetenhetsutveckling. Men evolutionen innefattar lika mycket kraft- eller rörelseaspekten. Medvetenheten kan inte utvecklas till allt högre grad av förnimmelse och förståelse enbart. Medvetenheten måste också lära sig att bruka de allt högre energierna, erövra de motsvarande slagen av vilja och förmåga. Vad är det för nytta med allvetenhet utan allmakt? Enligt hylozoiken utvecklas människan endast i samma mån som hon förverkligar, det vill säga: när ökad skicklighet i att handla. Fysiska världen är viktigast. Det är i den världen, som människan visar sin utvecklingsnivå genom att tjäna, hjälpa, lyfta andra.

¹⁰Evolutionen är, med vanliga mänskliga mått mätt, en oerhört långsam process. Hundra inkarnationer kan förlöpa utan märkbara framsteg. Detta beror framför allt på två faktorer: den repellerande emotionaliteten och den passiva mentaliteten. Eller enkelt uttryckt: hat och dumhet. När människan börjar medvetet sträva efter att bättra sig, kan hennes utveckling taga fart på allvar. Aktiveringsmetoden ger henne redskapet därför.

9.2 Balans är nödvändig

¹Evolution skall leda till bättre och inte sämre balans mellan människans olika slag av medvetenhet och energier. Människan är en helhet av fysisk, emotional och mental natur. Vill hon nå sitt mål i människoriket, aktiveringen av sin potentiella kausala natur (47:2,3), måste hennes fysiska, emotionala och mentala förmögenheter nå högsta potens: fysisk hälsa och vitalitet, emotional kärlek och mental intelligens. Om någon av dessa livsytringar försummas, går människan miste om en nödvändig dragkraft uppåt, och om någon undertrycks, innebär det att energier låses i höljena och därmed blir till blockeringar för nedströmmande vitaliserande kausalenergier. Följden blir då nedsatt vitalitet, sjukdom, depression, fixa ideer.

²Organismen måste få sitt. Motion, frisk luft, avkoppling, frihet från jäkt och stress, ordentlig och regelbunden sömn (så mycket som möjligt utomhus) är speciellt viktigt att tänka på för alla som arbetar "andligt".

³Dietfrågans betydelse överdrivs ofta av de andliga sökare som ännu inte nått perspektivtänkandets balanserande syn. Envar må äta den föda, som ger honom bästa effektivitet i den fysiska världen. Den organism envar ärvt är olik varje annan och kräver därför individuell behandling.

⁴Mystikerns ointresse för den högre mentalaktiveringen (47:5) och den ensidiga intellektualistens ovilja att odla det högre emotionala (48:3) är lika stora misstag. Mystikern saknar ofta sunt förnuft. Han kan tolka sina "uppenbarelser" i riktning mot det rent absurda: "Jag är den kosmiske Kristus", "världen är endast vår tankeskapelse" etc. Intellektualisten hamnar ofta i negativ emotionalitet, tillstånd av permanent irritation och förakt vid jämförelse mellan sig själv och andra. Därmed kan han pervertera sitt överlägsna intellekt till livsfientliga syften.

⁵Åtskilliga av dagens andliga sökare är offer för villfarelsen, att man når högre medvetenhet genom att misshandla sin så kallade lägre natur. Vi skall visserligen en gång i framtiden ha "vuxit ifrån" all medvetenhet lägre än den mentala. Men det blir först när vi kan fungera med

objektiv självmedvetenhet i vårt kausalhölje och då naturligt har förlorat intresset för det emotionala. Tror vi, att vi når högre medvetenhet genom att förneka det lägre, så förväxlar vi orsak och verkan. Barnet blir inte vuxet genom att det hindras att leka, utan endast hämmas därigenom. Det är just genom leken det kan mogna, varpå det utan saknad ger bort leksakerna till yngre syskon. Det är inte genom att undertrycka känslor, drifter, vår naturliga leklyst, som vi når högre förmåga, utan genom att stegvis förädla dessa i riktning mot det ideala.

9.3 *Det ondas problem*

¹Det ondas problem har teologi, filosofi och ockultism försökt att lösa på olika sätt. I regel har det lett till absurditeter. Tre exempel på detta:

²Människan är född i synd och bestämd till evigt helvete, ifall hon inte godtar en viss religion. Det onda är en illusion, som finns bara så länge som vi tror på den. Det onda är en evig princip i tillvaron, nödvändig för att det goda skall kunna finnas.

³Enligt hylozoiken är det onda en fruktansvärd realitet på vår planet och består i kränkandet av allt levandes rätt. Det onda visar sig redan i växtrikets parasitliv och djurrikets rovliv. I människoriket är det långt mer utvecklat och visar sig inte bara i intolerans, förtryck, utnyttjande, dödande etc., utan även i det väl organiserade och intelligenta motståndet mot all väsentlig livskunskap.

⁴Det onda är djupast sett individens oförmåga att förnimma enheten med annat liv. Det är oförmågan av medkänsla och inlevelse. Det är oförmågan inse att varje individ är en unik egenart, som har en självklar rätt till utveckling, frihet och sökande efter lycka. Hat, avståndstagande, förakt uppstår, när en människa koncentrerar sig på (verkliga eller i fantasin konstruerade) negativa drag hos en annan människa och bortser från de positiva, som alltid finns hos envar. Hat uppstår även, när en emotionellt negativ människa påminns om sin litenhet, till exempel bara genom att träffa en högre stående individ. Känslor av avund och underlägsenhet gentemot dem som står högre eller har det bättre är starka hatmotiv i vår tid. Hela politiska ideologier har uppstått som rationaliseringar av dessa illusioner.

⁵Lidandet finns endast i fysiska och emotionala världarna, och där endast i deras tre lägsta molekylarslag (49:5-7 och 48:5-7). Endast fysiskt lidande kan vara obotligt: smärta, åldrande, död. Emotionalt lidande kan alltid hävas med en akt av bestämd vilja, genom att vägra lida, vägra att uppmärksamma det som tros vålla lidande. Detta förutsätter förmågan att styra den egna medvetenheten. Den förmågan kan uppövas.

⁶Ondska och lidande är evolutionsproblem. På lägre stadier är de oundvikliga, då människan är okunnig om livslagarna och oförmögen att tillämpa dem. På högre stadier lär hon sig att arbeta enligt livslagarna och sår därför mer gott än ont. Men fortfarande drabbas hon av lidande till följd av gammal dålig sådd. Innan monaden kan gå över till femte naturriket, måste den ha utplånat all sin dåliga sådd i människoriket, genom antingen motsvarande dålig skörd eller frivillig gottgörelse (metoden på högre stadier). I femte naturriket och de allt högre gudomsrikena finns ingen ondska och inget sådant lidande, som beror på individers och grupper egoism.

⁷Gott och ont sammanfaller i stort sett med det som främjar respektive motverkar evolutionen och enheten. Eftersom människorna står på olika utvecklingsnivåer, behöver det som är ont för en viss individ inte vara det för en annan. Ett exempel: Självhävdelse är nödvändig och en god sak på de lägre barbnivåerna för att den första, svaga individualiteten skall befastas. På högre stadier, när människan förvärvat både självtillit och självbestämmdhet, blir självhävdelsen ett ont och hindrar hennes expansion i gruppmedvetenheten. För individen är ont alla lägre nivåer, som han passerat i evolutionen. Det särskilt onda är den nivå han just passerat och som ännu utövar en viss attraktion nedåt. Gott är alla högre nivåer han ännu icke erövat. Det särskilt goda är den nivå han just är ifärd med att erövra, hans konkreta ideal som attraherar honom uppåt. Detta visar att gott och ont är relativa. Men på varje nivå är gott och ont absoluta i sin motsättning. Det måste de vara, om människan inte skall hamna i kaos beträffande rätt och orätt.

9.4 Livslagarna i evolutionen

¹På lägre stadier sker evolutionen omedvetet och automatiskt. På högre stadier kan människan arbeta effektivt på evolutionen genom att tillämpa livslagar. Alla sju livslagarna arbetar alltid tillsammans i människans evolution. Men de arbetar sinsemellan mycket olika. Tre lagar – utvecklingslagen, ödeslagen och skördelagen – verkar över långa serier av inkarnationer utan att människan kan direkt påverka dem i deras effekter. De bestämmer grundbetingelserna för varje inkarnation. Men inom de ofrånkomliga begränsningar, som ligger i utvecklingsnivå, öde och skörd, kan människan ofta tillämpa de fyra övriga lagarna – frihetslagen, enhetslagen, självlagen och aktiveringslagen – effektivt och målmedvetet. Därmed kan hon indirekt påverka de andra lagarna. Dessa fyra lagar är därmed de viktigaste för människan från utvecklingens synpunkt.

²Det är en felaktig syn på skördelagen att allt som drabbar oss i livet skulle vara enbart skörd (s.k. karma). Frihetslagen omöjliggör ett så kallat blint öde. Vi kan till 99 procent ändra vårt skenbart oundvikliga öde. Men för att göra detta fordras positiv livsinställning, insikten att vi har förmågan att vinna över skenbart omöjliga hinder.

³Skördelagen syftar till att lära oss förstå livet, att få oss respektera enheten genom att handgripligt visa oss vad som blir följden, när vi trampat på enheten. Har vi den inställningen, så bör vi kunna ta lidanden och motgångar med fattning och på ett positivt sätt, ta dem som prövningar vi måste gå igenom för att få inre styrka och uthållighet, nödvändiga egenskaper och förmågor.

⁴Det vanliga är att vi tar skörden negativt. Därmed förvärrar vi verkan av skörden och sår ny dålig sådd. Människans lidande är visserligen självförvällat, men bara ungefär en tiondel av lidandet är dålig skörd. Resterande nio tiondelar kan skrivas på människans negativa sätt att möta den dåliga skörden: med sorg, oro, fruktan, depression, grämlse, hat, hämndlystnad och så vidare. Fantasin förstörar och fantasin låter oss uppleva lidandet många gånger om. På kulturstadiet vaknar människan till insikt om att hon måste lära sig medvetenhetskontroll, att medvetet styra tanke, känsla och fantasi. Därmed har hon upptäckt det effektivaste vapen som finns i kampen mot lidandet. Då kan hon lära sig att besegra det allra mesta lidandet.

9.5 Positivering

¹Monaderna har redan i de undermänniskliga rikena hunnit förvärva en grundtendens. Denna är antingen attraherande (positiv) eller repellerande (negativ). Med attraherande grundtendens strävar monaden instinktivt efter anpassning till omgivande väsen, därför att den – om än dunkelt – anar sin ofrånkomliga enhet med dem. Med repellerande grundtendens strävar monaden efter att hävda sig mot det omgivande livet, att utnyttja det och att dominera över det. De två grundtendenserna utvecklas i människoriket vidare till kärlek och hat, vilja till enhet och vilja till makt. De människomonader, som har den repellerande tendensen, måste övervinna den och ersätta den med attraherande, innan de kan nå kausalstadiet. Detta kräver ett gigantiskt arbete, i all synnerhet som majoriteten människor på vår planet har förvärvat den repellerande tendensen. Det blir inte lätt för minoriteten, som arbetar på att förstärka eller förvärva attraktionen, när omgivningen med sin individuella och kollektiva negativitet (som påverkar också telepatiskt) motverkar strävandet. Repulsionen är det största hindret för evolutionen på vår planet, kollektivt och individuellt.

²Av detta framgår att arbetet för attraktionen – enhet, kärlek, förståelse, tolerans, broderskap, samarbete – är det viktigaste evolutionsarbetet för den enskilde som för kollektivet. Den nödvändiga grunden för detta arbete är den enskilda människans strävan efter positiv livsinställning.

³Vår inställning till allt i livet, till andra och till oss själva är nämligen antingen negativ eller positiv.

⁴Till negativa inställningen (traditionellt kallad ”det onda”) hör allt som motverkar lagarna

för frihet, enhet, utveckling och självförverkligande. Dit hör alla tendenser, som vill begränsa människans rätt att leva sitt liv som hon finner för gott så länge hon inte kränker andras rätt till detsamma. Dit hör alla moralismens krav på viss livsföring eller konventionsanpassning, allt hinder för kunskapssökande, allt som hämmar människans strävan efter högre nivåer, alla diktatoriska, totalitära och auktoritära tendenser förutom nödvändiga ingripanden mot kränkare av andras rätt, allt som vill inge människan rädsla, pessimism, missmod och känsla av meningslöshet (rikliga exempel i modern konst), allt skvaller, förtal och snokande i andras privatliv, all misstänksamhet och småaktighet. Och först som sist: allt dömande och moraliserande.

⁵Till positiva inställningen (traditionellt kallad ”det goda”) hör allt som arbetar i harmoni med de ovannämnda livslagarna. Positiva inställningen strävar efter kärleksfull förståelse för allt mänskligt, strävar efter att se det bästa i alla och vill konsekvent bortse från de sämre sidorna. Den avstår från att döma och moralisera, eftersom den har sett djupare och vet att felet alltid är allmänmänskliga, att vi ser bara det som vi har själva, att den som dömer en annan dömer endast sig själv. Eftersom allt kan missuppfattas, måste här sägas, att den positiva inställningen inte innebär neutralism eller flathet inför rättskränkningar. Den positiva människan gör sitt bästa att motverka hat, lögn, och våld och ingriper resolut på den kränktes sida, men strävar samtidigt att förstå och inte döma kränkaren – det är för denna inställning nödvändigt att kunna skilja på sak och person, felet och den felande. Den positiva livsinställningen bygger på livstillit och självstillit och gör sitt bästa att ingjuta samma anda hos andra. Den vill lyfta fram och visa människorna deras oerhörda möjligheter, det som ger oss kraft, mod och glädje; hjälpa oss att övervinna den inrotade tendensen att stirra oss blinda på hinder och misslyckanden.

⁶Vi kan aldrig göra för mycket i arbetet för ökad positivitet hos oss själva och andra. Här nedan följer några praktiska råd om hur man kan arbeta.

⁷*Om lycka.* Alla människor strävar efter lycka. Det är gammal visdom, att lyckan kommer till oss när vi slutat jaga den för egen del, när vi lever för att göra andra lyckliga. Lyckan ligger inte i yttre ting och omständigheter utan i inre förnöjsamhet. Vi blir lyckligare i samma mån som vi frigör oss från vårt missnöje, vår avund, våra krav på andra och på livet.

⁸*Acceptera det oundvikliga!* Vissa ting står i vår makt, de flesta gör det inte. Det hjälper inte att klaga över det oundvikliga, sörja, streta emot, önska annorlunda. Fåfång önskan stjäla av viljan, den kraft vi så väl behöver för att göra en positiv insats där vi faktiskt kan göra någon.

⁹*Om lidandet.* Lidandet är oundvikligt så länge vi är människor. Vi bör principiellt, undantagslöst, oberoende av egen sympati med eller antipati mot den lidande sträva efter att hjälpa, när och var vi kan. Lidandet är djupast sett alltid självförvållat genom brott mot livslagarna, men det är missuppfattning av livslagarna att avstå från att hjälpa med hänvisning till att ”det är den lidandes karma”. Vi är nämligen livslagarnas agenter, när vi söker avhjälpa lidandet.

¹⁰*Om angrepp* av andra. När vi utsätts för andra människors angrepp, kritik eller klander, möter vi i 99 fall av 100 repulsion med repulsion: antingen aggressivt och ger igen med motsvarande ovettheter eller depressivt och bäddar ner oss i självömkan. Men det finns en tredje metod, som är positiv, konstruktiv och utvecklande för båda parter: opersonlig medkänsla. Då lyssnar vi på kritiken i denna anda: ”Jag kan lära mig något av det här, hur överdrivet och snedvridet det än må vara. Jag får veta vad andra uppfattar som mina brister, vilket kan hjälpa mig att övervinna dem. Jag lär mig något om hur människor fungerar. Jag övar mig i osårbarhetens dygd.” Och framför allt: ”Jag gör det bästa av relationen till den här människan genom att bemöta ilska med lugn, för då kan hon inte annat än ångra sig efteråt, så att vi kan bli vänner igen.” Vi har ansvar för varandra. Möter vi ovänlighet med ovänlighet, bidrar vi ofelbart till att den andre fastnar i ett negativt och plågsamt tillstånd.

¹¹*Om rädslan för att misslyckas,* detta svåra hinder för evolutionen. Alltför ofta låter vi bli att handla, att göra vad vi kan av rädsla för att göra fel. Hylozoiken ger oss den teoretiska förståelsen för att människan är en mycket ofullkomlig varelse, eftersom hon befinner sig under ut-

veckling. Men på något sätt hänger vi fast vid den livsfientliga moralismen (underblåst genom kristendomens krav på människans fullkomlighet) ”att den är fullkomlig, som inte gör några uppenbara fel”. Det absurda i denna åskådning framgår av att den passive, som ser på när orätt begås, givetvis ”inte gör något fel”. Passivitet och underlåtenhet har sina konsekvenser enligt skördelagen, och ingalunda de lindrigaste. Ett sätt att komma bort från denna förvända passivism är att intala sig själv, ständigt och jämt: ”Det värde jag ger mig själv beror inte på mina så kallade misslyckanden utan på mina ärliga försök och min ständiga strävan framåt.”

¹²*Dröj med att lasta andra* för problemen! Sök hellre felen hos dig själv, om du skall söka dem alls! Dröj inte med att handla! Gör det nu!

¹³*Om självtillit*. Som regel är vi alltför beroende av andras åsikter om och uppskattning av oss. Under ett sådant inflytande strävar vi efter att vara andra till lags och har ett inre tvång att rättfärdiga vårt handlande inför andra. Vi behöver stärka vår självtillit. En bra början är att principiellt avstå från att ge andra inblickar i vårt privatliv, redovisa motiv för privata ställningstaganden etc. Den rätten ger oss frihetslagen. Det är evolutionsbefrämjande också däri, att det är ett icke-aggressivt sätt att effektivt motverka allmänna skvallrandet och nyfikenheten.

¹⁴*Om tacksamhet*. Varje dag borde vi besinna under någon minut hur oändligt mycket vi har att vara tacksamma för, hur många förmåner, tillfällen, möjligheter livet ger oss snart sagt stundligen, hur vi kunde utnyttja dem bättre i livets tjänst och därmed betala av på skuldkontot. Motto: ”Var tacksam för allt!”

9.6 Aktivering

¹I hylozoiken är läran om tillvarons tre aspekter fundamental. Nybörjaren överväldigas av tanken, att allt har en medvetenhetsaspekt. Men han får därvid inte glömma, att allt också har en kraft- eller energiaspekt. Det är inte nog att utveckla högre slag av medvetenhet, att förnimma och förstå allt mer. Det är lika viktigt att utveckla högre slag av vilja och förmåga, högre slag av handlingskicklighet. Ty först därefter kan man också förverkliga det man har förstått. Förverkligandet ligger just i rörelse- eller kraftaspekten.

²I vår tid vaknar allt fler människor till insikt om att livets mening inte ligger i materiaspektens värden (”prylsamhället”) utan i medvetenhetsaspektens. Det är kanske oundvikligt, att denna växande rörelse för en ”ny tidsålder” blir ensidigt inriktad på ”högre medvetenhet” som ett självändamål, eftersom de flesta hamnar i mystiken och börjar sträva efter att få ”andliga upplevelser”. Medan mystikern betraktar extatiska tillstånd som ett slutmål och anser sig därmed ha nått ”förening med gud”, innebär emellertid för esoterikern sådana upplevelser ”bara början”.

³Esoterikern vet att denna aktivering av medvetenheten måste ges utlopp också i den fysiska världen. Det kan inte nog starkt betonas att det är i det fysiska livet, genom att brottas med och lösa dess problem, som människan förvärvar alla de egenskaper, vilka är nödvändiga för den högre evolutionen. Dessa egenskaper är essentiala, vilket innebär att de måste vara mänskligt sett fulländade, innan monaden kan övergå till femte naturriket.

⁴De essentiala egenskaperna fulländas genom tjänande verksamhet, som springer ur tjänande livshållning. Tjänandet gör att vi aktiverar det högre emotionala och lättare behåller medvetenheten där. Tjänandet gör att vi håller uppmärksamheten borta från andras negativa emotioner och hindrar dylika från att uppstå hos oss själva: emotioner av självupptagenhet, självömkan, irritation, aggression, depression. Tjänandet hjälper oss att få riktigare proportioner på tingen, människorna och oss själva. Tjänandet frigör oss från många illusioner och fiktioner.

⁵Självaktivering, utåtriktat arbete, tjänande är nödvändiga för den effektiva evolutionen men också för att motverka alltför stor, icke ändamålsenlig känslighet. Förklaringen är följande. Med aktivering av en något högre medvetenhet följer en större sensitivitet och mottaglighet för intryck. Detta blir till större påverkbarhet och sårbarhet, om människan inte samtidigt lär sig kontroll av medvetenheten, lär sig själv bestämma över sin medvetenhets innehåll. Också ut-

åtriktat arbete vänjer medvetandet vid självaktivitet, vid aktiv uppmärksamhet, och motverkar därmed effektivt tendensen till passivitet, mottaglighet, påverkbarhet, sårbarhet.

⁶En tredjedel av vårt liv förbrukar vi på vanlig sömn. Dessutom genomlever vi det mesta av vår s.k. vakna tid i ett slags halvsovande tillstånd. Då är vi föga mer än mentala robotar, och jaget är varken klart vaket eller särskilt uppmärksam. Vi ser utan att iakttaga, hör utan att lyssna, talar utan att tänka, och vårt tänkande är ej stort mer än en kedja av mekaniska associationer. När vi tillfälligtvis hamnar i ett tillstånd av större vakenhet, är det som om vi vaknade ur en sömn, så att vi inte har något skarpt eller klart minne av vad vi alldeles nyss har gjort eller tänkt på. Endast när något visst fångar vårt intresse, skänker vi det vår fulla uppmärksamhet. Men även i ett sådant tillstånd av skärpt uppmärksamhet saknar vi för det mesta alltjämt självmedvetenhet, insikten om att ”jag är här nu”, ”jag iakttar den där saken” etc. Det är ganska skrämmande att inse att man är mer mekanisk än medveten och att man praktiskt taget inte äger självmedvetenhet. Men i stället för att bli skrämnda kunde vi använda denna insikt till utgångspunkt för vårt arbete med oss själva.

⁷Ty vi har ingen motivation till att arbeta hårt för att förvärva något som vi tror oss redan ha, nämligen självmedvetenhet. En smula själviakttagelse räcker för att övertyga oss om att denna tro är ett självbedrägeri. Endast de som tränat sig i själviakttagelse och själverinring under mycket lång tid äger permanent självmedvetenhet; vi andra har det fem sekunder eller så någon gång emellanåt. Allt detta är bevis på att det mentala alltjämt är svagt utvecklat i mänskligheten. Människan är väsentligen en emotional varelse.

⁸Men vi kan utveckla vår mentalmedvetenhet och därmed dess viktigaste egenskap: självmedvetenheten. Vi kan lära oss att styra våra tankar, så att det blir vi som bestämmer vad vi skall tänka och inte tänka. Vi kan lära oss att leva med i såväl den inre, subjektiva, som den yttre, objektiva, verkligheten med högre grad av jag närvaro. De två avgörande faktorerna är vår insikt om att vi inte är självmedvetna men kan bli det och vår förmåga att styra uppmärksamheten. Då och då, under korta ögonblick, minns vi dessa fakta och vaknar till. Men snart tar roboten över, och vi glömmer oss själva. Vi har alltså en viss förmåga av själverinring men glömmer ständigt att använda den. Vi borde kunna minnas att göra detta, många gånger om dagen.

⁹Uppmärksamhetens skolning är grunden till alla aktiveringsmetoder, som de esoteriska skolorna använt. Denna börjar med frågan: När jag iakttar någonting, styrs då min uppmärksamhet av någon mekanisk tendens eller är det jag själv som styr den? Att fångas av en tevefilm, så att man glömmer bort sig själv i nära två timmar, är ett exempel på uppmärksamhet av lägsta slag: robotstyrning. Att under ett samtal med någon iakttaga sig själv och den andre, är ett exempel på uppmärksamhet av nästa, högre slag: jagstyrning. Uppmärksamhet av tredje och högsta slaget uppnås, när man är i stånd att iakttaga ett yttre föremål (exempelvis en blomma) eller ett inre (den egna tankeprocessen), samtidigt som man är självmedveten (”jag är här just nu”, ”jag iakttar detta just nu”). Detta tredje slags uppmärksamhet är alltså dubbelriktad, vilket kan symboliseras med en pil som är spetsad i båda ändarna. Detta är mycket svårt att nå och uppnås i början endast vid sällsynta tillfällen. Oförtrutet hårt arbete ger emellertid resultat, så att man till slut når ett permanent tillstånd. Ett sådant arbete är nödvändigt, eftersom detta tillstånd utgör den grund varifrån alla högre slag av medvetenhet utvecklas. Dessa kan alla beskrivas såsom en serie allt mäktigare slag av permanent självmedveten uppmärksamhet.

¹⁰Det finns idag ett växande intresse för allehanda slag av meditation. Esoteriskt sett kan man urskilja tre slag: koncentration (ett förberedande stadium), meditation i egentlig mening och kontemplation. Koncentration är detsamma som jagstyrd uppmärksamhet: man väljer ett föremål att iakttaga och gör sedan detta så länge som man kan hålla fast uppmärksamheten, varvid man inte tillåter främmande tankar eller associationer att blanda sig i. Meditation är det högre slag av jagstyrd uppmärksamhet, där man samtidigt minns sig själv, idkar själverinring: ”Jag tänker detta.” Om man i det skedet förlorar självmedvetenheten, blir resultatet trans eller vanlig sömn. Om man emellertid lyckas behålla självmedvetenheten, kan man nå tredje stadiet,

kontemplationen. Där kan meditationens föremål iakttas i ljuset av högre medvetenhet, så att resultatet blir illumination: högre insikt.

¹¹Man bör betänka att endast sådan meditation, vari man styr uppmärksamheten planmässigt och idkar själverinring, gör det möjligt att åstadkomma högre medvetenhet och därför endast sådan meditation egentligen bör kallas meditation.

¹²Det finns risker med meditation. Med felaktigt motiv – önskan att bli stor och märkvärdig, få ockulta krafter etc. – endast skadar vi oss själva. Motivet bör alltid vara att meditationen skall rusta oss bättre till tjänande av evolutionen. Meditation bör aldrig röra ovissa ting eller hypotetiska frågor utan endast verkliga eller åtminstone sannolika ting, annars präglar man fiktioner och illusioner djupare in i medvetandet.

¹³Största effekt får meditationen när den utförs dagligen och då helst vid samma tid. Den bör vara kort (fem minuter räcker) och avbrytas så snart koncentrationen inte kan hållas och tankarna börjar vandra.

9.7 Tankekraft

¹Tanken är den starkaste, viktigaste kraft människan använder för sin målmedvetna evolution. Sju insikter kan hon därvid betjäna sig av:

²(1) *Energi följer tanken.* Varje tanke och känsla är en orsak, som får ofrånkomlig verkan. Den tar på något sätt gestalt. Följdsatsen gäller också: allt som tar gestalt, allt man eftersträvar eller önskar åstadkomma – få eller förverkliga – måste först ha varit tanke. Allt man tänker på, betraktar, uppmärksammar, blir utsatt för påverkan. Därmed förstärks och vitaliseras det.

³(2) *Tanken förstärks genom upprepning.* Den energiverkan, som följer av varje tanke och känsla, förstärks genom upprepning. Ju oftare vi upprepar ett visst medvetenhetsinnehåll, desto starkare blir det, desto lättare återkommer det i medvetandet. Till slut tar det sig automatiskt uttryck i handling.

⁴(3) *Bekämpa inte det negativa!* Eftersom allt förstärks som medvetenheten betraktar, skall man aldrig bekämpa icke önskvärda, negativa egenskaper, inte dröja vid dem i tanke och känsla, inte viljemässigt ”bryta med det förgångna”, inte kämpa mot fel och brister. Det leder bara till hopplös kamp mot dem. Tvärtom struntar man i dem, vägrar resolut att ge dem uppmärksamhet alls och koncentrerar sig på motsatta, positiva egenskaper. Därmed svälter man ut de negativa, och de tynar bort i brist på näring.

⁵(4) *Tanken är oförlorbar.* Ingenting som passerat genom den uppmärksamma dagsmedvetenheten går någonsin förlorat. Allt bevaras i minnet, som är det undermedvetna, och lever där vidare med sin större eller mindre kraft. Liksom minnet så är även förvärvade egenskaper oförlorbara, kan bli latent men återuppväckas. Av detta följer, att varje minsta positiv tanke eller känsla får en bestående verkan i det stora positiveringsarbetet, blir en större eller mindre sten i det stora byggnadsverket. Därför är inget arbete i det godas tjänst förgäves.

⁶(5) *Tanken är outtömlig.* Detta är blott en annan formulering av givandets lag, som säger: ”Den som ger han får. Den som håller igen han mister.” Vi skall aldrig befara, att vi kommer till en gräns i vår fortsatta erövring av tankens förmågor, så länge vi ständigt ger vidare till andra det vi fått. I detta utgivande behöver vi heller aldrig befara, att vi ”töms ut” eller själva till sist blir utan. Ju mer vi ger desto mer får vi att ge. De krafter som uppehåller oss gör det inte genom att magasineras i oss utan genom att strömma genom oss. Eller för att använda en liknelse ur Bibeln: Man kan gå på vattnet men inte stå på det.

⁷(6) *Alla ting är symboler.* Fysiska skeenden, handlingar eller föremål antingen är eller kan göras till symboler för medvetenhetstillstånd och inre egenskaper och påminna oss om dessa. Denna symbollag tillämpar vi oftast negativt. Händelser, människor, ting tjänar till att påminna oss om negativa upplevelser vi haft i samband med dem eller sådant som liknar dem. Symbolerna lever sitt eget liv i det undermedvetna och verkar därifrån destruktivt i form av irrationella aversioner, hämningar, fobier. Men människan kan aktivt göra fysiska skeenden till

symboler för inre positiva tillstånd och egenskaper: glädje, mod, tillit, frigörelse, kärlek, hopp och så vidare.

⁸(7) *Tanken frigör oss genom aidentifiering.* Vi bindes vid det som vi identifierar oss med. Nästan alla våra medvetenhetsaktiviteter kännetecknas av att de är mekaniska, saknar självmedvetenhet och medför identifiering. Dessa tre kännetecken är endast olika sidor av samma tillstånd. Identifiering är ett så vanligt tillstånd, att vi knappast märker det; det är det vatten som vi liksom fiskar lever och simmar i. Allmänt kan man beskriva identifiering som en mekanisk kraft inom oss vilken riktar vår uppmärksamhet mot något föremål – en sak, människa, händelse, tanke, känsla etc. – så att vi helt slukas av eller förlorar oss i föremålet, varvid vi för stunden också förlorar vår förmåga av självverinring, självmedvetenhet och vilja.

⁹Man kan göra följande experiment. Varje människa, som alls har någon förmåga av själv-iakttagelse, vet att det finns vissa slags återkommande situationer, som är negativa och onödiga och som vållas av henne själv. Det kan exempelvis röra sig om en konflikt med en annan människa, eget krav på andras hänsyn, egen känsla av att inte få den uppmärksamhet man förtjänar etc. Det negativa och onödiga ligger i de negativa känslor som uppstår under konflikten. Dessa känslor uppslukar oss så att vi för stunden inte vet av något annat – vi identifierar oss med de negativa känslorna: ”vi är arga, ledsna, sårade” etc. Experimentet består nu i att man försöker ”fånga sig själv” innan man rycks med av denna negativitet. Med andra ord: man försöker idka självverinring just inför sådana situationer. Experimentet måste göras många gånger, innan man börjar nå resultat, och det finns tre stadier av ökande framgång. På första stadiet minns man inte ens, förrän långt efteråt, att man skulle försöka ”fånga sig själv”. På andra stadiet minns man – men precis efteråt och alltså ändå för sent – och man lämnar identifieringen med insikten: ”nu är jag vakna, alldeles nyss sov jag mycket djupt”. Tredje stadiet är framgångens stadium: man vaknar i tid och hindrar roboten inom sig att taga över.

¹⁰Detta experiment är dubbelt värdefullt. Det visar oss att vi är robotar och sover men kan bli självmedvetna, vakna varelser. Det visar oss en väg att förbättra relationerna med andra.

¹¹Några insikter som också kan vara till hjälp: Säg inte: ”Jag blev arg.” Säg: ”En känsla av vrede tog makten över mig.” Kontentan av all levnadskonst ligger i orden: ”Jag är inte mina höljen. Mina höljen vill detta, men jag vill det icke.”

9.8 Aktiveringsmetoder

¹Följande sex aktiveringsmetoder bygger på de sju insikterna om tankens kraft. De är effektiva ifall de används regelbundet. Och de har inga negativa effekter, om de används på det sätt som rekommenderats i Kapitel 9.6.

²(1) *Själviakttagelse.* Man övar sig i att iakttaga sig själv, sina inre tillstånd. Man försöker inte styra eller påverka dem, inte undertrycka, inte reagera på något sätt, inte analysera och allra minst kritisera. Bara observera tankens ändlösa flykt, se hur den ena associationen följer den andra utan uppehåll. Man är helt koncentrerad på självakttagelsen, så länge man övar den, men avbryter så snart man känner minsta tecken på obehag eller stress. Denna övning kan man utföra så ofta man behagar, några minuter åt gången.

³Med tiden märker man de positiva effekterna av denna enkla övning. Oron och splittringen (vilka oftast beror på telepatiska masstrycket) minskar, koncentrationen, lugnet, den inre harmonin tilltar. Önskade känslor och tankar gör sig inte lika mycket gällande som förr. Ofta sorterar de bort sig själva, innan de nått det dagsmedvetnas tröskel.

⁴(2) *Meditation på önskvärda egenskaper.* Man koncentrerar uppmärksamheten på en särskild, utvald egenskap under högst fem minuter. Man betraktar den från alla sidor, tänker sig den växa i styrka, visualiserar sig själv i situationer, där den sätts på prov. Övningen skall utföras varje dag, helst vid samma tidpunkt, varvid man kan växla regelbundet mellan olika egenskaper. Det finns tolv månader och tolv essentiala egenskaper. För att övningen skall ge resultat får den inte bli enbart en intellektuell aktivitet. Känslan och fantasin måste få vara med,

så att egenskaperna i fråga blir levande längtans mål. Också denna inställning kan tränas fram i meditation.

⁵Meditation på egenskaper underlättar förvärv av dem. Beundran är en mäktig kraft till att förverkliga ideal. En liten pojke hörde en gång föräldrarna tala med beundran om en man, som med största sinnesnärvaro hade räddat flera personers liv under en fartygsförlisning. Detta gjorde ett outplånligt intryck på pojken. Varje gång han därefter hörde eller läste om katastrofer, levde han sig in i hur han skulle handlat i motsvarande situation. Som vuxen, vid en svår järnvägsolycka, var han den ende, som behöll huvudet kallt och kunde göra en stor insats för sina medmänniskor. Omedvetet hade han mediterat på sinnesnärvarons egenskap och därmed förvärvat den.

⁶(3) *Visualisering*. Man iakttar ett föremål intensivt under en minut. Sedan sluter man ögonen eller täcker över föremålet och söker för sin inre syn återskapa det så troget och detaljrikt som möjligt. Det är en läggningssak om man föredrar att visualisera med öppna eller slutna ögon – båda metoder är likvärdiga. Man kan givetvis visualisera bilder ur minnet, i tanken skriva bokstäver och siffror på en svart tavla, återkalla ansikten man sett under dagen och så vidare. Visualisering ökar koncentrationsförmågan och aktiverar det mentala.

⁷(4) *Ockultationer* kallas handlingar av ”hjälmotod i miniatyr”, vilka innebär att vi gör raka motsatsen till vad den bekvämare delen av vårt medvetande vill och utan att vi reser ett inre motstånd. Till exempel att gå trappan upp i stället för att taga hissen, inte se den där tevefilmen utan gå ut med hunden i stället. Två saker är viktiga: Att handlingen följer omedelbart på beslutet utan förberedelse, eftertanke eller inre övertalning. Att man utför handlingen med gott humör och utan negativa känslor.

⁸Ockultationer stärker mentalviljan, försvagar tendensen till passivitet och negativitet. De kan utföras hur ofta som helst. Särskilt värdefulla blir de, när vi därmed kan förbättra våra relationer till andra. Vi kan låta andras negativitet och aggressivitet bli de ”andliga ribbstolar”, på vilka vi tränar vår positiva vilja – genom att vi är lugna och oförändrat artiga trots de ovettheter vi utsätts för. Detta är träning i viljan till enhet.

⁹(5) *Laddning*. Under högst en minut koncentrerar man uppmärksamheten intensivt på en viss positiv idé eller egenskap och tänker sig samtidigt överföra denna koncentrerade kraft till ett föremål eller en handling. Sedan riktar man uppmärksamheten på något annat.

¹⁰Effekten av övningen är lika verklig som kraftöverföringen – enligt lagen om att energi följer tanken. Tanke på kraft är kraft och ger kraft. Man positiverar därmed omgivningen och sig själv. Laddningen finns kvar under lång tid och förstärks med upprepade laddningar. Ny kontakt eller bara tankens association med det laddade frammanar den positiva idén i laddarens medvetenhet enligt lagen om att alla ting är symboler. På detta sätt kan man omge sig med en hel uppsättning psykiska kraftstationer, som strålar positiv energi av olika slag. Man kan med positiv energi ladda gåvor, tjänster, handslag, allt man vill.

¹¹Bara en varning: Ge ingen energi åt ”ovärdiga”, illvilliga människor, som lönar gott med ont. ”Kärleken är en opersonlig energi” – ett esoteriskt axiom. Detta innebär, bland annat, att vi med våra kärleksenergi, ifall de är starka nog, intensifierar de olika slags tendenser som redan finns hos människan ifråga. Är dessa övervägande negativa, så är det de som blir mest förstärkta, liksom solens strålar får både tistlar och vackra blommor att gro.

¹²(6) *Själverinring*. Detta bygger på det som sades i kapitel 9.6. Man gör en överenskommelse med sig själv om att minnas sig själv exempelvis tre gånger var dag åtminstone tre minuter åt gången. Om man tror att detta är ett alltför litet åtagande, så kan man pröva om man klarar det ens en vecka. Det är i själva verket ett mycket hårt arbete, men nödvändigt, om man har till mål att skapa självmedvetenhet.

¹³Man får göra sina egna experiment för att övertyga sig om varför det är bättre att minnas sig själv än att inte göra det. Man finner därunder att den bästa metoden består i att jämföra medvetenhetstillstånd: man är ständigt på väg från ett tillstånd av relativ vakenhet eller självmedvetenhet mot ett tillstånd av relativ sömn eller maskinmässighet eller tvärt om: på väg från

relativ sömn till relativ vakenhet. Man kan exempelvis ställa sig frågan om något man ångrar och önskar gjort: hade jag någonsin kunnat göra det i ett tillstånd av själverinring?

¹⁴Det tar sin tid att finna det rätta sättet för själverinring. Det påminner om att lära sig cykla: varje normal människa kan lära sig det, det är omöjligt att klara det på första försöket, men plötsligt kan man det. Till skillnad från att lära sig cykla måste man återförvärva förmågan varje gång man kommer ihåg att man skall komma ihåg sig själv. Och det tar tid att lära sig uppfatta skillnaden mellan inbillad själverinring och verklig själverinring: samma skillnad som mellan fundering på arbete och verkligt arbete. Verklig själverinring har egenskapen av något främmande, liksom då man vaknar en morgon efter att ha sovit i ett främmande hus: ”Jag är här. Så konstigt!” Den kännetecknas av att intrycken blir starkare, skarpare, mer levande. Den åtföljs också av en lugn men stark känsla av optimism, liksom hos mystikerna, att ”allt är mycket gott”. En viktig egenskap hos verklig själverinring är att den aldrig hindrar eller försämrar normala medvetenhetsfunktioner, vare sig det gäller tanke, känsla eller rörelse. Den står ”över” dessa funktioner, stjälar inte kvalitet av dem utan tvärtom tillför dem kvalitet.

¹⁵Själverinring finns av många kvalitetsgrader i en stigande skala. Med tiden lär man sig att lägga in allt mer i den, använda den i samband med fler och större ideer, iakttaga i flera riktningar, sätta flera medvetenhetsfunktioner i verket samtidigt: tanke, känsla, förnimmelse och rörelse med jagnärvaro och avsiktlighet. Har man en gång upptäckt denna själverinringens egen värld, skall man aldrig se slutet på dess rikedom.

Ovanstående text utgör avdelning NIO av boken *Förklaringen* av Lars Adelskogh.
Copyright © by Lars Adelskogh 1991 och 2013.

TIO

10.1 Inledning

¹Mentalmedvetenheten har fyra huvudslag, motsvarande molekylarslagen 47:4-7. Majoriteten människor är i färd med att aktivera 47:6, princip tänkandet. Närmaste mentala mål är aktiveringen av 47:5, perspektivtänkandet, en process som nätt jämnt börjat. Också minoriteten på kulturstadiet nöjer sig ofta med en mycket bristfällig utveckling av detta nyttiga tänkande. Det vill detta avsnitt i någon mån råda bot på med praktiska anvisningar.

²Som vi skall se är det ändamålsenligt att dela in mentalmedvetenheten i det lägre mentala, 47:6,7, och det högre mentala, 47:4,5.

³Det lägre mentala är emotionalstadiets mentalitet, det intellekt som har svårt att hävda sig mot det emotionala och därför oftast blir dess tjänare i stället för dess herre; intelligensen i arbete på att tillgodose emotionala begär och rationalisera emotionala värderingar. Exempel är kollektivt: ideologier, dogmer, konventioner; individuellt: vår personliga världs- och livs-åskådning.

⁴Det högre mentala är mentalstadiets (humanitetsstadiets) mentalitet, det intellekt som kan frigöra sig från beroende av känsla och fantasi; som därför är det effektivare mentala. Vi kan klara oss i det fysiska livet med det lägre mentala. Om vårt mål är att skaffa oss fysisk och emotional behovstillfredsställelse enbart, så behöver vi inte högre intellektuell kapacitet än 47:6. Det är först när vi börjar intressera oss för livet som problem, för världs- och livs-åskådningsfrågorna, som vi behöver ett effektivare tänkande.

⁵Detta högre slags tänkande har sin betydelse inte enbart för att lösa teoretiska kunskapsproblem. Dess största värde ligger faktiskt i att det är vårt redskap för att lösa praktiska problem, till analys av och befrielse ur individuella och kollektiva begränsningar och lidanden.

⁶I denna avdelning skall närmast perspektivtänkandet beskrivas, dels genom dess metoder och typiska insikter, dels genom att kontrasteras mot det emotionalt mentala.

10.2 Emotionalism

¹Människans vanliga tänkande är endast undantagsvis bestämt av verkligheten. Också när det ligger i hennes eget intresse att se främst till det sakliga, har hon svårast just för detta. Mestadels är hon offer för känslotänkandet, och ju mer tankarna rör personliga och mänskliga ting, desto mer gör sig det emotionala gällande.

²Därmed inte sagt, att känslor skulle vara något dåligt. Tvärtom behöver vi känslor av attraherande kraft, vilka kan driva oss till handling och tända vår längtan efter idealen. Men det är också mot fysiska handlingens värld vi bör rikta våra känslor, inte mot tankens värld. Så snart känslan får något att säga till om i tankens värld, blir resultatet vilseledande, alltid på något sätt.

³Känslan i tankens värld, känslan som styr- och urvalsinstrument för tanken, känslan som ersättning för klara tanken, kallas emotionalism. Följande tendenser kännetecknar emotionalism.

⁴Mest utmärkande är tendensen att göra allt till en fråga om känslans attraktion eller repulsion. Denna tendens vill sortera allt – verkliga ting, människor, händelser, uttalanden, ideer – i ettdera facket: ”jag tycker om det” eller ”jag tycker inte om det”. Detta sker mestadels omedvetet. Sedan något väl fått sin emotionalt positiva eller negativa karaktär, färgar denna alla följande intryck, så att våra åsikter om tinget eller människan ifråga alla får samma tendens: positiv eller negativ. Det är därför som boven alltid måste ha fel och göra fel och hjälten alltid ha rätt och göra rätt. Det är därför som olika människor, med positiv eller

negativ förutfattad mening, tenderar att värdera samma handling eller karaktärsdrag olika, så att samma människa uppfattas av den ene som "själfull" och av den andre som "tillgjord", av den ene som "spontan" och av den andre som "obehärskad". Tendensen får oss att överdriva eller bagatellisera det vi uppfattar som attraktivt eller repellerande, beroende på om vi själva är positivt eller negativt inställda.

⁵Tendensen att reagera med attraktion eller repulsion kväver lätt de svaga ansatser till mental uppfattning som kan finnas. "Känslan förblindar." Opersonlig, saklig kritik tas personligt och negativt och budskapet går förbi.

⁶Ett stort problem är emotionaliseringen av begrepp. För att kunna meddela oss med andra måste vi använda ord. Orden är i stort gemensamma för alla. Begreppen däremot, de ideer eller föreställningar som orden tjänar som uttryck för, är långt ifrån gemensam egendom. Att ett begrepp emotionaliserats innebär, att människan inte förmått uppfatta dess tankeinhåll utan ersatt detta med en dominerande positiv eller negativ känsla, som fortsättningsvis knyts till ordet. Många ord, exempelvis i politikens vokabulär, väcker hos många människor övervägande emotionala associationer – positiva eller negativa – och när de sedan själva använder orden, uttrycker de framför allt sina personliga känslor förbundna med dem. Orden "demokrati" och "fascism" må tjäna som exempel.

⁷Typisk är därför också subjektivismen, oftast omedveten, ibland medveten, medgiven och ändå omhuldad. Även då ogensägliga fakta pekar åt annat håll, kan känslotänkandet säga: "Ja, men så upplever inte jag det." Begäret efter en värmande tro, driften att uppgå i kollektivets masskännande, kravet att vara hängiven och fullkomligt lojal mot en lära eller ledare är alla oförenliga med strävan till objektivitet och balanserad syn.

⁸Det är ett utvecklingsarbete för människan att lära sig så sortera bland sina känslor, att hon kan känna gemenskap med människor utan att behöva dela deras uppfattningar, ja till och med kunna inse fel och brister i åsikterna men ändå behålla den positiva inställningen till människorna.

⁹Så länge människan befinner sig på emotionalstadiet, blandar hon samman sak och person. På civilisationsstadiet blir det mest negativt: hon reagerar negativt på en människa och då blir den personens åsikter, kunnande, motiv etc. lika litet värda. På kulturstadiet strävar människan efter att se positivt på människorna. Innan hon på humanitetsstadiet når balans i synsättet, har hon därför svårt att se sakliga fel i deras tänkande, ty det kallar hon "att vara negativ". "Underbara människor" (helgontyper etc.) upphöjer hon gärna till ofelbara auktoriteter i sakfrågor.

¹⁰Emotionaliteten har en inneboende tendens att reagera på grundval av absoluta ytterliga värden utan mellanlägen. När något är bra, vill man blunda för det negativa som måste finnas, den begränsning som trots allt vidlåder. När något är dåligt, har man svårt att se det positiva som ändå alltid finns däri, dess funktion i ett större sammanhang. Denna absolutifiering sker i halvt medvetande om att, ifall bara något medges av det som tillhör den motsatta tendensen, risken finns att hela uppfattningen slår om i sin motsats. Tron måste vara absolut, ty tillåts minsta tvivel, känns allt "bottenlöst" och är man färdig att överge alltihop. Finner man ett litet fel i lärarens undervisning, förkastas han. Om "felet" är ett (verkligt eller inbillat) fel hos lärarens person ("karaktärsfel") och därmed hans lära förkastas, visar tänkandet prov på såväl absolutifiering som förväxling av sak och person.

¹¹Påtaglig är emotionalismens värdering av formen på bekostnad av funktionen, innehållet och meningen. Formen i och sättet på vilket något framföres är för den emotionale ofta viktigare än själva budskapet. En habil författare kan måla med ord, som saknar förnuftig betydelse, också för honom själv, eftersom det mer handlar om överföring av eller påverkan med känslor (underhållning) än saklig information (undervisning). Inte ens författare i esoterik har insett risken med att använda traditionella termer som "sinne", "själ", "ande", "gud", som av de flesta läsare tanklöst tas emot i den invanda sentimental-religiösa andan i stället för att upp-

fattas såsom beteckningar på olika bestämda medvetenhetstillstånd, om vilka det finns en exakt kunskap. När sedan hylozoiken för att poängtera detta inför otvetydiga termer som 47-, 46-, 45-, och 43-medvetenhet (motsvarande ”sinne” etc.), klagar man på att dessa är ”obegripliga”. Som om man förut hade begripit ”gud”!

¹²Det kan konstateras att emotionalismens tendenser finns hos alla människor, om än i olika grad, att den är en beståndsdel i vårt tänkande så länge vi är människor. Vi behöver alltså inte utnämna individer till emotionalister, eftersom vi inte kan avgöra en människas utvecklingsstadium i det individuella fallet. Däremot bör vi iakttaga oss själva bättre, studera vår emotionalism och lära oss bli mindre beroende av den. Bara med ökad självakttagelse och själv-erinring har vi vunnit mycket. Kan vi sedan lugnt och metodiskt bearbeta våra iakttagelser till allmängiltiga erfarenheter, ungefär som i det ovan anförda, har vi tagit lika många, betydelsefulla steg mot befrielse från de illusioner, som vill hålla oss kvar på uppnådd nivå.

10.3 Identifiering och projicering

¹Den objektiva verkligheten utanför huden på oss är ingen illusion, tvärt emot vad vissa filosofer påstått. Illusioner finns det däremot gott om i vår inre verklighet. De är våra vanföreställningar och misstolkningar av faktiska förhållanden.

²I egenskap av varelser under evolution är vi ofullkomliga och okunniga. Är vi någotsånär medvetna om vår enorma okunnighet och de stora bristerna i vårt omdöme, så ställer vi till betydligt färre problem för oss själva och andra. Vi är då inte lika raska att dra slutsatser om sådant vi inte kan veta något om.

³Ett medelålders par kommer ut ur snabbköpet. Hon bär två tunga kassar. Han bär en liten påse. Någon i omgivande mängden säger något om ”latmask till karl”, lagom högt för att han skall höra. Det var illusionen som fick röst och talade. Verkligheten: Mannen är svårt hjärt-sjuk och har av läkare förbjudits att bära tunga saker.

⁴Identifiering kan man kalla sådana inre tillstånd, i vilka vi behandlar verkliga händelser och ting, levande människor, som om de vore identiska med våra föreställningar om ”det typiska” i dem. Så kan vi identifiera en ny situation med en tråkig händelse i det förflutna, en ny möjlighet med ett gammalt hinder, en ny levande människa med den ”typ” som våra fördomar ser i henne (köns-, ras-, klassfördomar etc.). Vi identifierar helheten med delen, den handikappade med handikappet, den felande med felet. Vi identifierar gruppen med en enskild individ därav, som vi träffat och som kanske inte alls var representativ (”sådana är de hela bunten”-tänkandet). Vi identifierar det bestående med det tillfälliga och dömer (ut) en människa på ”första intrycket”.

⁵Vi identifierar, därför att vi är omedvetna om vår delsyn. All syn är delsyn. Delen och det tillfälliga känner vi eller tror vi oss känna. Helheten lär vi inte känna genom delen. Blir vi medvetna om att vår syn är delsyn, kan vi efterhand sluta att identifiera. Då kan vi studera ödmjukhet i stället.

⁶Under uppväxt- och skolåren inympas vi med oräkneliga vanföreställningar på alla livs-områden. Har vi riktigare begrepp latent från tidigare liv, kan de göra sig gällande allt starkare under varje ny levnadsålder (14, 21, 28 år) för att vid 35 år återtaga sin förlorade dominans. Men det förutsätter att vi lever reflekterande, iakttar oss själva och andra, dagligen bearbetar gjorda erfarenheter. Som de flesta vandrar genom livet med minsta möjliga eftertanke, blir illusionerna och fiktionerna outrotliga för den inkarnationen, som inte sällan blir bortkastad.

⁷Om vi låter våra vanföreställningar om en viss sak grundmuras, blir vi oemottagliga för andra besked, nya intryck. Vi kan då inte längre taga emot det nya för vad det är utan projicerar det gamla ovanpå detta. Då lär vi oss inte något nytt utan ser endast det vi redan vet eller tror oss veta. De nya intrycken och erfarenheterna, som hade kunnat vitalisera oss med nya friska krafter och insikter, blir maktlösa, när vi ständigt låter gamla minnen och associa-

tioner tränga ut dem. Det är så vi behandlar mer än 95 procent av alla nya intryck och upplevelser, och detta är förklaringen av att så mycket verkar invariant, enhanda, rutinartat. Vi lever i vårt subjektiva och döda förflutna, inte i det objektiva och levande nuet.

⁸De som sprider kännedom om esoterik, får höra många olika slags invändningar mot denna livskunskap. Gemensam för de allra flesta av dessa åsikter är dock en sak: de bygger på omedvetna projiceringar. Det man tror sig kritisera är egentligen inte den esoteriska idén ifråga utan ens egen missuppfattning (ofta privat käpphäst), som man projicerar ovanpå denna. Denna tendens till projicering förstärks av det omgivande åsiktstrycket och mass-tendensen att alltid ha åsikter klara om allt, innan man vet vad saken gäller.

⁹Att projiceringar i många fall är outrotliga, beror på att de vävts in i starka känslor – oftast negativa, smärtfyllda.

¹⁰Några exempel på svåra identifieringar och projiceringar.

¹¹*Flickan som aldrig lärde sig franska.* I skolan hade hon haft en mycket otrevlig lärare i språket, en sadist. Det blev många plågsamma upplevelser och inga nämnvärda kunskaper. I vuxen ålder fick hon flera impulser att återupptaga studierna, men de kvävdes alltid. När hon tog fram böckerna, tog hon även fram de gamla minnena. Hon identifierade den nya (självvalda) inlärningssituationen med den gamla (påtvungade). Hon projicerade minnena av smärta på sitt begrepp om ”franska”. Identifiering: franska = smärta.

¹²*Mannen som hatade kvinnor.* Han hade haft otur med flera relationer i följd. Felet låg, som han såg det, hos kvinnorna, i deras opålitlighet etc. Han började hata hela könet: ”Sådana är de hela bunten.” Han identifierade alla nya levande kvinnor han mötte med sitt begrepp om ”kvinnor”. Begreppet hade han renodlat på minnesbilder, där besvikelse var det gemensamma draget. Identifiering: kvinnor = besvikelser.

¹³*Pojken som var rädd för sjön.* Han hade en gång varit med om en fasansfull sjöolycka. Han hade sett kamrater drunkna. Aldrig mer ville han åka i båt. Han avskydde havet. Han identifierade hav och båtar etc. med sina skrämmande upplevelser. Han projicerade sin skräck på sitt begrepp om ”hav”, ”båtar” etc. Identifiering: hav, båtar = fasa.

¹⁴Varför identifierar vi? Därför att vi har förmågan att känna igen, att se likheter mellan många olika minnen och upplevelser, så att detaljer i det nya påminner oss om det gamla. Vår förmåga att se faktiska skillnader är inte lika väl utvecklad. Men den är viktigare. Den leder så småningom till insikten, att tingen som vi identifierar inte är identiska, att begreppet inte är verkligheten, att slutsatsen inte är den iakttagna händelsen.

¹⁵Vi identifierar därför att vi inte tänker, inte reflekterar. Det vi kallar tänkande är i de allra flesta fall ett mekaniskt associerande till likheter, ofta blott skenbara eller ytliga likheter. Ingen urskiljande funktion sitter då med för att påpeka: ”den här situationen är ny, den har faktiskt bara få och ytliga likheter med den gamla, det mesta i den är helt nytt.” Mannen som hatade kvinnor såg bara likheterna mellan de nya kvinnor han träffade och sitt alltigenom negativa begrepp om ”kvinnor”. Skillnaderna – dvs. de positiva egenskaperna hos de verkliga kvinnorna – såg han inte alls eller rationaliserade han bort: ”undantag som bekräftar regeln”.

¹⁶Givetvis projicerar vi inte bara negativa känslor utan också positiva. Vi lägger in glada förväntningar på nya konkreta situationer, som vi identifierar med våra begrepp. Det kan leda till problem, det också. Ett tragiskt exempel är de röda khmerernas inmarsch i Pnom Penh den 17 april 1975. Hela den kambodjanska huvudstaden var i glädjeyra, regeringssoldater och rebeller förbrödrades. Nu skulle det äntligen bli fred. Men efter bara några timmar var allt förbytt i terror och kaos. Med oerhörd brutalitet drev de röda khmererna ut invånarna i landets alla städer på landsbygden, varvid de mördade alla som gjorde motstånd. I det följande skräckväldet beräknas fler än en miljon människor ha dödat. Människorna hade identifierat en totalt ny och i grunden ovetbar situation med sina begrepp om ”fred och försoning”, betingade av längtan. De projicerade sitt behov av positiva känslor på en upprörelse, om vars verkliga syften de då var totalt ovetande.

10.4 Medvetande om identifiering

¹Vi kan hålla oss bättre medvetna om att vi identifierar och därmed identifiera och projicera mindre. Vi kan därmed undgå många misstag och lidanden. Vi börjar med att iakttaga våra egna och andras identifieringar. Sedan sammanfattar vi insikter:

²(1) Den konkreta verkligheten omkring oss är oändligt rik på detaljer, egenskaper. Våra begrepp om dessa konkreta ting utgör begränsade utsnitt, urval ur det konkreta och är fattiga på detaljer och egenskaper.

³(2) Verkligheten finns bara i nuet, är ständigt dynamisk, föränderlig in i minsta detalj. Kalle₁₉₉₀ är inte densamme som Kalle₂₀₁₀. Vårt begrepp om "Kalle" är statiskt, stelnat, representerar det förflutna och är därför mer eller mindre föråldrat.

⁴(3) Den konkreta verkligheten är outtömlig, obeskrivlig, utsäglig i den meningen att vad vi än säger om den (vår beskrivning är begrepp), så är det inte allt. Begreppet är uttömligt, beskrivligt, utsägligt. Terrängen kan inte beskrivas uttömmande; det kan däremot kartan.

⁵(4) Verkligheten består av individuella ting och händelser, som alla är absolut unika och egenartade. Likheter finns visserligen dem emellan, och viktiga likheter. Men likheter är inte identiteter. Stol₁ liknar men är inte stol₂, stol₂ liknar men är inte stol₃ etc. Alla konkreta stolar_{1,2,3...} går inte att sitta på, några är trasiga.

⁶I vårt begrepp om "stol" har vi oreflekterat lagt in egenskapen "går att sitta på". Men om vi identifierar konkreta stolar_{1,2,3...} med begreppet "stol", vilket vi gör när vi inte iakttar verkligheten och inte reflekterar utan bara mekaniskt associerar, försöker vi sätta oss på begreppet och kommer i plötslig, hård kontakt med golvet, när den verkliga stolen inte håller vad begreppet lovar.

⁷(5) Faktiska skillnader är minst lika viktiga som tänkta likheter.

⁸(6) De konkreta individuella företeelserna (stol_{1,2,3...}) är alltid oförutsägbara i viss mån. De fortsätter att finnas in i framtiden. De måste undersökas var och en för sig och bör inte tagas för givna. Våra begrepp däremot har formats en gång för alla i det förflutna.

10.5 Icke-identifiering

¹När vi insett att vi identifierar, kan vi börja skola oss i icke-identifiering. Vi har lärt oss att saken, människan, händelsen inte är identiska med våra intryck av dem, inte är identiska med våra begrepp, tankar eller ord om dem. Nu tänker vi vidare: Vad vi än kan se av saken etc., handlar det inte om hela dess verklighet; vad vi än kan säga och tänka om människan etc., rör det bara en ytterst liten del av hennes alla egenskaper, hennes outtömliga verklighet. Vi håller uppmärksamheten på detta faktum ett ögonblick. Sedan iakttar vi den objektiva verkligheten – saken eller människan – och tiger. När vi sedan öppnar munnen, håller vi uppmärksamheten på vad vi säger, är medvetna om att vad vi än säger, är orden och tankarna inte denna verklighet.

²Märk nu väl, att denna insikt inte är någon variant av illusionsfilosofin, som säger att vi inte uppfattar någon objektiv verklighet, att uppfattningen enbart är subjektiv företeelse. Vår insikt handlar i stället om hur vi uppfattar den objektiva verkligheten, hur subjektiv vår uppfattning är. Det är det emotionala tänkandet, som uppfattar världen bara genom identiteter och motsatser. Det utgick naivt från identitet mellan medvetande och föremål: allt som finns i medvetandet finns också i föremålet, och omvänt. Med eftertanke (filosofi etc.) lärde man sig att medvetande och föremål inte är identiska. Enligt det filosofiska (tvåvärda) tänkandet kunde icke-identitet endast betyda motsatsen till identitet: intet som finns i medvetandet finns i föremålet och omvänt, vilket mycket riktigt måste innebära att vi ingenting kunde uppfatta av yttervärlden.

³Erfarenheten visar att orden "allt" och "intet" sällan exakt beskriver verkliga förhållanden. "Något" är oftast ett bättre alternativ. Medvetande om identifiering är samtidig insikt om

icke-identitet och icke-motsats. De två oanvändbara kategorierna identitet och motsats överges. I stället införes den alltid användbara kategorin relation: något som finns i medvetandet finns också i föremålet; och omvänt: något av terrängen finns i kartan etc.

⁴Med begreppet relation i vårt medvetande kan vi alltid fråga oss: Vad finns det för relation mellan min subjektiva uppfattning och den objektiva verkligheten, mellan min värdering av en människa t.ex. och den verkliga människan?

⁵”Något av människan uppfattar jag, men inte allt.”

⁶”Något i min uppfattning är riktigt, men inte allt.”

⁷Ibland är detta ”något” större, ibland mindre än vad det nu är.

⁸Vi borde oftare fråga oss: Vad finns det för relation mellan uppfattning och verklighet, mellan abstrakt och konkret, i vår uppfattning av skeenden, andra människor och oss själva?

⁹Exempel på olika slags relationer (varken identiteter eller motsatser):

¹⁰Individ är inte kollektiv (”någon är inte alla”). Bara därför att jag blivit besviken på en advokat, en kvinna (man), en indisk guru etc. en gång, så betyder det inte att ”sådana är advokaterna” etc.

¹¹Enstaka tillfälle är inte hela processen (”någon gång är inte alltid”). Första och enda gången jag träffade Kalle var han otrevlig. Det betyder inte att han är sådan jämt.

¹²Min reaktion på en människa är inte människan. Mina känslor, förmodanden, slutsatser, psykologiseringar om andra har alltför ofta mera sin grund i mina begär att hävda mig, rättfärdiga mina egna handlingar och synsätt etc. än i medmänniskorna själva.

¹³Sida är inte helhet. ”Jag är misslyckad.” Men tänker jag efter, bör jag inse att misslyckandet är bara en sida av mina många sidor, att jag har också bättre sidor. Det är inte jag som är misslyckad utan något jag gjorde som var misslyckat. ”Jag” är inte identisk med misslyckandet. Då skulle jag inte ogilla det och sträva efter förbättring.

10.6 Tvåvärt och mångvärt tänkande

¹Emotionaliteten är tvåvärd. Den svänger mellan motsatser: attraktion och repulsion. Det mentala har i evolutionen aktiverats genom det emotionala. De båda lägsta slagen av tänkande, slutlednings- och princip-tänkandet (47:7 och 47:6), förmår inte frigöra sig från sitt emotionala ursprung. De är emotionalt dominerade och motiverade.

²Därför är dessa slag av tänkande också tvåvärda. De rör sig med motsatser, som de helst gör absoluta. De har svårt att finna en stadig punkt för betraktelse i ett läge mellan ytterligheterna allt-intet, 100–0 procent, vitt-svart etc. Allteftersom perspektiv-tänkandet (47:5) aktiveras, frigör sig tanken från beroendet av känslan och överger därmed motsatstänkandet.

³Det tvåvärda tänkandet har format språket med dess typiska motsatspar. Även då tänkandet hos enstaka individer höjt sig över det tvåvärda, tvingas det använda de gängse språkliga uttrycksätten och frestas därmed att acceptera motsatserna såsom absoluta och väsentliga: vattnet är antingen varmt eller kallt, vi antingen älskar eller hatar, vet eller är okunniga, är feiga eller modiga etc.

⁴Verklighetens företeelser kan sällan beskrivas som varandras motsatser. Vi anpassar oss själva och vårt tänkande bättre till verkligheten, när vi lämnar allt-eller-intet-kategorierna och dels inför graderingar och modifieringar; i språket använder ord som ”delvis”, ”nästan”, ”vanligen”, ”sällan”, ”i vissa fall” etc.; dels resonerar i proportioner (t.ex. procent); dels jämför, relaterar (”A är varmare än B men kallare än C”); dels inser att ”samma sak” (till exempel ett och samma ord) inte innebär exakt detsamma i varje sammanhang: till exempel kan en människa av själviskt motiv utföra ”samma slags handling” som en annan utför av osjälviskt. Allt detta är exempel på mångvärt tänkande.

⁵Mångvärt tänkande är icke-uteslutande (icke-absolutifierande). Det tvåvärda emotionala tänkandet har en påtaglig tendens att utesluta ett för att framhäva ett annat, att konstruera motsatser som inte finns i verkligheten. Ett exempel är då man kritiserar teoretiska studier

(t.ex. av esoteriska världsåskådningen) med hänvisning till att ”vi i stället borde försöka lösa mänsklighetens praktiska problem”. Som om det ena arbetet uteslöt det andra eller stal kraft från det. Tvärtom befruktar de varandra. Ett annat exempel är när människan i evolutionen (som regel på kulturstadiet) ”upptäcker” medvetenhetsaspekten, inser att det är i denna som livets verkliga värden finns etc. och då genast är färdig att kalla ”anden” för den enda verkligheten och materien för illusion. Det är som om tanken, i dessa tidiga skeden av sin utveckling, inte kunde hålla fast ett nyfunnet begrepp annat än genom att ställa det i absolut motsättning till något redan känt.

⁶Mångvärt tänkande är insikten om att det finns ”oändligt många” lägen mellan de två ytterligheter, som våra invanda motsatspar bjuder oss att tro på och rätta oss efter. Detta är den aspekt av perspektivtänkandet, som är lättast att förstå mer allmänt, om än inte så lätt att tillämpa. Hur vanligt är det inte, då vi har något angeläget att utföra åt en annan, att vi handlar i största brådska men får det lugnande beskedet att ”det inte är någon panik”, varpå vi slappnar av alldeles och skjuter upp ärendet till nästa månad – som om det ändå inte vore angeläget alltjämt? Jämför även hur man vid beskedet om allvarliga miljöproblem pendlar från stark oro över till likgiltighet, när alarmen visar sig något (men också bara något!) överdrivna.

⁷Mångvärt tänkande förstår att språkets ord är högst bristfälliga redskap för tankens uttryck, att få ord har en exakt betydelse i sig, att man därför alltid måste utröna den avsedda meningen i varje sammanhang för sig. Tvåvärt tänkandet tenderar att fastna på formen, det språkliga uttrycket. Det finner därför ofta motsägelser (paradoxer) mellan uttalanden, där samma ord har använts (mångvärt) med olika betydelser.

⁸I esoteriken uppmanas vi dels ”att glömma oss själva, vår löjliga obetydlighet” dels att ”idka själverinring, att komma ihåg vilka vi är och vart vi är på väg”. Detta är ett utmärkt exempel på paradox, som principitänkandet har svårt att smälta. Paradoxen upplöses genom insikten, att ordet ”själv” inte avser samma sak i de båda meningarna, utan att det första är det ”falska självet”, den förgängliga personligheten och det andra är det ”sanna jaget”, monadens självmedvetenhet.

⁹Esoteriken vimlar av dylika paradoxer för principitänkandet. Detta därför att livskunskapen handlar om verkligheter, som de flesta människor ännu har mycket liten egen erfarenhet av, varför språket ännu saknar precisa allmänt begripliga ord för dessa ting.

¹⁰Tidsfaktorn eller den dynamiska aspekten tar det mångvärda tänkandet särskild hänsyn till. Det som gäller vid en viss tidpunkt, i en viss situation, behöver inte gälla vid en annan: ”Säg inte att Caesar är tapper. Säg att han var tapper vid det eller det tillfället.” Emotionaltänkandet har en svårartad tendens att vägra inse, hur förändringens lag råder över alla ting. När det väl har fattat något, tillgodogjort sig ett synsätt, vill det ha detta orubbligt fast för alla tider. De tydligaste exemplen är folks urskillningslösa tro på s.k. heliga skrifter. Att de gav nyttiga och till och med nödvändiga levnadsregler för beduinfolk 1500 år före vår tideräkning medför inte att de har giltighet för vår tids människor.

¹¹”Man skall inte generalisera”, heter det ju. Men vad de flesta kallar generaliseringar är inte sådana utan absolutifieringar eller åtminstone uppfattas som sådana: skåningar är dryga, finner super etc. (underförstått: ”alla är det, gör det”). Meningen med generalisering är dock att ge ett omdöme som gäller i allmänhet, för det mesta eller de flesta, i medvetande om att mycket hamnar utanför generaliseringens giltighet (s.k. undantag som bekräftar regeln). Man bör generalisera endast då man vet varför man just i det fallet kan göra det. De flesta generaliseringar är grundlösa och oförnuftiga. Förnuftig generalisering hör till det mångvärda perspektivtänkandet. Det är typiskt för principitänkandet att missuppfatta sådan generalisering såsom tvåvärd absolutifiering (allt-eller -intet-utsaga) och därför tro sig kunna vederlägga den med påpekande av mindre betydelsefulla undantag från regeln.

¹²Riktig generalisering: ”Medeltiden var (på det hela taget) en mörk tid för Europa.” Principitänkandet ”vederlägger”: ”Medeltiden var visst inte mörk, tänk bara på ...” och så räknar

man upp ett fåtal ljusspridare, som förstås förföljdes eller avrättades.

¹³Ingen öken utan oaser. Att man kan påvisa oaser betyder alltså inte, att öknen inte skulle vara öken.

¹⁴Principitänkandet tror att ”mörker alltid är mörker”, det vill säga till hundra procent. Kan man hitta minsta strimma ljus i det, tenderar man att slå om till att anse ”inte alls mörker”.

10.7 Relativitet

¹Liksom det högre emotionala upplever känslan av allts enhet, så når det högre mentala insikten om allts enhet.

²Relativitet är insikten om att ingenting i verkligheten finns i avskildhet eller existerar som något för sig självt utan endast i sammanhang med andra ting och i ömsesidig påverkan (växelverkan). Det är relationerna mellan tingen, som är det väsentliga i tillvaron. Och av relationerna är de oföränderliga, de konstanta relationerna viktigast. Dem kallar vi lagar. Det tänkande, som alltid beaktar relationerna, strävar att se tingen i deras samband med omgivande större helhet, allt större helheter, är en aspekt av perspektivtänkandet.

³Så länge vi rör oss med principitänkandet, tenderar varje begrepp att existera i vårt medvetande såsom isolerat från andra begrepp, utan klart uppfattat samband med andra begrepp. Perspektivtänkandet förstår att de verkliga ting, som begreppen står för, alltid är ”relativa”, dvs. ingår i vidare sammanhang med andra ting. Principitänkandet är däremot benäget att förväxla (identifiera) begrepp med verklighet och betrakta verkliga ting som om de vore absoluta, isolerade företeelser.

⁴Principitänkandet kan resonera om tid och rum, orsak och verkan, materia och medvetenhet som om verkligheten bakom dessa ord och begrepp bestod av ”tid”, ”rum”, ”orsak” etc. liksom andra byggelement.

⁵Perspektivtänkaren inser, att verkligheten är en odelbar enhet av materia–medvetenhet–rörelse, varur tid–rum inte kan separeras utan är den medvetna, dynamiska materiens ”sätt att vara till”. Lika litet kan man skilja åt ”orsak” och ”verkan” i verkligheten. Om man vid bedömningen av ett visst skeende ensidigt uppfattar vissa krafter och energier som ”orsaker” och andra som ”verkningar”, måste man snart revidera sin syn. Ty de ”orsakande” energierna kan inte undgå att påverkas av förhållandena de påverkar, och så uppstår i själva verket ett system av sammansatt växelverkan.

⁶Motsvarande gäller uppfattningen av subjekt och objekt i exempelvis psykologi och pedagogik. Perspektivtänkandet ser inte läraren som undervisningens blotta subjekt och eleven som dess blotta objekt. Läraren lär själv genom att undervisa och gör det genom sina elever. Gör han inte det, är han inte längre lärare. Alla är både subjekt och objekt.

⁷Ännu ett exempel. ”Kunskap” uppfattas av principitänkandet absolut: rätt uppfattning av verkligheten. Men när vi studerar hur kunskap fungerar konkret, inser vi att den är en relationssak och inget absolut. Kunskap är en relation mellan den uppfattande och den verklighet som uppfattningen har till föremål, men inte vilken relation som helst utan relationen av korrekt uppfattning. Återigen är ”korrekt uppfattning” inget absolut. Olika subjekt, olika människor har olika föremåga till uppfattning. Det finns för envar en övre gräns för förståelse, en gräns som är olika för alla. Det som är kunskap för en människa är det inte för en annan. Det hon inte begriper blir ingen kunskap för henne, det hon missuppfattar blir motsatsen till kunskap (fiktion) för henne. Några år eller inkarnationer senare kan det som föreföll henne som galenskap ge revolutionerande insikt.

⁸Värderingar är en sorts begrepp. Principitänkandet använder också dem isolerat, utan att se tingen de åsyftar i samband med sin omgivande helhet. Ledarna för näringslivets stora bolag ser ”vinst” eller ”ekonomisk tillväxt” som ett absolut värde, vilket därför måste tryggas till varje pris, också på bekostnad av de i verkligheten överordnade värden – mänsklighetens och faktiskt hela planetens överlevnad – som varje gruppegoistiskt värde måste underordnas.

⁹Värden är vi särskilt benägna att göra absoluta, eftersom de är förankrade i känslor av för eller emot, och känslan är måttlös. Det som är gott för oss och i ett visst skede i vår utveckling, tror vi vara gott för alla. Exempel på detta är vissa orientaliska meditationsskolor, som nu får ökad anslutning i väst. De vill alla lära ”den västerländska människan” att meditera – alla människor och enligt samma metod. De är okunniga om att människor står på olika stadier, att de alla har olika förutsättningar och behov. De förstår inte visdomen i gamla ord-språket: ”det som är näring för en människa är gift för en annan”. Konkret innebär det att meditation alltid måste individualiseras, så att den blir helt olika för de olika behoven. För många är bästa meditation (bästa aktiveringsmetod) ingen meditation alls, nämligen för dem som redan är alltför inåtvända, tenderar att fly från verkligheten. Deras enda ”meditation” bör vara intensivt arbete och medvetande i det fysiska.

¹⁰Tilläggas bör att behov och begär (önskemål) inte är samma sak. Det har exoteriska psykologin icke insett och kan icke heller inse. Begär är subjektiva och går ofta emot livs-lagarna. Behov är objektiva och betingas av utvecklings- och ödeslagarnas faktorer. Det mesta vi begär behöver vi inte. Mycket av det vi egentligen behöver frågar vi inte efter.

¹¹Många nybörjare i esoterik omfattar det nya intresset mest emotionellt, vilket är oundvikligt, tills de fått lära sig mer. Ofta vill de få vänner och bekanta att studera ”dessa fantastiska böcker” utan förståelse för att esoterik inte är något i sig gott och lämpligt för alla. Perspektiv-tänkandet ser också annorlunda på saken. Det förstår att idén om spridandet av esoterik måste sättas in i ett större sammanhang: främjandet av mänsklighetens evolution. Konkret innebär detta, att människorna fostras till större ansvarstagande, djupare medkänsla, större självständighet i känsla och tanke, högre grad av självaktivitet, mer kritiskt tänkande. Tyvärr visar det sig, att esoterik i händerna på omogna får rakt motsatt effekt mot den avsedda och stärker oönskade tendenser såsom verklighets- och ansvarsflykt, frälsningsegoism, auktoritetstro, godtrogenhet etc., allt under åberopande av ”esoteriska principer” man trott sig inhämta genom att missförstå lösryckta uppgifter i esoterisk litteratur. Om esoterik får bli ett absolut värde, lösgjort ur sitt större evolutionssammanhang, kommer det ofelbart att motverka sitt egentliga syfte.

¹²Många värden inses av perspektivtänkandet ingå som delvärden i högre, överordnade och därför viktigare värden. De lägre värdena har därför berättigande endast så länge de inte mot-verkar de högre värdena. Livslagarna anger gränserna för vad som måste värnas, kan tillåtas och måste motverkas. Hänsynen till helhetens bästa är ledstjärnan.

¹³Exempel härpå är nationalism, humanism och globalism, som i nämnd ordning bildar en serie allt högre värden, en värdehierarki. Nationalism är något gott och riktigt som uttryck för folkgruppens egenart. Men när den kommer i konflikt med det närmast överordnade värdet, hela mänsklighetens väl, humanismens ideal, måste nationalismen stävjas. Humanismen är likväl inte något absolut värde. Ty den måste inordnas som del i det ännu högre värdet, allt levandes väl på vår planet, globalismens ideal. En humanism som låter mänskligheten leva högt på bekostnad av övrigt biologiskt och energetiskt liv visar sig falsk och i längden ohåll-bar.

¹⁴På motsvarande sätt inordnar perspektivtänkaren sina värderingar i hierarkiska system, och därvid får han stor hjälp av sin insikt om livslagarna.

¹⁵Ytterligare exempel. Många pacifister ser dödande som ett absolut ont, som under inga omständigheter kan tillåtas. Anfall och försvar är lika förkastliga. En nation måste alltså mot-ståndslöst acceptera andra staters aggression. Det enda väsentliga är att ”människoliv inte går till spillo” (som om de kunde göra det!). Nationen har att foga sig i ockupation, terror, in-förande av livs- och kunskapsfientliga ideologier, allt som hämmar evolutionen.

¹⁶Perspektivtänkaren har en mycket annorlunda syn på detta. Fysiskt liv, liv i organism, ser han inte som något absolut värde utan relativt: ett värde i den mån det innebär möjlighet till fortsatt evolution. Största möjliga frihet (även frihet från fruktan) och självbestämmande – för

individerna såväl som för nationen – är nödvändig för evolutionen. Därför är det alltid befogat att offra fysiskt liv, ifall medvetenhetenslivet inte kan tryggas på annat sätt. Enligt frihetslagen har man dessutom alltid rätt (och skyldighet!) att värna sin frihet mot orättmätigt intrång, och den som avstår från den rätten bidrar med sin passivitet till att det onda stärker sin makt i världen.

¹⁷Hur arbetar man då för att göra sitt tänkande mindre absolutifierande och mer relative-rande?

¹⁸Framför allt genom att ge akt på relationer. Studera hur ”samma sak” fungerar olika i olika sammanhang och, omvänt, hur olika saker fullgör ”samma” funktion. Man söker upp och studerar det större sammanhanget, den allt större väv av relationer, som varje enskilt ting alltid fungerar i. Man stirrar inte på sina absoluta begrepp och grubblar över deras motsägelser till varandra, ty det är som att jaga spöken, utan går i stället till de bakomliggande konkreta verkligheterna, som alltid är motsägelselfria i sina relationer. Man kan tänka på att det som förefaller vara en ”motsats” till något inte behöver vara det utan kan vara dess större sammanhang.

¹⁹Ett exempel på detta är hur vetenskapen först motarbetar nya synsätt såsom förment skadliga för forskningen men sedan accepterar dem som en vidare och riktigare syn på samma sak. Einsteins fysik sågs först såsom motsatt Newtons men insågs sedan vara en mer allmängiltig formulering, inom vilken Newtons fysik kunde fortsätta att trivas som en specialisering.

²⁰När man studerar orsaker och verkningar, besinnar man att det aldrig är bara en orsak till ett visst resultat och att en viss orsak aldrig har bara en verkan, utan att ett dylikt förenklat synsätt beror på förväxling av begrepp och verklighet.

²¹För att ge ett exempel: ”Detta porslin spricker ofelbart, om man diskar det i kokhett vatten.” Men om porslinet ligger där sprucket, betyder det inte utan vidare att någon diskat det ovarsamt.

Ovanstående text utgör avdelning TIO av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog.
Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2015.

ELVA

Tablån underlättar analys av materiens sammansättning, aspekternas relationer, de sju typerna och departementen.

1	1	2	3
2	1	2	3
3	1	2	3
4	1	2	3
5	1	2	3
6	1	2	3
7	1	2	3

1 = viljeaspekten (rörelseaspekten)

2 = medvetenhetsaspekten

3 = materieaspekten

11.1 Allt är energi

¹Bland det viktigaste, som hylozoiken lär oss, är att allt är energi. Allt är materia. All materia är i rörelse. Och materia i rörelse är detsamma som energi.

²Vi lever i ett väldigt hav av växelverkande energier. Energier är av högre eller lägre slag. Energier är fattbara för mänskligt förnuft eller ofattbara. Energier uppstår i människans närhet eller kommer till henne över ofantliga avstånd. Energier representerar psykologiska typer – tänkbara för människan eller otänkbara – ty allt är också levande liv, väsen på olika stadier av utveckling. Energier är kortlivade eller förhållandevis länge bestående. Energier är cykliska,

återkommer i rytmer, som vi kan beräkna och därmed förutse; eller uppträder de oförutsett och oberäknat. Endast högsta eller sjunde gudomsrikets individer har fullständig kunskap om alla energier i kosmos och kan behärska dem alla.

³Det är ett bevis på mänsklighetens okunnighet om tillvarons energi- eller rörelseaspekt att vi ser på allt – naturen, människan, samhället – såsom statiska, mekaniska, enbart materiella ting och ej såsom dynamiska, levande energifenomen.

⁴Många mänskliga problem, såväl livs- som kunskapsproblem, kan definitivt lösas först sedan insikten om att ”allt är energi” blivit allmän hos människorna. Några exempel:

⁵Människor, djur och växter betraktas allttjämt som fysiska materiekulor enbart, kemiska robotar. Men det är endast högre energi, som kan ge den kemiska sammansättningen liv. När denna livsenergi tillfälligt och delvis dras ur organismen, blir denna medvetlös. Dras den ur definitivt, dör organismen. Kemin är emellertid densamma också i dödsögonblicket, så den är oväsentlig. Fysikalismen kan inte lösa livets och dödens mysterier.

⁶I allting finns en strävan efter ändamålsenlighet, mening, harmoni inom väsendet och med omvärlden. I organismen uppenbarar sig denna strävan såsom hälsa och skönhet. Och detta är alltid verkan av högre energier än organismens egna. Ju högre energier, desto högre grad av ändamålsenlighet, desto större harmoni med allt. Hälsa är ostörd harmoni, kausalenergiernas ohämmade arbete i organismen via eterhöljet. Sjukdom är blockering i något av de mellanliggande hölkena: mentala, emotionala, eteriska. När läkarna börjar förstå detta, skall läkekonsten uppleva sin största revolution hittills.

⁷Varje handling är energi, en orsak som ofrånkomligen får en verkan. Det väsentliga här är att förstå de tankar, de känslor, som föregår fysiska handlandet, deras kvalitet. Låga tankar och känslor, hatiska, egoistiska, utlöses i handlingar, som kränker andra väsen. De fysiska gärningarna må vara övergående. Men de bakomliggande medvetenhetsenergierna lever länge, går ut i vida banor från sin upphovsman men kommer förr eller senare tillbaka och slår honom med samma effekt.

⁸Allt i människornas värld kretsar kring pengar, som de uppfattar såsom något materiellt. Men pengar är framför allt energi, om än av grävsta slag. Och energin måste få flöda fritt, om den skall verka liv, hälsa och välstånd. När energier stockas i organismen, fördelas ojämnt, får somliga organ för litet och andra för mycket, och därav uppstår sjukdom som drabbar hela systemet. När den energi som kallas pengar ej får flöda fritt i samhället, uppstår sjukdomar i samhällskroppen. Välståndet hos de få ökar dramatiskt, medan de många får det allt sämre. Strävan att driva ut sjukdomen framkallar i organismen en feberkris och i samhället något liknande: en social revolution. Denna leder, som alla kriser, till död eller snabbt tillfrisknande.

⁹När pengarnas energisida blir mer allmänt insedd, skall människorna också bli mer måna om vad de lägger sina pengar på. Det skall bli deras första tillfälle att förstå den esoteriska principen om energiernas kvalitetshöjning eller förädling. När pengar spenderas på goda, evolutions- och enhetsbefrämjande ändamål, höjes energiernas kvalitet, vilket får förädlade verkan på hela penningflödet och därmed också på hela samhället. När människorna inser att flöde och inte stillastående är det viktiga för energin, skall de avskaffa allt sådant som gynnar pengarnas bindning och stockning, först och främst räntan, som är ett stort socialt ont.

¹⁰För att sammanfatta: När människorna upptäcker att allting har en energiaspekt, skall de göra sina viktigaste insikter hittills. När de väl förstått vad energi är, insett något av energiernas oöverskådliga mångfald, skall de få upp ögonen för vad kvalitet är: högre och lägre, uppbyggande och nedrivande, idealt och trivialt. Därmed skall strävan efter det högre, det sköna, goda, sanna, det harmoniskapande bli medveten för första gången i mänsklighetens historia. Individens nuvarande omedvetna strävan att vara som alla andra ersätts då av medveten strävan efter fullkomning.

11.2 De sju grundtyperna

¹Allt kommer från den högsta världen (1), återvänder slutligen till den högsta världen, beror först som sist på den högsta världen

²Allt består ytterst och ursprungligen av uratomer eller monader. Dessa införes i kosmos, i manifestationen, via någon av de sju högsta världarna (1–7). Detta sätter från början en prägel på dem, så att varje monad hör till någon av sju grundtyper.

³Sjutalet är den grundläggande indelningen för allt i materieaspekten, därför också för materiens typer och energier. Sjutalet beror på att de ursprungliga tre – rörelse, medvetenhet och materia – har kunnat sättas samman på högst sju olika sätt (se den uppställning som inleder denna avdelning!). Dessa är grunden till de sju typerna.

⁴I de tre första typerna är rörelseaspekten stark. Detta är särskilt tydligt i första typen, där alla tre aspekterna är starka och lika starka. I andra typen är medvetenheten svagare än rörelsen men starkare än materien. I tredje typen gäller det motsatta: materien är svagare än rörelsen men starkare än medvetenheten. Dessa tre typer kan därför sägas vara särskilda uttryck för de tre aspekterna: rörelsen, medvetenheten och materien i nämnd ordning.

⁵De fyra övriga typerna är ytterligare variationer på detta grundtema i mer sammansatt materia. Gemensamt för dessa fyra typer är att rörelseaspekten inte längre kan vara den starkaste – dessa kombinationer är uttömda. I stället härskar medvetenhetsaspekten – i typerna fyra och sex – eller materieaspekten – i typerna fem och sju. Hur är det då med rörelseaspekten? Den är hos fjärde typen svagare än medvetenheten men starkare än materien, i femte typen svagare än materien men starkare än medvetenheten. När vi sedan kommer till typerna sex och sju, ser vi att rörelseaspekten i dessa är svagast, vilket den måste vara. I sjätte typen behärskas rörelsen av materien, som i sin tur styres av medvetenheten. I sjunde typen gäller det omvända: rörelsen behärskas av medvetenheten, men denna lyder i sin tur materien.

⁶Det ovan sagda gäller monaderna i de sju högsta världarna. När monaderna därefter sätts samman till allt lägre materia, att bygga världarna 8–49, upprepas sjuindelningen i sex serier: 8–14, 15–21, 22–28, 29–35, 36–42, 43–49. De sju högsta kosmiska världarna är således grunden till allt i kosmos. De utgör den kosmiska grundritningen, mönstret för all lägre manifestation.

⁷I detta sammanhang är det nödvändigt att studera och börja förstå två principer: analogi- och nerdimensioneringsprinciperna.

⁸Analogi innebär likartad upprepning: att första världen eller typen i de sex allt lägre serierna stämmer bäst överens med eller harmonierar bäst med första världen eller typen i den högsta serien. Något av det för värld 1 utmärkande återfinns i världarna 8, 15, 22, 29, 36 och 43. Något av det för värld 7 särartade går igen i världarna 14, 21, 28, 35, 42 och 49. Och så vidare.

⁹Nerdimensionering innebär att analogin, upprepningen, aldrig kan bli exakt utan att varje lägre serie innebär ytterligare en avvikelser från grundmönstret, ännu ett avklingande av dess makt och klarhet. Denna försämring, försvagning av kvaliteten, är särskilt märkbar i rörelse- och medvetenhetsaspekterna.

¹⁰Även om kopiorna blir sämre i varje lägre sjuiserie, medför likväl analogiprincipen att man kan draga åtminstone intressanta analogier om högre världar efter vad man vet om förhållandena i lägre.

¹¹Så är de fyra udda typerna 1, 3, 5, 7 mer uttryck för tillvarons objektiva sida, de tre jämna 2, 4, 6 för dess subjektiva sida.

¹²Oaktat våra möjligheter att förstå analogins och nerdimensioneringens lagar är de kosmiska typerna i världarna 1–42 väsentligen obegripliga för fjärde och femte naturrikens individer.

¹³Så länge vi är människor, kan vi på sin höjd börja fatta essentialvärldens verklighet och de fyra lägre solsystemtyperna 4–7. Femte naturrikets individer strävar att förstå submanifestal-

världen (värld 44), som är gemensam för hela solsystemet, och de sex solsystemtyperna 2–7.

¹⁴Vi kan inte fatta vad verklighet är därutöver, hur de tre aspekterna yttrar sig i högre världar, genom högre typer. Vi har fått veta att materia, medvetenhet och rörelse finns i all högre verklighet men framträder så totalt annorlunda allt vi har erfarenhet av att vi ej skulle förstå dem. Följande upplysningar räcker.

¹⁵Materien yttrar sig i emotionalvärldens högre regioner (48:2,3) som ljus snarare än något substantiellt. Denna ljuseffekt intensifieras i varje högre värld. Redan mentalvärldens materia lyser som solen och bländar oförberedda. Intuitionerna (47:1-3) bildar ej tankeformer utan är objektivt sett blixtnfenomen. Från och med essentialvärlden (46) har materien ej längre någon betydelse annat än som nödvändigt underlag för medvetenhet och rörelse.

¹⁶Medvetenheten har redan i essentialvärlden en karaktär så annorlunda vad vi människor menar med medvetenhet, förnuft, kärlek, intelligens etc., att alla våra mänskliga okunnighetsbegrepp slår slint. Hur skall det annat kunna vara i en verklighet, där all motsättning till andra medväsen upphört och allas enhet är den enda verkligheten?

¹⁷Från och med superessentialvärlden (45) intensifieras viljeaspekten allt mer i varje högre värld. Redan i submanifestvärlden (44) uppfattar individerna viljan som den väsentliga verkligheten, viljan som är förmågan att göra det goda för helheten. All medvetenhet underordnas denna vilja, blir dess redskap.

¹⁸I människans världar yttrar sig de sju typerna främst såsom:

- 1 ”vilja”, makt, ändamål
- 2 kärlek–visdom, enhetssträvan
- 3 aktiv intelligens
- 4 harmoni genom konflikt
- 5 vetenskap, teknik
- 6 idealism, ideologi
- 7 organisation, metod, systematik

¹⁹De sju typerna finns i alla ting, så att varje individ, varje kollektiv, varje solsystem, varje planet, varje hölje eller aggregat, varje centrum i ett hölje uttrycker någon av de sju typerna starkare än övriga sex, som emellertid också är med. Att tillhöra en typ betyder att typen dominerar, ej att den utesluter de sex andra.

²⁰Varje monad tillhör från början någon av de sju typerna. Men typtillhörigheten är inte definitiv. Under evolutionens gång får individen tillfälle att i sina olika höljen förvärva alla typers egenskaper. Detta är nödvändigt för att han skall förvärva den allsidighet som är allas slutliga öde. Han får också själv avgöra, vilken typ han vill slutgiltigt företräda.

²¹I detta sammanhang får man dock ej glömma att varje ting, varje väsen är något unikt med oförlorbar egenart och därför representerar sin typ på sitt egenartade sätt, som ej kan återges eller ersättas av någon annan. Detta faktum förklarar varför det är nödvändigt att söka förstå varje väsen i dess egenart, att tolerera och även respektera det. Endast de okunniga strävar efter likriktning, lika syn och handling.

11.3 De sju grundenergierna

¹Det finns ingen energi utan materia eller fri från materia. Alla energier är materiella. Det materiella underlaget till alla energier i kosmos är monader, uratomer. Uratomernas sju ursprungliga sammansättningar blir grunden inte bara till sju typer av medvetenhet, utan också till sju typer av energi.

²Liksom de sju medvetenhetstyperna neredimensioneras i varje lägre sjuserie, så även energityperna. Första grundenergin gör sig bäst gällande – om än i allt mer försvagat skick – i värld 8, 15, 22, 29, 36 och 43. Andra grundenergin följer minsta motståndets lag i sin succes-

siva nerdimensionering genom världarna 9, 16, 23, 30, 37 och 44. Motsvarande gäller de fem övriga grundenergierna.

³När grundenergierna når ner i de sju lägsta världarna, solsystemens världar 43–49, tas de om hand av solsystemens regeringar, som nerdimensionerar dem ytterligare. I var och en av solsystemets sju atomvärldar differentieras energierna i sex molekyllarenergier. Varje solsystem med sina planeter utgör ett vitt förgrenat nät för distributionen av alla dessa energier.

⁴De kosmiska energierna (1–42) är i oavbruten verksamhet. Men solsystemens nerdimensionerade energier (43–49) är periodiskt verksamma. Detta sker som uttryck för en lag, som gör att all verksamhet i solsystemen löper i regelbundet återkommande perioder eller cykler av omväxlande aktivitet och passivitet, dag och natt, arbete och vila.

⁵Det är för att livet alls skall kunna existera och utvecklas i dessa sju lägsta världar med deras relativt tröga materia, som olika livsuppehållande energier ständigt måste omväxla. Det oavbrutna ombytet tryggar själva livsbalansen.

⁶Detta är enklast att konstatera i fysiska världen. Spänning och avslappning, arbete och vila är lika nödvändiga för att människan skall behålla hälsa och välmående. Mycken vila är dessutom överflödig, kunde med fördel ersättas med omväxling i arbetet.

⁷Ett annat exempel är livskraften i organismen. Denna består av fem olika energier, som turas om att verka under 24 minuter vardera och alltså återkommer periodiskt varannan timme. I hylozoiken kallas de fem saturnus-, merkurius-, mars-, jupiter- och venusenergier.

⁸De sju grundenergierna finns i alla världar, i alla slags materiesammansättningar, höljen, väsen. Det tydligaste tecknet på deras närvaro i människan är de sju energicentra som finns i varje människas eterhölje, emotionalhölje och mentalhölje. Och nu har vi kommit ned i de lägsta världarna, där dessa energier som först är nog nerdimensionerade för att vi skall kunna förstå dem. Kosmiska och solsystemiska energiernas karaktärer är väsentligen ofattbara för oss människor, även om vissa analogier alltid kan dragas.

⁹Människans sju viktigaste höljescentra är organ för fysisk-eterisk, emotional och mental medvetenhet och aktivitet. Dessutom är de kanaler eller genomsläpp för ännu högre slags medvetenhet och energi. De är motsvarigheter i högre materia till de olika grovfysiska organen. Deras lägen i sina respektive höljen kan också anges i förhållande till dessa organ.

¹⁰Hjässcentrum är sätet för de energier som möjliggör intuition, kausal-essential insikt och framför allt förmågan att förverkliga insikten, den kraft som smälter samman personlighetens olika stridande element och gör individen till målmedveten, effektiv arbetare i det godas tjänst. Dess karaktär är viljan till enhet. Dess energier är alltid av första huvudtypen.

¹¹Hjärtcentrum är källan till de energier, som möjliggör kärlek, tillgivenhet, beundran, medkänsla, idealitet, självuppoftning och tjänande. Dess medvetenhet är det högre emotionala, framför allt som väckare eller bärare av det essentiala. Dess karaktär är hjärtats omedelbara förståelse. Dess energier är alltid av andra huvudtypen.

¹²Solar-plexus-centrum är härden för de krafter, som strävar att hålla människan kvar i det lägre emotionala med dess pendlande mellan fruktan och mod, förtvivlan och hopp, självhat och egenkärlek, dess illusioner, fanatism, psykism och mediumism. Dess karaktär är förblindelsen. Dess energier är alltid av sjätte huvudtypen.

¹³Övriga fyra huvudcentra – bascentrum (vid ryggslutet), sakralcentrum (vid korsryggen), strupcentrum och panncentrum (mellan ögonen) – kan inte entydigt förknippas med var sin grundtyp som de tre förut nämnda centra. Dessa fyra växlar nämligen typ allt eftersom människan når högre utvecklingsstadium eller behöver göra särskilda erfarenheter.

¹⁴Allmänt kan dock sägas, att bascentrum (fjärde eller sjunde typen) och sakralcentrum (tredje, femte eller sjunde) har blott fysisk betydelse som rörelsecentrum respektive sexualcentrum. Strupcentrum (tredje eller femte typen) och panncentrum (fjärde, femte eller sjunde) är sätet för det lägre (47:6,7) respektive högre mentala (47:4,5).

¹⁵Det är dessa finmateriella höljescentra med sina typenergier, som gör människan till vad

hon är, ger henne bättre eller sämre förutsättningar att göra sig gällande på livets alla områden. Höljescentra är orsaker till organismens organ, framför allt de endokrina körtlarna. Störning eller försvagning av aktiviteten i något centrum kan yttra sig på en mängd olika sätt: såsom fysisk eller ”mental” (riktigare: emotional) sjukdom, över- eller underaktivitet, karaktärsförändring etc.

¹⁶Genomsnittsmänniskan på nuvarande allmänna utvecklingsstadium har de tre centra under diafragman kraftigt aktiverade men de fyra ovan diafragman endast svagt aktiva. Av de fyra högre är bara strupcentrum hos intelligentian på civilisationsstadiet starkt aktiverat. Evolutionen kan beskrivas i energitermer såsom det målmedvetna och systematiska överförandet av energier från centra under diafragman till dem därovan, nämligen:

¹⁷När bascentrums energier kan nå upp i hjässcentrum, får människan den önskvärda balansen mellan mental insikt och fysisk handling. Som det är nu, är de flesta insiktsfulla fysiskt passiva och de flesta fysiskt aktiva föga insiktsfulla.

¹⁸När sakralcentrums energier når upp i strupcentrum, kan människan även bli intellektuellt skapande. Dittills har hon varit enbart fysiskt-sexuellt skapande. Sublimering är förmågan att föra upp sakralenergierna i strupcentrum, så att ingen kraft eller uppmärksamhet blir över för det sexuella. Därmed frigöres största möjliga skaparkraft, till exempel för konstnärligt eller vetenskapligt arbete.

¹⁹När solarplexusenergierna allt mer når kontakt med hjärtcentrum och upptas av detta, förvandlar människan sitt själviska begär till osjälvisk nästakärlek. När hon kan samla alla solarplexusenergierna i hjärtcentrum, blir hon osårbar för alla hatets attacker och ett emotionalt geni, det människorna kallar ett helgon.

²⁰Det kan icke nog starkt betonas, att i denna evolutionsprocess den drivande kraften utgår från det övermedvetna. Det är dess kausala och essentiala energier, som skall aktivera och vitalisera de högre centren, så att dessa drar upp de lägre energier till sig och förvandlar dem. Detta övermedvetna aktiverar människan genom att övervinna sin själviskhet, sina mångahanda begär, och leva tjänandets liv. Med andra ord: för att lyckas i detta medvetna evolutionsarbete får man inte förväxla orsak och verkan. Individens höjning av medvetenheten, omläggning av livskursen är orsak. Energiernas omdirigering från lägre till högre centra är verkan. Intet gott uppnår den som tror sig kunna gå motsatt väg: mixtra med centra, meditera på dem etc. Risker är tvärtom mycket stora att han illa skadar sig själv både fysiskt och psykiskt.

11.4 Triaderna

¹Givetvis är det en starkt förenklad bild av mänskliga evolutionen, som tidigare givits i denna bok. Många viktiga fakta måste lämnas onämnda i denna elementära presentation av livskunskapen. I detta kapitel och i flera andra återstående skall ändå lämnas betydelsefulla upplysningar om människans väsen, ursprung och bestämmelse. Dessa uppgifter är avsedda att komplettera den tidigare framställningen och sätta in människan i ett större sammanhang med det levande världsallt som omger henne.

²Alla monader går inte samma väg i evolutionen. Det finns flera, parallella sätt att utvecklas från mineralriket genom allt högre riken i solsystemet. Den ”mänskliga evolutionen” kallas en av dessa vägar, den som har människoriket som sin fjärde etapp. Betecknande för denna evolution är att dess monader utvecklas genom att använda triader.

³Ordet ”triad” betyder ”enhet av tre”. En triad är en enhet av en molekyl och en atom var av de två närmast lägre atomslagen. Molekylen måste vara av fjärde slaget från ett atomslag med udda nummerbeteckning. De enda möjliga slagen av triader är följaktligen:

- (1) 47:4, 48:1, 49:1 – triad av första slaget eller förstatriad
- (2) 45:4, 46:1, 47:1 – triad av andra slaget eller andratriad
- (3) 43:4, 44:1, 45:1 – triad av tredje slaget eller tredjetriad.

⁴En triad är dessutom en relativt permanent enhet. Den upplöses inte, såsom inkarnationshöljerna gör, utan samma enhet av en molekyl och två atomer beledsagar monaden under dess evolution i ett eller flera naturriken.

⁵Triadmolekylen och -atomerna består av evolutionsmateria, inte av involutionsmateria som höljerna. Det innebär, att triaden är till viss grad ”intelligent” och självaktiv, om än ojämförligt svagare än monaden själv.

⁶De tre triaderna bildar en obruten kedja av medvetenhet och energi, som redan i mineralriket sätter monaden i förbindelse med alla solsystemets världar 43–49. Detta gör det möjligt för monaden att vara medveten i flera världar samtidigt. Märk väl ordvalet här: triaderna endast ger möjligheten. Monaden måste själv aktivera alla högre slag av medvetenhet och själv erövra alla högre slag av vilja nerifrån lägsta, fysiska världen. Därvid börjar den med första triaden, varav namnet.

⁷Det samspel mellan monad och hölje, utbyte av energi och medvetenhet dem emellan, som verkar monadens evolution, sker inte direkt utan indirekt. Det förmedlas av triaderna. Höljernas erfarenheter blir triadens, och triadens vibrationer bestämmer höljernas sammansättning av grövre eller finare molekyllarmateria. Det vibrationsomfång, monaden övat sina triader att uppfatta och arbeta i, bestämmer monadens utvecklingsnivå.

⁸I triadens uppgifter ingår bland annat att forma och underhålla höljerna, att vara centra för energiutbytet, att utgöra ett oförstörbart minne, att möjliggöra för monaden att bevara förmågor den förvärvat, att underlätta för monaden att tillägna sig lärdomen av erfarenheter den gjort, att samla och smälta samman monadens medvetenhet av tre slag.

⁹Monadens höljen, effektiva redskap, är närmast och egentligen triadenheterna. Höljerna av involutionsmateria är analogt därmed triadens höljen. Det är ett hierarkiskt system, liksom allt i tillvaron.

¹⁰Monaden utvecklas i och arbetar med företrädesvis en triad i sänder. I mineral-, växt- och djurriket är monadens medvetenhet och vilja begränsad till förstatriadens uttrycksområden. I människoriket blir monaden som först jagmedveten i sin förstatriad. Esoteriskt kallas därför människan förstatriadtaget eller, kortare, förstajaget.

¹¹I människoriket, från och med kulturstadiet, börjar monaden kunna använda andratriaden, till att börja med endast mentalatomen. När monaden kan använda alla tre enheterna och blir jagmedveten i essentialatomen, övergår den till femte naturriket, blir ett andrajag.

¹²Därefter kan monaden helt undvara förstatriaden, som då spränges. De i triaden ingående atomerna och molekylen upplöses omsider i uratomer, som därmed blir självständiga evolutionsmonader och ingår i mineralriket, var och en beledsagad av en egen förstatriad. Det hela är ett system, vari alla hjälper alla.

¹³På motsvarande sätt går det till, när monaden erövrar sin tredjetriad och därmed blir ett tredjejag.

¹⁴Hos förstajaget dominerar materien, hos andrajaget medvetenheten och hos tredjejaget viljan. Det är alltså inte att undra på att planethierarkin hävdar att människan inte kan förstå vad vare sig medvetenhet eller vilja egentligen är. Gången i utvecklandet av de tre aspekterna är intressant. Materialist är man därför att och så länge man inte upptäckt medvetenhetsaspekten i tillvaron. Och den måste utvecklas till dominerande styrka med laginsikt och kärlek–visdom, innan viljan kan få bli makt.

11.5 Solssystem- och planetenergier

¹De monader, som följer den mänskliga evolutionsvägen, går igenom tre större stadier i sin evolution i solsystemet. Under första etappen befinner sig monaderna i förstatriaden och genomgår i tur och ordning mineral-, växt-, djur- och människoriket. Under andra etappen befinner sig monaderna i andratriaden och genomgår femte naturriket, enhetsriket. Under tredje etappen befinner sig monaderna i tredjetriaden och genomgår sjätte naturriket, första

gudomsriket.

²Triaden är ett hölje för monaden, och livet i triaden är för monaden en inhöljning – inkarnation – i dess materia. Därför kan man kalla dessa tre etapper för monadens tre stora inkarnationer under dess tillvaro i solsystemet. Till skillnad från de många små inkarnationerna, då triaden ytterligare ikläder sig höljen av involutionsmateria och senare i höljen av evolutionsmateria, förekommer inga mellanperioder av diskarnation. Monadens övergång från förstatriaden till andratriaden och från andratriaden till tredjetriaden sker ögonblickligt.

³Men den viktigaste skillnaden är den oerhörda förvandling av individen, som uppgåendet i den högre triaden medför. Alla de goda egenskaper och förmågor, som individen förvärvat under sina många inkarnationer i människoriket men som sedan blivit latent, återaktualiseras nu till gammal styrka. Nu som först kan de göra sig riktigt gällande i harmonisk samverkan med varandra, samtidigt som alla dåliga egenskaper definitivt arbetats bort. Monaden träder i full besittning av ”skatten i himlen”, som den ovetande men med eget arbete sparar ihop.

⁴Monadens självmedvetna och definitiva övergång till en högre triadenhet och, framför allt, till en högre triad kallas inom planethierarkin för ”initiation”. Det finns sju initiationer för de självmedvetna monaderna inom solsystemet. Initiationerna är alltid resultat av monadens egen självaktivitet men har blivit möjliga endast genom respektive planetregerings åtgärder inom varje planet.

⁵Liksom monaderna så går hela solsystemet igenom tre stora inkarnationer, som i vart och ett av fallen innebär en fullständig omstöpning av dess materia (ingående världar och klot), en höjning av dess kollektiva medvetenhet och en ökning av dess energikapacitet. Liksom livet i de tre triaderna särskilt inriktas på i tur och ordning materie-, medvetenhets- och rörelseaspekten, så gäller detsamma för solsystemets tre inkarnationer. Av gammalt kallas de tre inkarnationerna för gröna, blå och röda perioden. Alla solsystem går igenom dessa tre skeden.

⁶Vårt solsystem befinner sig i det mellersta skedet, och vår sol är en blå sol (har denna färg i högre världar). Den har alltså ett försprång i evolutionen framom alla solar, som alltså är i sin första, gröna fas. Enligt den livslag, som säger att äldre hjälper yngre, skickar vår sol av sina särskilda medvetenhetsenergi till en mängd yngre solsystem, vilkas invånare behöver denna stimulans för sin frigörelse ur lägre materia och omorientering mot medvetenhetsaspekten. Enligt samma livslag mottar vårt solsystem högre energier, som framför allt väcker medvetenheten ur blott passiv ”förståelse” och betraktelse till ett handlingens och förverkligandets liv.

⁷Det rör sig här om atomenergi från tolv röda solsystem. Sedan gammalt benämnes dessa solsystem efter de tolv konstellationer, inom vilkas område de skenbart är lokaliserade. Dessa så kallade zodiakkonstellationer har efter förebilder ur mytens värld fått namn, som i symbolisk form anger något av det särartade för envar av de tolv energierna. När dessa atomenergi når vårt solsystem, tas de emot av solen, som distribuerar dem till planeterna och därvid transformerar dem till molekylarenergi av sju huvudslag (43:1 till 43:2-7, 44:1 till 44:2-7, 45:1 till 45:2-7 etc.). Dessa sju huvudslag av molekylarenergi kallas planetenergi. De cirkulerar mellan alla planeterna i vårt solsystem, så att planeterna mottar energi från varandra.

⁸Varje solsystem och planet representerar alltid företrädesvis någon av de sju kosmiska typerna, alltid på sitt egenartade sätt. Allting i kosmos och solsystem är på samma gång typartat och egenartat.

⁹Eftersom allting i solsystemet försiggår i cykler, betyder detta att varje kortare eller längre naturprocess domineras av en viss typ. De energier som manifesteras är alltid typenergi, och de aktiviteter som utspelas är alltid typaktiviteter. Detta medför i sin tur, att varje process är något egenartat, som aldrig mer kan återkomma eller i sin upprepning ge samma resultat.

¹⁰Allt det nyss omtalade är förklaringsgrunden till mänsklighetens äldsta vetenskap, astrologin. Kunskapen om vårt solsystems och vår planets relationer till andra solsystem är kanske

den för verklig livsförståelse viktigaste. Det handlar nämligen om de allra största väsendena, deras inre liv och förhållanden till varandra. Stjärnor och solsystem är inga döda materiemassor, som astronomerna vill ha dem till, utan levande väsen, jättelika både i omfång och intelligens och fullt i stånd att sköta sina förhållanden. Vi små människokryp kan inte undgå att påverkas av de vidunderliga energier de skickar emellan sig. Därmed stimulerar de oss ofantligt i vår medvetenhetsutveckling, så att vi, liksom drivande med evolutionens vind, får stora delar av den till skänks.

¹¹Givetvis har den verkliga, esoteriska kunskapen om dessa förhållanden mycket litet gemensamt med den exoteriska astrologi, som de allra flesta astrologer tror vara "hela sanningen". Vulgäraastrologin är vidskepelse, däri har astronomerna rätt. Den befattar sig nästan uteslutande med de två lägsta yttringarna av de kosmiska och planetariska energierna – de fysiska och emotionala – ty högre energiers verkan kan inte utläsas ur horoskop ställda med nuvarande metoder. Dessa horoskop kan visserligen bli ganska träffsäkra ifråga om människor, som helt låter sig styras av sin emotionalitet. För individer på högre stadier är de dock högst otillförlitliga. Horoskopet kan inte heller förutsäga individens öden. Frihetslagen omöjliggör detta. När den verkliga, esoteriska astrologin en dag publiceras, skall den avliva alla dylika vanföreställningar. Då skall man också allmänt inse innebörden av det esoteriska talesättet, "Den vise styr sina stjärnor, den ovise styres av dem."

11.6 Ideer styr världen

¹Fysikalisterna tror att allt i tillvaron sker mekaniskt. De tror att den ändamålsenlighet, som framträder i naturprocesserna, uppkommit av en slump och är specialfall inom ett i övrigt kaotiskt skeende.

²Enligt hylozoiken är det precis tvärtom: Allmänt sett har allt ett ändamål. De mekaniskt verkande krafterna inom solsystemet är specialfall av de ändamålsenliga. Det övergripande skeendet är resultat av en plan, en idé. Hela manifestationen är en fortlöpande idéprocess, en oavbruten ideation.

³Det finns kosmiska ideer, solsystemideer, planetideer – lika många slag av ideer som det finns slag av atommedvetenhet och atomvärldar i kosmos.

⁴Och detta beror på att det finns intelligenta väsen på alla dessa nivåer, kollektiva väsen, som planerar sitt livsrum och sin livstid. Dessa väsen antingen är, eller ingår i höljen åt, monader, som gemensamt nått de allt högre gudomsrikerna. De är liksom välordnade stater, var och en med sin regering.

⁵Högsta regent i varje kollektiv är en monad, som i sin expansion redan nått närmast högre rike men valt att offra sig och stanna kvar för att utgöra den nödvändiga förbindelselänken till det högre. Det måste alltid finnas en dylik dominant, som borgar för att regeringens beslut ej avviker från närmast högre regerings plan.

⁶Individuellt godtycke är uteslutet. Gudakollektiven är förvaltare av de kosmiska ideerna om livets fortbestånd och utveckling och tillämpar dem med fulländad precision inom sitt ansvarsområde. Solsystemregeringen neredimensionerar den kosmiska planen till sin nivå och delger denna solsystemplan åt planetregeringarna. Vår planets regering neredimensionerar den solara planen till planetarisk nivå och lämnar åt planethierarkin ansvaret att utforma den planetariska planen i detalj för de olika naturrikerna i planeten. Så måste det göras enligt lagen för självförverkligande, som förbjuder högre väsen att göra det som lägre väsen förmår. Gud gör sitt och inte vårt.

⁷De traditionella religionerna har rätt i sitt hävdande att vi är helt beroende av "högre makt", att vi har gudarna att tacka för att vi alls finns till. Men de har fel i sin tro att vi människor kan på något sätt påverka (korrumpiera) gudarna med våra böner eller att de är förtjusta i personlig tillbedjan. Det är att hos dem förutsätta mänskliga, ja alltför mänskliga, egenskaper. Gudarna har sin glädje i att arbeta under lydnad för Lagen och därmed hjälpa allt

lägre liv uppåt, ljusåt.

⁸Planetens kausalvärld är den lägsta värld, i vilken den planetariska planen kan avläsas i oförfalskat skick. Det var därför, som Platon kallade denna värld för idévärlden. Idévärdens ideer är sammanfattningen av allt det goda, sanna och sköna, som med tiden skall förverkligas i vår planet och i vår mänsklighet.

⁹Endast eliten av mänskligheten – individerna på humanitets- och idealitetsstadierna – är i stånd att klart uppfatta idévärldens ideer. I den mån dessa människor förmår kläda sin upplevelse i ord, kan de nerdimensionera ideerna från det kausala till det mentala, till perspektivtänkandet (47:5). Därifrån kan civilisationsstadiets intelligentia uppfatta delar av dem, nerdimensionera dessa till emotionala principitänkandet (47:6) och så göra dem attraktiva för massan. I denna dubbla nerdimensionering går emellertid det väsentliga i ideerna – livsvärdet, perspektivet, infogningen i helheten – förlorat. Kvar blir väl någon riktig idé, som missuppfattad och insatt i fel sammanhang blir till dogm, slagord, ideologi. Det är med detta idéskrot, som mänsklighetens ledare behärskar de ännu oupplysta massorna. Även i förvanskad skick styr alltså ideerna världen, tvärtemot vad filosofen Marx trodde.

¹⁰Kausalvärdens ideer har, som allt annat i tillvaron, tre aspekter. I sin materieaspekt är ideerna de fulländade skönhetsformerna, som allt i naturen strävar att uppnå och som den sanne konstnären strävar att uppfatta och återge. I sin medvetenhetsaspekt klargör ideerna livsändamålet och sätten att förverkliga det. I sin viljeaspekt är ideerna de ändamålsenliga energier, som sakta men säkert lyfter det lägre livet upp i det högre.

¹¹Det goda, som människan vill och gör, är gott i kraft av att härröra från idévärlden, vara ett oförvanskat flöde ur dess livskälla. Det sköna, som människan uppfattar och formar, är skönt i kraft av sitt rena uttryck för det ideala. Det sanna, som människan inser och förkunnar, är sant i kraft och endast i kraft av att vara den trogna avbilden av en evig idé.

11.7 Vi är inte ensamma

¹Vi människor är inte ensamma. Vetenskapsmännen börjar godtaga tanken att det kan finnas andra släkten av intelligenta varelser i universum. Men de har fastnat i fiktionen att liv endast kan vara organiskt liv. De tror att intelligens är detsamma som ett högt utvecklat organiskt nervsystem. Därför måste de tro att människan ej kan finna sina likar eller övermän annorstädes än på avlägsna solars planeter, där naturbetingelserna av en lycklig slump gynnat den organiska materiens utveckling. En dylik tro är i allt väsentligt en beaktelse till ensamheten, en tro på grannskap utan grannar.

²Hylozoiken har ett i grunden annat synsätt. Den lär att hela kosmos är ett enda myller av liv på alla stadier av utveckling. Den förklarar livets uppkomst ovanifrån, från högre världar, ej nedifrån lägsta värld som vetenskapen. Planen, idén, mönstret och den drivande kraften utgår alltid från högre värld. Endast i mycket sällsynta fall blir resultatet organiskt liv som på vår planet. Ty detta slags liv är det för medvetenhetsutvecklingen minst gynnsamma, och där det förekommer, är det alltid en anomali, en avvikelse från den normala ordningen och ett resultat av kollektiv dålig sådd.

³I vårt solsystem är samtliga planeter bebodda av individer tillhörande alla sex naturrikerna. Men det är endast på vår planet, Tellus, som andra, tredje och fjärde rikenas individer har organismer. På övriga planeter är även monadernas lägsta hölje ett aggregathölje. Många av dessa släkten har eterhöljet som lägsta hölje.

⁴Låt oss betänka, hur mycken tid och kraft vi människor måste lägga på att nära, hysa och kläda vår organism, hur mycket lidande den ger oss, hur mycken onödig omsorg och felaktig uppmärksamhet vi ger den! Då inser vi vad vi i stället kunde uträtta, om vi inte hade denna materiekulpa att släpa på, utan ett lätt energihölje, som människorna på andra planeter har. Vi kunde då odelat ägna oss åt medvetenhetsutvecklingen, egen och andras. Också vår mänsklighet skall en gång nå därhän, skall eteriseras. Men det blir först när majoriteten lever för

medvetenhetsutvecklingen och inte för organismen som nu.

⁵Andra planeters människosläkten lever i enlighet med natur- och livslagarna, samarbetar med hela den levande naturen, tjänar de tre lägre naturrikerna i deras medvetenhetsutveckling. Endast mänskligheten på planeten Tellus har valt egoismens och livsupprorets väg.

⁶Detta faktum är särskilt uppenbart i våra relationer till våra närmaste oanade grannar, dem som med oss delar livsrummet på Tellus. Dessa grannar är dels diskarnerade människor, dels väsen tillhöriga devaevolutionen, dels femte och sjätte naturrikernas individer.

⁷De så kallade döda är lika mycket människor som vi så kallade levande. Den oväsentliga skillnaden mellan oss och dem är att de saknar organismen med dess eterhölje. Att kontakt med de s.k. döda är möjlig, vet spiritualisterna, och deras medier erbjuder sig att förmedla den. Att kontakt är möjlig är emellertid icke detsamma som att den är nyttig. Det är en mognadspunkt att uppnå för människan att inte urskillningslöst göra allt som går att göra. Det är en särskilt nödvändig insikt för vår tids forskare, företags- och samhällsledare. Så länge vår längtan efter kontakt med de s.k. döda betingas av våra egoistiska begär – sorg, saknad, nyfikenhet, sensationslystnad m.m. – förblir de otillförlitliga transmedierna enda förbindelsen.

⁸Men allt eftersom vi övervinner vår själviskhet, öppnas möjligheten för de diskarnerade att komma i kontakt med oss medan vi sover. Då lever nämligen även vi i emotionalvärlden och på ett sätt liknande deras, frikopplade från de båda fysiska hölkena och med monaden centrad i emotional- eller mentalhöljet. Att under sömnen vara fullt vaken i emotionalvärlden är enda förnuftiga sättet för de ”levande” att umgås med de ”döda”. Det är en förmåga, som kan övas upp och som i framtiden ersätter transmediumismen. Då blir umgänget mellan de båda världarnas inbyggare naturligt, jämställt, till lika nytta och glädje för båda parter.

⁹Med våra grovfysiska ögon ser vi hur vår planets jord, vatten och luft är bärare av ett myllrande, rikt utvecklat och differentierat växt- och djurliv, och vi gläds däråt. Men kunde vi dessutom med våra eteriska ögon se etervärlden (49:2-4), skulle vi direkt erfara sanningen av det esoteriska axiomet ”allt är liv”. Vi skulle då iakttaga, hur luften och vattnet är uppfyllda av otaliga levande väsen av alla storlekar, former och färger. Vi kunde se hur de organiska och minerala livsformerna ovan och i jorden byggs upp och underhålls av oräkneliga små och stora ”energiväsen”. Vi kunde erfara, hur ett helt område – en skog, en kulle, en sjö – liksom besjälades av en enda jättelik ande, en landskapsdeva, som under sig hade tallösa hjälpare av lägre rang.

¹⁰Då skulle vi inse, att folksagan och folktron talat sanning, då de vittnat om dessa väsens tillvaro men ljugit, då de tillagt dem illvilja och andra onda egenskaper. Dessa naturväsen samarbetar med naturen och lever lagenligt. Men som vanligt tror människan alltför lätt det främmande och okända om ont.

¹¹Kunde vi lyfta vår uppfattningsförmåga till emotionalvärlden och ännu högre, till mental- och kausalvärldarna, skulle vi upptäcka existensen av högre, mer utvecklade väsen på samma evolutionslinje som de lägre naturvarelserna. Vi talar nu inte längre om naturväsen utan om devaer eller änglar. Skiljelinjen mellan de båda grupperna går mellan det lägre och högre emotionala och motsvarar gränsen mellan djur och människa i den mänskliga evolutionen. Devaerna har aldrig varit människor och skall aldrig bli människor. De är monader, som fullföljer en annan, en med människomonaderna parallell evolution.

¹²Mineralriket är gemensamt för alla evolutionsmonader. Men därefter sker en delning i två grenar, kallade jord- och vattenevolutionen, som vardera består av flera linjer. Endast en av linjerna på jordevolutionen leder – via mossor, ormbunkar, blommande örter, buskar, träd och däggdjur – till människoriket. Övriga linjer på jordevolutionen och hela vattenevolutionen leder till devarikerna. På de flesta av dessa linjer börjar monaderna i lägre växter eller svampar, fortsätter i sådana djur som insekter, reptiler, fåglar eller fiskar för att sedan övergå i eteriska och emotionala naturväsen. Men det finns även en linje, på vilken monaderna aldrig inkarnerar i organiska livsformer (växter och djur). På högre eteriska nivåer övergår vattenevolutionens

linjer i en luftrevolution och jordevolutionens i en eldevolution. Detta har att göra med en genomgående polaritet i tillvaron. Luft- och eldevolutionerna sammansmälter i emotional-världens högre regioner till en gemensam devaevolution.

¹³Devaerna (högre emotionala, mentala, kausala etc.) har sina livsuppgifter inom området för planetens och de levande väsendenas materie- och energiaspekter. De bygger hela den levande verkligheten, underhåller den, förser den med näring och energi. De är därmed arbetsledare och lärare för naturväsendena i deras oräknliga skaror. Högre devaer, åtminstone mentaldevaer (som står högre än normalmänniskan i medvetenhet), bistår planethierarkin med arbete för medvetenhetsutvecklingen. De arbetar främst genom att inspirera och riktar sig till människor, som övervunnit sin lägre emotionalitet och egoism och strävar att uträtta något gott för helheten. Kontaktvägarna är många: konst, litteratur, musik, forskning och undervisning, religion, helande, filantropisk verksamhet, natur- och djurskydd. Devaer liksom naturväsen skyr hatiska, vreda, våldsamma individer, men dras till de kärleksfulla och milda. De är livligt intresserade av och hyser medkänsla för allt levande, oberoende av dess utvecklingsnivå. De är däremot likgiltiga för människans mekaniska skapelser och avoga mot allt som skadar och dödar, smutsar och stör den levande naturen. Devaerna representerar på alldeles särskilt sätt det kvinnliga, moderliga elementet i tillvaron. Det var även på dem som esoterikern Goethe syftade, när han skrev: "Det evigt kvinnliga drager oss till sig."

Ovanstående text utgör avdelning ELVA av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog.
Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2015.

TOLV

12.1 Vårt livsrum

¹Det rum vi lever i, vårt hem i solsystemet, delar vi med alla involutions- och evolutionsrikena – elementaler, mineral, växter, djur, naturväsen, människor, devaer och högre väsen – på vår planet. Men vårt hems gränser går inte där planeten Tellus' yttersta luftlager slutar. Hylozoiken lär oss att det osynliga alltid är större och viktigare än det synliga. Och i vårt större hem ingår ytterligare sex planeter, som Tellus har närmast samband med.

²Dessa sju planeter har inte samma materiella beskaffenhet. Två av dem har som lägst fysisk eterisk materia, två har lägst emotional materia och två har lägst mental. Endast vår Tellus har således grovfysisk materia. De övriga sex är ännu så länge osynliga och omärkliga för de flesta människor, trots att de ligger oss mycket nära i rymden.

³Alla sju planeterna ingår i och förenas av ett gemensamt, omslutande hölje av essentialmateria (46). I detta jätteklot av enhetsmateria kan andrajagen fritt röra sig mellan de sju planeterna. Det är planetregeringens och hierarkins egendom, hemvist för övermänskliga väsen av skilda evolutioner och mötesplats för sådana väsen från många planetsystem.

⁴De planeter som astronomerna känner – Merkurius, Venus, Mars etc. – är de lägsta, grovfysiska kloten i liknande system eller kedjor av åtta klot: sju mindre klot och ett större omslutande. Planetsystemen utgör tillsammans de livsrum monaderna behöver för sin manifestation: först involution, sedan evolution.

⁵För monadens totala manifestation åtgår många planetsystem, som regel ett per elementalrike eller naturrike. Vi, som är människor i nuvarande Tellus-systemet, har alltså varit djur i föregående planetkedjan. De medväsen, som nu är djur, var växter i det föregående.

⁶Också själva planeternas fysiska, emotionala och mentala etc. materia (monadernas höljen inräknade) är till stor del ärvd från det äldre systemet. Detta har medfört att vårt system redan vid sin tillkomst hade vissa förvärvade egenskaper, som underlättat materieformningen och därmed indirekt främjat medvetenhetsutvecklingen. Exempel på sådana egenskaper är cellernas förmåga av självgestaltning samt frö- och äggbildningen. Detta ger också svaret på frågan, ”Var den första hönan höna eller var hon ägg?”

⁷All manifestation i sol- och planetsystem sker periodiskt, i cykler. För planetsystemets del innebär detta att massan monader vistas under en bestämd tidrymd i ett av de sju kloten för att sedan fortsätta sin manifestation i nästa klot i bestämd ordning. När monaderna på detta sätt förflyttats runt de sju planeterna i kedjan och kommit tillbaka till utgångsklotet, är en planetcykel, eon eller kosmisk dag till ända.

⁸Kosmiska dagen följs av en lika lång kosmisk natt, under vilken aktiviteten i lägre världar (47–49) vilar, monaderna sover i sina kausalhöljen eller gruppsjälur, medan aktiviteten är desto intensivare i högre världar (43–46), där evolutionsresultaten bearbetas och förberedelser för nästa stora dag pågår.

⁹När monaderna gjort sju resor planetkedjan runt, är de flesta mogna att övergå till närmast högre naturrike eller elementalrike. Många har emellertid redan i någon föregående eon gjort övergången. Andra har blivit efter huvudmassan och får fortsätta i samma naturrike (eller elementalrike) i det nya planetsystem, där de på nytt väcks till liv efter kosmiska natten och gamla planetkedjans upplösning.

¹⁰En eon, kosmisk dag eller natt, uppgår till 4320 miljoner år. En planetperiod är sjundedelen därav eller c:a 620 miljoner år. Livslängden för en hel planetkedja (nätterna frånräknade) är alltså 30 miljarder år.

¹¹Monaderna i vårt planetsystem har redan gjort tre resor kedjan runt. Vi befinner oss alltså i fjärde eonen, och det är fjärde gången full livsaktivitet råder i vår planet. Det förekommer alltid monader av alla naturriken i alla sju planeterna, även om den stora majoriteten koncentreras till en i sänder och därför själva evolutionstempot också är högre där.

¹²Alla dessa sjuttal beror givetvis på de sju genomgående typerna och typenergierna. Varje eon uttrycker företrädesvis en typ och gynnar därför visst slags aktivitet, visst slags medvetenhet, visst naturrike mer än andra. Inget naturrike är förmer än något annat. Alla behövs i det planetariska hushållet. Människans tro att hon är skapelsens krona och att allt är till för hennes skull, är en stor villfarelse.

¹³Innevarande fjärde eon är framför allt avsedd för emotionalmedvetenhetens aktivering och för djurrikets evolution. I emotionaleonen är begär, känsla och fantasi de mest utpräglade, starkast rådande, skenbart viktigaste också för majoriteten människomonader. Emotionalviljan dominerar över den ännu svagt utvecklade mentalviljan, och mänskligheten står på emotionalstadiet. Den minoritet av nuvarande mänskligheten, som strävar att utveckla mentalmedvetenheten utöver känslotänkandet, har därför särskilt svårt, och de går i massmedvetenhetens motvind. De representerar emellertid den människotyp som blir den normala i nästa eon, den femte.

12.2 Vårt ursprung

¹För att alls förstå vad människan är måste man veta något om hur hon en gång uppstod och hur hon sedan utvecklades. Därvid måste man noga hålla isär evolutionen av människans materiella form och evolutionen av medvetenheten i formen. Det är två processer, som löpt bredvid varandra, delvis betingat varandra men likväl varit i grunden olika livsuttryck och därför letts av olika grupper av övermänskliga väsen. Lika litet som något annat levande har människan uppstått av en slump. Hennes uppträdande på planeten Tellus har varit förutbestämt i högre väsens plan.

²Allting kommer från ovan, från det överfysiska; så ock människan. Detta gäller inte bara monaden utan även livsformen. Den fysiska form hon idag har, hennes organism, är hela biologiska evolutionens slutprodukt. Det har tagit ca 320 miljoner år att forma den till vad den idag är, ty så länge har innevarande planetperiod pågått, och människan har varit med från början.

³Därmed är inte sagt, att människan från början ägt en organism. Inför varje inkarnation formas människans eterhölje först och organismen sedan efter eterhöljets mönster, och analogt gäller detta även mänsklighetens ”stora inkarnation”, dess inträde i fysisk manifestation på planeten.

⁴Enligt planen sker denna fysiska manifestation under hela planetperioden om 620 miljoner i sju stora etapper av olika längd. Dessa etapper kallas rotraser, och under var och en av dem utvecklas gradvis en ny fysisk människotyp med nya även psykologiska egenskaper. Varje rottras uppstår på sin kontinent eller kontinentgrupp och har där att bygga sin civilisation, som i sinom tid förintas genom naturkatastrofer. Rotrasepokerna skils nämligen åt genom perioder av stora omvälvningar i alla naturriken. Det är förändringarna i mineralriket – vulkanism, rörelser i jordskorpan etc. –, som vållar sådan förödelse i människans värld.

⁵Första rotrasen påbörjades för drygt 300 miljoner år sedan. Dess individer hade som lägst eterhölje och ägde huvudsakligen emotional medvetenhet. Denna rottras gick igenom sju stadi-er av utveckling utan att differentieras i underraser.

⁶Ur första rotrases sjunde stadium föddes för 150 miljoner år sedan andra rotrasen. Även denna rottras var till en början eterisk men med allt tydligare tendens till grovfysisk solidifi-ering och organismbildning. Den utvecklade efter hand sju egentliga underraser, ett mönster som skulle återkomma i följande rotraser.

⁷Från och med andra rotrases sjätte underras hade människorna organism, ehuru könlös så- dan. Människorna förökade sig genom knoppning. Av fröanlag, som dessa urtida organiska människor avsondrade, utvecklades efterhand däggdjuren i all sin oerhörda formrikedom. Lägre djur än däggdjur hör till devaevolutionen och formades av naturväsen efter mönster, som utarbetades i tredje eonen.

⁸Hylozoiken lär således, i rak motsats till Darwins evolutionslära, att människan fanns till före däggdjuren och alltså inte kan han uppstått ur dem. Av det redan sagda framgår att fysiska människan är en egen, från övriga naturen klart skild evolutionslinje.

⁹Tredje rottraset uppstod för 40 miljoner år sedan. Dess hem var kontinenten Lemurien, som låg där Stilla Oceanen nu utbreder sig. Individerna ägde från första underraset fullt utvecklade organism, om än inte vad vi idag skulle kalla mänsklig. Så till exempel fortplantades första underraset alltså genom knoppning och andra underraset genom ägg, som utvecklades utan yttre befruktning. Tredje underraset individer var hermafroditer, hos vilka ettdera könet senare dominerade. Först i fjärde underraset delades könen. Sedan dess har mänskliga individen varit enkönad och skall så förbli i denna klotperiod.

¹⁰I tredje rottraset tredje underraset började övermänskliga väsen, andrajag, att inkarnera i mänskligheten. Dessa var de så kallade urfäderna eller gudomliga androgynerna. De hade till uppgift dels att leda och lära människorna, dels att förädla organism och högre höljen. Dittills hade urfädernas ledning av släktet haft enbart fysisk betydelse. Men i och med att hos fjärde underraset hjärnan och övriga nervsystemet förfinades, blev mental medvetenhet möjlig för fysiska människan, även om emotionalmedvetenheten länge förblev den ojämförligt viktigaste.

¹¹Mänskligheten närmade sig nu raskt ett kritiskt skede. Å ena sidan hade den i utvecklingen av sin organiska form nått det stadium, där medvetenhetsutvecklingen kunde taga vid på allvar. Å andra sidan var detta mitt i såväl eonen som planetperioden, då solidifieringen ner i det fysiska nått som längst, vilket missgynnade all annan medvetenhet än fysisk. Åter å ena sidan övergick monader från djurriket till människoriket i en omfattning, som aldrig förut varit större. Å andra sidan var det i senaste laget för sådana nykomlingar, om de skulle ha en chans att följa med sina äldre människobröder under återstoden av eonen med dess alltmer stegrade evolutionstempo.

¹²Förutseende denna kris avgjorde solsystemregeringen att tiden var kommen att sätta en egen regering och hierarki över vår planet. Endast sådana regelrätta instanser kunde med kraft styra evolutionen i rätt riktning. Den metod man dittills använt, att låta individer, som i föregående planetkedja blivit andrajag, inkarnera bland människorna, vore inte tillräckligt effektiv under de förhållanden, som snart skulle inträda.

¹³Planeten Venus är lägsta, grovfysiska planet i ett system liknande Tellus-systemet. Den stora skillnaden är att manifestationen där är inne i sin sista eon. Detta innebär, bland annat, att de venusianska människorna som bäst är i färd med att övergå till femte naturriket, essentialriket, och att många redan gjort det. Övermänskliga individer är på motsvarande sätt framskridna i sina respektive riken.

¹⁴Venusianerna har därför långt talrikare femte och sjätte naturriken än som behövdes för att leda manifestationsarbetet på den egna planeten. Det var för dem inte svårt att avstå en grupp högre väsen, som åtog sig uppdraget att bilda vår planets regering och evolutionsövervakare. De gladdes mycket åt att på detta sätt kunna hjälpa de yngre bröderna på systerplanet.

¹⁵Gruppen gudaväsen, som utsetts att bilda vår planets första regering, anlände till Tellus för nära 22 miljoner år sedan. De beledsagades av en större grupp venusianska andrajag, så kallade mästare, samt dessas lärjungar tillhöriga venusianska människoriket. Som en särskild hjälp hade dessförinnan en mycket stor skara devaer av andrajags kapacitet, så kallade solänglar eller augoeider, sammankallats från hela solsystemet till planeten Tellus.

¹⁶Otaliga myter och legender bevarar alltså, om än i förvanskad skick, minnet av det oerhörda, då eldens söner, lågans herrar, steg ner på jorden och tog sin boning bland människorna. Deras kontakt med och påverkan på alla våra naturriken är det största och viktigaste, som någonsin hänt vår planet. Utan det bistånd de i största självupppoffring givit oss skulle världen och dess invånare idag vara i betydligt sämre skick än de är. Människan sådan vi idag

känner henne, utrustad med en smula förnuft och medkänsla, är i allt väsentligt en skapelse av lågans herrar, mästarna från Venus och solänglarna. Hur denna skapelse gick till, skall nu något beskrivas.

¹⁷Under tiden strax före lågans herrars ankomst hade urfäderna och solänglarna arbetat intensivt med att stimulera de högst utvecklade djurmonadernas medvetenhet, så att de kunde kollektivt kausaliserat, övergå till människoriket genom förvärv av eget kausalhölje. När venusianerna så anlände, fanns inga fler djurmonader, som inom överskådlig tid kunde höja sig upp till det mänskliga. Vår nya regering förordnade också, att inga fler monader fick övergå till människoriket under återstoden av denna eon. De djurmonader, som sedan ”porten stängdes” kausaliserat individuellt, får sova i sitt nyformade kausalhölje och göra sin första mänskliga inkarnation i nästa eon. De förlorar ingenting därpå, tvärtom vinner, eftersom förutsättningarna för att utvecklas som människa är betydligt gynnsammare i mentaleonen, människorikets speciella.

¹⁸Lågans herrar inkarnerade aldrig i mänskligheten. Ingen organism hade för övrigt kunnat uthärda de starka energifält dessa gudaväsen omger sig med. De har som lägst höljen av etermateria, samma höljen idag som för 22 miljoner år sedan. Dessa höljen kan momentant förtätas och göras synliga för mänskliga ögon. De företer då anblicken av mänskliga idealgestalter, evigt unga.

¹⁹Lågans herrar tog till sin allmänna uppgift att allt framgent leda hela evolutionsarbetet på planeten. Till särskild uppgift tog de att stimulera människornas första frö till mental medvetenhet, så att detta kunde blomma upp i intelligens. Det var ett tålmodskrävande arbete, som tog miljontals år i anspråk.

²⁰De venusianska andrajagen blev våra ledare och lärare i allt. De undervisade oss i allt det som var grunden för mänsklig civilisation och senare kultur. De lärde oss att använda elden, bruka jorden, nyttja växterna och tämja djuren. De gav oss språket, skriften och de första vetenskaperna. De lärde oss att värda allt levande och att se gudagnistan däri. De blev prästkonungarna, de gudomliga dynastiernas härskare, som alla forntida folks historia börjar med.

²¹De venusianska andrajagen formade människan sådan vi idag känner henne. När tredje rotrasen i sin sjunde underras nått den grad av fulländning, som var möjlig för den, valde andrajagen ut de fysiologiskt och psykologiskt mest framskridna individerna, isolerade dem från de övriga och styrde sedan deras såväl genetiska som psykologiska utveckling i önskad riktning. Andrajagen inkarnerade även bland dessa människor för att på effektivaste sätt fullfölja förädlingsarbetet. Denna process tog ungefär en miljon år i anspråk och ledde till uppkomsten av en hel ny ras, den atlantiska eller fjärde rotrasen, för c:a tolv miljoner år sedan.

²²Atlantiderna, vilkas hem var den numera försvunna kontinenten Atlantis, var de första människor, som till organismen var helt mänskliga enligt nutida uppfattning. Psykologiskt sett var de emellertid primitiva. Deras medvetenhet var nästan helt emotional och därtill av mestadels repellerande art. Från atlantiderna härstammar, direkt eller indirekt, så gott som alla nu levande raser och folk på jorden.

²³Ur atlantidernas femte underras, ursemiterna, uppstod för c:a hundra tusen år sedan en hel ny rotras, den ariska eller femte rotrasen. Denna rotras har avsetts att bli den mentala rotrasen. Den har hittills utvecklats fem underraser – indiska, arabiska, iranska, keltisk-romanska och slavisk-germanska – och står inför att utveckla en sjätte. Det är denna rotras och den sista utvecklingen av den atlantiska rotrasen, sjunde underrasens kineser och japaner, som representerat mänsklighetens intellektuella framåtskridande.

²⁴Hittills har detta intellekt emellertid inte varit mycket att yvas över. Det har i mycket ringa grad förmått lyfta människan ur den negativa emotionalitet, som är det största hindret för evolutionen på vår planet. I emotionaleonen, som vi lever i, är det också för stora majoriteten människor långt svårare att via det mentala nå kontakt med det kausala. Emotionaliteten förblir under lång tid framöver dessa människors enda kontakt med sitt ”högre väsen”.

Men denna kontakt kan ej upprättas i det lägre och negativa emotionala, endast i det högre och positiva. I den mån mänskligheten lär sig använda sin mentalmedvetenhet till att positivt sitta känsloliv, kommer detta begynnande intellekt först till sin rätt.

²⁵Den negativa, hatiska emotionaliteten har varit något okänt och svårfattligt för de invandrare från andra planeter, som kommit hit för att bistå mänskligheten i dess medvetenhetsutveckling. Att förvandla den till positiv emotionalitet, kärlek och medkänsla, har för dem trott sig som den viktigaste och samtidigt svåraste uppgiften av alla. Att dess lösning skulle kräva fortsatt utomordentlig arbetsinsats och största möjliga självuppoftning, har alla därtill kallade varit på det klara med.

12.3 Människan och Augoeides

¹För fysikalisterna måste människan vara något oförklarligt, ett mysterium. De kan väl knappast själva tro på sin hypotes om att en ursprunglig protoplasmaklump genom tillfälligheternas spel och naturligt urval slutligen kan resultera i en varelse utrustad med förnuft, medkänsla och visdom.

²Hylozoiken förklarar att människan kunnat uppstå och stiga allt högre tack vare att hon innerst är en odödlig monad, som oavbrutet utvecklar sin medvetenhet i ständigt nya höljen. Men samtidigt betonar hylozoiken, att ingenting av detta, vare sig människoblivandet eller den fortsatta utvecklingen, vore möjligt utan hjälp ”från ovan”, från övermänskliga intelligenser.

³Övermänskliga väsen har från början format människans fysiska kropp. Medlemmar av planetierarkin har inkarnerat bland människorna, blivit deras ledare och lärare. Planetregeringen har låtit medvetenhetshöjande energier regna över mänskligheten. Vi anar inte hur mycket vi har dessa äldre bröder att tacka för. Ändå rör det nämnda mestadels den hjälp och stimulans de kunnat lämna oss i yttre mening, genom påverkan utifrån. Kan vi fatta vidden av det hela, om vi får veta, att vi har äldre bröder, som så offrat sig för oss, att de skänkt oss en del av sig själva och därmed förenat sitt väsen med oss?

⁴Människans innersta, sant odödliga väsen är visserligen monaden. Men monaden är, trots sin enorma potential, relativt utvecklad. Det som gör människan till människa är kausalhöljet, där alla goda egenskaper, omistliga förmågor och livsdugliga erfarenheter från alla hennes inkarnationer finns samlade. Kausalhöljet är det aktuellt gudomliga hos människan, medan monaden är det potentiellt gudomliga. Och detta kausalhölje är ingenting som människan har format. Det är en gåva till människan av en essentialdeva, en Augoeides.

⁵Namnet Augoeides är den pytagoreiska och alltså västerländska benämningen på människans skyddsängel. I österländska esoteriken förekommer andra benämningar.

⁶När djuret blir människa, får monaden ett kausalhölje av en Augoeides. Det är Augoeides' eget kausalhölje, och det är av högsta kvalitet, eftersom han är ett högt utvecklat essentialjag. Höljet är visserligen endast ett skal, tomt på allt innehåll av idémateria, ty detta blir det den nya människans sak att tillföra i form av egenskaper och förmågor hon förvärvat. Men också detta förvärv blir möjligt endast genom Augoeides' bistånd, och genom gåvan av sitt hölje träder Augoeides i innersta förening med sin skyddsling, en förening som består under människans hela tillvaro som människa. När människan essentialiserar, går upp i femte naturriket, blir Augoeides fri från sitt uppdrag och kan fortsätta sin egen medvetenhetsutveckling, som han under långa tider fått försaka.

⁷”Närmare än hand och fot, närmare än luften som du andas, närmare än blodet i ditt hjärta är den inre guden.” Mystikerna har talat om att de förnummit guds närvaro. Det är Augoeides de då nått kontakt med, ty han låter sig alltid finna av dem som har den rätta kärleksfulla andan.

⁸Det verkliga geniet, som för människorna uppenbarar dittills okända sanningar, verkligheter, är geni i kraft av kontakten med Augoeides. Geniet vet att det blott är redskap för något ofantligt större än egna personligheten.

⁹Augoeides gör vad han kan för att stimulera sin skyddslings anlag till högre medvetenhet. Varje varm och äkta känsla, varje ädel och osjälvisk tanke möter han på halva vägen och gjuter sin kraft och inspiration i den. Människan uppfattar inte detta som yttre påverkan, ty det är det inte. Människan och Augoeides är förenade i det gemensamma höljet.

¹⁰Den ledning Augoeides ger är alltid subtil, omärklig. Människan skall inte känna sig ledd, än mindre övervakad. Hon skall inte förfalla till att lyssna på inre röster, lyda inre ledare. Sådana röster är aldrig Augoeides' röst utan härrör från emotionalvärldens självbedragna bedragare. Detsamma kan sägas om alla de alltför beredvilliga ledarna i "den andra världen". Följ dem inte! De leder alla vilse.

¹¹Augoeides är ödeslagens fullgörare i människans liv. I den mån människan utvecklas utöver de lägre stadierna, där skördelagen styr närmast oinskränkt, i den mån hon sått så mycken god sådd att ödeslagen, som är erbjudandenas lag, kan träda i verksamhet, får också Augoeides arbete med att ordna sin skyddslings nya inkarnation. Det är mycket han kan hjälpa med bara genom att placera människan i viss miljö, viss familj, vissa personliga relationer, vissa situationer. Om människan sedan vill utnyttja erbjudandena, är en annan sak.

¹²Augoeides' ledning av människan är kornet av sanning i de religiösa tro på "guds ledning i människans liv". Den ledning Augoeides ger är emellertid aldrig sådan som egoisten föreställer sig den. Augoeides hjälper endast i ting, som avser helhetens bästa, medvetenhetsutvecklingen, kollektivets framåtskridande. För det isolerade självets alla begär, önsningar, drömmar om materiell framgång och lycka är han likgiltig. Han har, som alla övermänskliga väsen, otaliga plikter i sina världar och ägnar åt sin skyddsling endast så mycken tid, som han anser nödvändig för dennes medvetenhetsutveckling. Det enda "tack" Augoeides begär är att människan använder den hjälp han ger och utvecklas för att kunna i sin tur hjälpa.

¹³Det är först på kulturstadiet, som människan förädlat sin emotionalitet så, att hon alls är mottaglig för Augoeides' inspirationer och kan rätt använda det tillskott av kraft och insikt de medför. På lägre stadier inskränker Augoeides sitt bistånd till att fördela människans dåliga skörd så, att medvetenhetsutvecklingen i görligaste mån främjas.

¹⁴På människans alla utvecklingsstadier har Augoeides dessutom sina bestämda uppgifter vid slutet av människans inkarnation och vid början av varje ny.

¹⁵När det är dags för människan att avsluta sin nuvarande inkarnation, är det Augoeides, som fullbordar den fysiska döden genom att avklippa alla förbindelser mellan organism och eterhölje.

¹⁶Vid den nya inkarnationens början väljer Augoeides den materia, som skall ingå i de nya hölkena, särskilt med hänsyn till de sju typerna. Också av kausalhöljet tar Augoeides en mindre del materia av företrädesvis en och samma typ. Av detta formar han ett mindre kausalhölje, som under inkarnationen omsluter förstadiaden med monaden.

¹⁷Det är detta triadhölje, som i esoteriken traditionellt kallats "personligheten", medan det större kausalhöljet, som är kvar i kausalvärlden, kallats "egot" eller "självet". I den äldre esoteriken förekom även en annan benämning på de två kausalhöljena: tvillingsjälarna. Den termen har emellertid övergivits, sedan den missuppfattats och i de ockulta sekterna givit upphov till allehanda fantasifulla fiktioner.

¹⁸I födelseögonblicket är det Augoeides, som anknyter de överfysiska hölkena med den inneslutna monaden till organismen med dess eterhölje. Det händer, att Augoeides i sista stund finner, att det färdiga fostret eller de livsomständigheter barnet skulle infödas i ej motsvarar hans planering. Då vägrar han anknytning, och barnet blir dödfött.

¹⁹Under inkarnationen har människan alltså två kausalhöljen. Det lilla triadhöljet har till uppgift att tillföra det stora kausalhöljet ny kausalmaterial. Alla goda egenskaper, alla förmågor av evighetsvärde, motsvaras nämligen av idémateria (kausal evolutionsmaterial), och i den mån människan under inkarnationen går framåt, växer triadhöljet. När inkarnationen är

över och de lägre höljen upplösts, smälter triadhöljet samman med det stora kausalhöljet, vilket berikas med inkarnationsvinsten. Så tillväxer det stora kausalhöljet sakta men säkert under inkarnationerna.

²⁰Det kausalhölje, Augoeides skänkt sin skyddsling, äger fyra centra, som tillsammans bildar ett lotusliknande organ: fyra rosetter med tre blad i varje. Detta tolvdelade organ existerar från början endast i embryoniskt tillstånd men växer efterhand genom inkarnationerna. Det är beläget på det ställe, som i organismen motsvaras av hjärtat, och har förbindelse med alla centra i lägre höljen. Mot slutet av monadens tillvaro i människoriket har det nått en kraftig utveckling, dominerar med sina energier och medvetenhetskvaliteter hela personligheten. Det är organet för alla goda mänskliga egenskaper, de så kallade essentiala. Ordet "essential" betyder väsentlig, och dessa egenskaper utgör tillsammans människans verkliga väsen, det hos henne som har sant livsvärde, det hon kan ta med sig in i nästa högre rike, essentialriket.

²¹De tolv essentiala egenskaperna har försöksvis benämnts: livstillit, självtillit, laglydnad, rättrådighet, opersonlighet, offervilja, trohet, förtegenhet, livsglädje, målmedvetenhet, vishet, enhet. Sådana benämningar säger emellertid föga eller intet, förrän människan skaffat sig djupare egen erfarenhet av vad dessa egenskaper vill säga. Det är erfarenhet, som fördjupas med varje högre stadium hon når i utvecklingen, varför egenskaperna ter sig ständigt "nya". Bara den uppblåsta okunnigheten tror, att den kan begripa och bedöma allt den får en första ytlig uppfattning av.

²²I allt, som rör människans förvärv av de tolv essentiala egenskaperna, är Augoeides beredd att lämna sin effektiva hjälp. Framför allt kan han lämna detta bistånd, då människan i djup meditation koncentrerar sin medvetenhet på de högsta kvaliteter, ideer och ideal hon förmår uppfatta och sedan gör sig öppen för inspirationen, tillskottet "ovanifrån". Villkoret för att kontakten sedan fortvarar är emellertid att människan upprättar en harmonisk rytm mellan det inre livet och det yttre, kontakten med Augoeides i det inre och tjänandet av mänskligheten i det yttre.

²³I sin Augoeides har människan sin beskyddare i livet som i döden. Människan har ingenting att frukta, vare sig i denna värld eller i nästa, hur hotfullt det än ter sig. Ty såsom monad är människan odödlig, och när hon står i kontakt med Augoeides, är hon utom räckhåll för hatets alla attacker, för rädslans alla kvävningförsök. Det är endast när människan är omedveten om detta faktum – aldrig fått veta eller för tillfället glömt det – som hon kan på något sätt drabbas av det onda.

12.4 Planethierarkin och dess arbete

¹Det är vårt öde som människor att en gång bli mer än människor, bli medlemmar av femte naturriket, essentialriket. Under tidsåldrarnas lopp har åtskilliga redan blivit det. De allra flesta av dessa lämnar för alltid vår planet, då uppgifter väntar dem på andra håll i solsystemet. Men en liten del väljer att stanna kvar hos oss och leva i fysisk inkarnation. Det är dessa, som tillsammans utgör vår planets hierarki.

²Ingen människa kan nå utöver människoriket utan bistånd av och samarbete med planethierarkin, en viss utsedd medlem därav, som åtagit sig att leda människan på den svåra vägen från fjärde till femte naturriket. Därför är kunskap om dessa våra äldre bröder oundgänglig för alla som vill verklig utveckling. Denna kunskap är viktig också därför att den riktar och skärper vår uppmärksamhet på mänsklighetens förkroppsligade ideal. Detta främjar vår strävan att nå dit vi skall, antingen vi är klart medvetna därom eller inte.

³Vår planets hierarki består av andrajag och tredjejag. Andrajagen har essential (46) eller superessential (45) jagmedvetenhet. De kallas därför 46-jag respektive 45-jag. Tredjejagen har submanifestal (44) eller manifestal (43) jagmedvetenhet. Dessa kallas på motsvarande sätt 44-jag och 43-jag.

⁴Det ligger i sakens natur att vi människor inte kan förstå vidden och djupet av de hierarkiska jagens medvetenhet och förmåga. Men vi kan genom analogier göra oss någon bild därav.

⁵Andrajagens medvetenhet kan betecknas som världs- och planetmedvetenhet. För dem ingår den samlade medvetenheten i mineral-, växt-, djur-, människo- och essentialrikerna i det egna jaget, ett ofantligt vidgat jag. Ett fulländat andrajags, ett 45-jags medvetenhet når över människans lika mycket som människans medvetenhet når över växternas.

⁶Tredjejagens medvetenhet är inte bunden till en enda planet. Submanifestal (44) medvetenhet kommer till sin rätt i verksamhet, som inbegriper hela system av planeter. Den kallas därför interplanetarisk medvetenhet. Manifestal (43) medvetenhet begränsas endast av solsystemet självt och kallas därför solsystemisk medvetenhet.

⁷Planet- och solsystemjagen är tydligtvis giganter i medvetenhet. Ändå får man inte betrakta deras naturer och funktioner ensidigt, enbart ur medvetenhetsaspekten. Dessa övermänskliga och gudomliga väsen är även viljegiganter.

⁸De fulländade andrajagen känner och behärskar alla natur- och livslagar inom ett planetsystem. De kan med blotta viljan förverkliga allt, som inom dessa lagars gränser är möjligt. Detta förklaras med att de i sin utveckling erövat inte bara en högre medvetenhet utan även denna högre medvetenhets energi- eller rörelseaspekt, som behärskar alla lägre energier.

⁹Motsvarande gäller för de fulländade tredjejagen inom hela solsystemet. De känner solsystemets alla lagar och tillämpar dem med fulländad precision. Detta är "allmakt", om än av lägsta grad. Därför är tredjejagen det lägsta slag av jag som kallas gudomsjag.

¹⁰Detta innebär att vår planethierarki har en "överkapacitet", om uttrycket tillåts. Alla dess funktioner i de fyra lägre naturrikerna skulle egentligen kunna fullgöras av enbart andrajag, om normala förhållanden rådde på vår planet. Men det är just vad det inte gör med vår näst intill urspårade mänsklighet, med allvarliga brott mot livslagarna även i lägre riken (djurs rovliv och växters parasitliv). Att även tredjejag ingår i hierarkin och att planetregeringen finns som en ännu mäktigare instans, är yttersta garantin för det godas slutliga seger i vårt klot. Dessa planetariska gudomsjag utgör även förbindelsen med andra planeters såväl hierarkier som regeringar och med solsystemregeringen. Därmed garanteras att den plan för livets utveckling på vår planet, som högre riken bestämt, också förverkligas.

¹¹Planethierarkins fyra slag av allt högre jag, 46-, 45-, 44- och 43-jag, utgör fyra grader av allt högre funktionärer. Varje sådan tjänsteman har uppgifter som svarar mot hans grad, det vill säga förmåga. De samarbetar mycket nära med varandra, så att de bildar ett enhetligt väsen, liksom en enda organism med gemensam och delad medvetenhet, varför det är meningslöst att tala om individuella insatser. Denna vår planets hierarki verkar på följande sju livsområden:

(1) Den utgör en skyddsmur mellan de fyra lägre naturrikerna (mänskligheten alltså inbegripen) och de "ondskans krafter", mot vilka vi annars skulle vara värnlösa. Endast sådant ont, som ingår i förutsedd dålig skörd, tillåts tränga igenom denna mur.

(2) Den arbetar tråget med att väcka medvetenheten i alla livsformer och sedan stimulera denna medvetenhet till allt högre slags aktivitet, allt klarare uppfattning.

(3) Den styr världshändelserna, såvitt mänskligheten låter den göra det (ty mänskligheten har fri vilja och fri beslutsrätt), så att den växande medvetenheten kommer till rätt uttryck i samhällsformer, politik, religion, vetenskap, konst, undervisning, ekonomi etc. Detta arbete utför hierarkins medlemmar främst genom att inspirera mottagliga människor med högre ideer.

(4) Den formar och bestämmer, mer än vi anar, de kulturideer, som cykliskt uppträder i mänskligheten, och de civilisationer som blir resultatet därav. Dessa former stimuleras sedan i den mån de kan tjäna som uttryck för någon del av planetregeringens plan.

(5) Den mottar livgivande energier från planetregeringen och nedtransformerar dessa för

bruk i lägre riken. Dessa energier är nödvändiga för såväl planethierarkins som alla lägre rikens utveckling och inre förvandling mot idealet.

(6) Den mottar från planetregeringen och vidarebefordrar till mänskligheten de energier, som cykliskt och när "tiden är inne" förintar ideologier, religioner, organisationer och civilisationer. Detta gör hierarkin för att röja undan det livsodugliga och skapa utrymme för nytt liv, mer ändamålsenliga uttryck för det ständigt växande livet.

(7) Den ger de längst komna människorna den träning som är nödvändig för att de skall kunna övergå till femte naturriket. Detta gör hierarkin genom att tillhandahålla esoteriska lärare – lägst 45-jag – och låta människan ingå i sådan lärares grupp av äldre och yngre lärjungar. Det är i dylik grupp människan tränas för det högre livet, främst genom att lära sig tjäna mänskligheten.

¹²Hierarkin står under ledning av tre chefer, 43-jag, som har det yttersta ansvaret för att allt arbete går planenligt. De tre är hierarkins högsta och mäktigaste uttryck för första, andra och tredje grundenergin. Alla hierarkins medlemmar är direkt eller indirekt underställda dem och är därmed organiserade i tre huvudavdelningar, så kallade departement. De tre cheferna har orientaliska titlar, som blivit brukliga även i Västerlandet: manu, bodhisattva och mahachohan.

¹³Manu, första grundenergin representant, formar rotrasen, dess underraser och nationer samt leder dessas vidare öden. Varje rotras har egen manu. Eftersom två rotrasers människor lever på vår planet, finns också två manuer i inkarnation: manu Chakshusha för atlantiska rotrasen och manu Vaivasvata för ariska rotrasen. Det är emellertid manu Vaivasvata, som leder första departementets verksamhet.

¹⁴Bodhisattva, världsläraren, andra grundenergin representant, formar världsideerna, de ideer, som driver mänskligheten att söka förverkliga allt högre mål. Under den emotional-epok, som gick till ända år 1950, Fiskarnas epok om 2500 år, ledde detta till uppkomsten av de stora världsreligionerna och filosofiska systemen. Under den mentalepok, som just ingått, Vattumannens om likaledes 2500 år (1950–4450), kommer de många splittrande, överdrivet emotionala religionerna att ersättas med en enda, verklig världsreligion på esoteriska kunskapens grund. Den skall undervisa människorna om livslagarna och träna dem i att medvetet samarbeta med planethierarkin och devaerna.

¹⁵Vår nuvarande bodhisattva är i västerlandet mest känd från sin inkarnation som Kristus, i österlandet som Maitreya med tidigare inkarnation i Indien som Krishna. Hans företrädare i ämbetet är den individ som senast inkarnerade som Gautama Buddha och dessförinnan som Vyasa i Indien, Thoth–Hermes i Egypten, den förste Zoroaster i Iran och Orfeus i Grekland.

¹⁶Mahachohan, tredje grundenergin representant, skickar ut de impulser och energier, som leder till byggandet av nya kulturer och civilisationer. Under honom står inte bara tredje huvudavdelningen, idéförmedlandets departement, utan även de fyra underordnade avdelningar, som kanaliserar grundenergierna fyra, fem, sex och sju. Fjärde departementet är främst konstens livsområde, femte vetenskapens och forskningens, sjätte mystikens och ideologiernas i nära samarbete med bodhisattvas huvuddepartement, sjunde det fysiska samhällsbyggandets departement (lagstiftning, ekonomi och finanser, förvaltning etc.). Vår nuvarande mahachohan var i sin senaste allmänt kända inkarnation greve Saint-Germain Rákóczi.

12.5 Planethierarkin träder åter fram

¹"Om denna planethierarki finns och är så kunnig och mäktig, varför ingriper den då inte och räddar mänskligheten ur dess nöd? Varför låter den ondskan härska i världen?" Så lyder en vanlig invändning.

²Utom all fråga äger hierarkin alla resurser att förvandla vår planet till sannskyldigt paradiset. Men hur länge skulle sedan människorna låta detta paradiset bestå? Hierarkin vill inte, även om den kunde, ändra människornas sinnelag mot deras vilja. Först måste en majoritet av män-

niskorna bestämma sig för att arbeta med och inte mot livets lagar. Då, men också först då, kan hierarkin lämna allt stöd och bistånd. När den tiden är inne, skall mänskligheten på hundra år göra större verkliga framsteg än under hela sin föregående historia. Hierarkin gör sitt yttersta att driva utvecklingen fram mot den tidpunkt, då den kan framträda öppet, välkomnad av människornas flertal.

³Under allra största delen av sin tillvaro på planeten har mänskligheten stått under planethierarkins ledning och undervisning. Så länge dessa förhållanden rådde, gick vi också framåt i utvecklingen, även om det skedde sakta. Civilisationer och även kulturer blommade upp och nådde höjder, som vi i senare tid aldrig återuppnått.

⁴Emellertid hade (och har alltså) majoriteten av vår mänsklighets individer repellerande grundinställning till livet. Under flera skeden i det avlägsna förflutna tog denna negativitet så starkt överhand, att de flesta vände planethierarkin ryggen och i stället underkastade sig andra makter. Därmed inträngde i mänskligheten flera aspekter av det onda, som dittills varit okända: krig, slaveri, religion byggd på fruktan, svart magi, människo- och djuroffer. Gång efter annan lyckades dock hierarkin återföra mänskligheten till att lyda den goda lagen.

⁵För omkring 12 000 år sedan drog sig planethierarkin tillbaka för sista gången. Mänskligheten måste få göra sitt eget val och taga konsekvenserna av valet enligt frihetslagen. Sedan dess har mänskligheten i stort fått ”sköta sina egna affärer”. Kunskapen om verkligheten och livet gick förlorad. Mänskligheten tog livsokunniga och blinda maktmänniskor till sina ledare. Det hopade resultatet av detta under de senaste årtusendena känner vi alla.

⁶Emellertid har det alltid funnits en liten minoritet på kulturstadiet och högre stadier, människor som konsekvent stått på det godas sida och inte förverkat rätten till livskunskapen och till bistånd för sin utveckling. Till deras fromma inrättade planethierarkin hemliga kunskapskolor överallt på planeten. Under denna långa mörka tidsålder behöll hierarkin hoppet om att en dag kunna åter framträda.

⁷På detta sitt återframträdande har hierarkin arbetat mer avgjort sedan 1200-talet. Någon tidpunkt kan inte fixeras, eftersom allt beror på mänsklighetens fria vilja och inställning, men det kommer att dröja ännu flera generationer. I själva verket är det en process som sker gradvis. Först inkarnerar grupper av lärjungar – mentaljag och kausaljag – och yngre medlemmar av hierarkin – essentialjag – för att bereda marken, främst genom att formulera och leva de sanningar, som skall leda mänskligheten in i den nya Vattumans epoken. Det arbete de utför är såväl destruktivt som konstruktivt. Det är destruktivt så till vida som att de gamla synsätten inom religion, filosofi, vetenskap, politik, ekonomi etc. måste förintas genom skoningslös kritik. Det är konstruktivt så till vida som att dessa lärjungar har uppdraget att förkunna esoterisk livskunskap i allt större omfattning, i allt klarare, allt lättare tillämpliga former, i en fortgående uppenbarelse.

⁸Denna uppenbarelse av den tidigare strängt hemlighållna esoteriska kunskapen är i själva verket det viktigaste, som för närvarande sker i mänskligheten. Den berör och påverkar omedvetet långt fler människor än dem som medvetet bekänner sig till esoteriken. Omärkligt tränger ursprungligt esoteriska ideer in i de vanliga mänskliga betraktelsesätten, för dem närmare det verkliga, höjer och förädlar dem.

⁹Ett exempel på detta är den allt allmännare insikten om och respekten för människans rättigheter, som har sin esoteriska grund i livslagarna. Ett annat exempel är vetenskapsmännens allt större intresse för medvetenhetsaspekten i allting, också det skenbart livlösa. Ett tredje exempel är den alltmer spridda insikten att ”barn är gamla själar”, individer med egenart och rätt att slippa bli pådyvlade föräldrarnas eller omgivande samhällets ideologier.

¹⁰När tillräckligt många sådana ursprungligen esoteriska ideer godtagits allmänt, skall allt fler människor börja intressera sig för deras källa och bekanta sig med esoteriken. Detta har varit möjligt redan i över hundra år, ty år 1875 började offentliggörandet av den dittills hemlighållna kunskapen.

¹¹Några av de viktigaste av planethierarkins agenter i detta arbete förtjänar att nämnas. De är lärjungar till 44-jagen Morya (första departementet), Kuthumi (andra departementet) och Hilarion (femte departementet).

¹²Helena Petrovna Blavatsky fick uppdraget att ge mänskligheten de första esoteriska fakta om verkligheten. Hon grundade och ledde sedan Teosofiska samfundet. Detta betyder inte att detta samfund har något slags ensamrätt att förkunna esoterik; det har varit en kanal av många. Blavatsky gav ut två stora verk: *Isis Unveiled (Den avslöjade Isis)*, 1877, och *The Secret Doctrine (Den hemliga läran)*, 1888. Hennes huvuduppgift var att bevisa att esoteriken existerat sedan urminnes tider hos alla folk och varit samma lära i olika symboliska framställningar.

¹³Blavatskys två främsta medarbetare var Annie Besant och Charles Webster Leadbeater. De systematiserade den undervisning Blavatsky givit och gjorde den mer lättillgänglig, bland annat genom modern terminologi. Dessa båda hade i egenskap av kausaljag förmågan att objektivt studera materiella verkligheten i människans alla världar (47–49), och resultaten av sina forskningar nedlade de i en lång rad skrifter. Av sina lärare fick de dessutom en mängd ”nya” (det vill säga: tidigare hemlighållna) fakta att offentliggöra.

¹⁴Alice A. Bailey arbetade under trettio år (1919–1949) på telepatisk väg såsom sekreterare åt 45-jaget Djwhal Khul (båda är lärjungar till Kuthumi). Djwhal Khul hade fått planethierarkins uppdrag att ge den esoteriska undervisning som skall vägleda mänskligheten i den närmaste framtiden. Resultatet av denna diktamen finns nedlagt i 18 volymer utgivna i Alice A. Baileys namn. Av dessa är de viktigaste *A Treatise on Cosmic Fire (En avhandling om kosmisk eld)*, 1925, och fembandsverket *A Treatise on the Seven Rays (En avhandling om de sju strålarna)*, 1936–1960.

¹⁵Djwhal Khuls (D.K.:s) undervisning är grundläggande för vår tid. Det är naturligtvis omöjligt att här ens sammanfatta den i sin väldighet. Några huvudpunkter skall likväl anges. D.K. har i flera viktiga avseenden korrigerat den presentation de tre stora teosoferna givit. Den var inte direkt felaktig, men inför de stora omvälvningar planetens liv nu genomgår hade hierarkin själv ändrat sina arbetsmetoder och undervisningssätt, varför dessa numera måste beskrivas annorlunda.

¹⁶Huvudpunkter i D.K.:s framställning av esoteriken är: evolutionen i solsystemet som framför allt en viljemanifestation (”allt är energi”) och människan som ett vilje- och energifenomen däri; de sju typerna såsom grundvalen för en ny psykologi; aktiveringen av människans passiva kausalmedvetenhet (”själen”) som det viktigaste i både ”vit magi” och framtidens utbildningssystem; Augoeides’ betydelse för människans evolution; mänsklighetens förhållande till planethierarkin och planetregeringen; lärjungaskapet och initiationerna; planethierarkins återframträdande i det fysiska (externalisation) under världslärares ledning; ”den nya gruppen av världstjänare”, kausal- och mentaljag, som alltmer medvetet arbetar med hierarkins plan för mänsklighetens evolution.

¹⁷D.K. påpekar att individen inte fått kunskapen för att njuta av den med behaglig känsla av överlägsenhet. Som all kunskap medför esoteriken ansvar.

¹⁸D.K. säger uttryckligen ifrån att han skrivit för lärjungar, individer på åtminstone mentalstadiet, vilka insett det nödvändiga i att leva ett handlingens liv. Hans skrifter är ingenting för de passiva emotionalister som huvudsakligen befolkar ockulta och ”esoteriska” samfund. Hans skrifter kan inte förstås utan lämplig förberedelse.

¹⁹Till svårtillgängligheten bidrar också att pennan (Bailey) genomgående använt den äldre teosofiska terminologin. I denna används ofta samma ord för olika saker, och omvänt får samma sak olika beteckningar. Ett exempel på detta är beteckningen ”soul” (själ), som har inte mindre än sju olika betydelser. Det är alltså läsarens sak att i varje enskilt sammanhang uppfatta vad D.K. menar. Detta kan han göra endast om han dessförinnan bemästrat hylozoikens mentalsystem.

²⁰Henry T. Laurency har med sina verk, de flesta av dem postumt publicerade, haft uppgiften inte så mycket att lämna nya fakta som att lägga fram de hittills publicerade på begripligare sätt. Därmed blir det möjligt också för dem som inte är lärjungar eller inte har kunskapen latent från tidigare liv att begripa vissa grunder. I själva verket måste kunskapen ytterligare "nerdimensioneras" för att kunna spridas till andra kategorier människor än de hittills nådda.

²¹Laurencys viktigaste arbete, *De vises sten* (1949), innehåller fem revolutionerande nyheter, som aldrig förut publicerats:

(1) Lösningen av "treenighetens mysterium": tillvarons tre likvärdiga aspekter – rörelse, medvetenhet och materia –, det väsentliga i absoluta kunskapssystemet, grundvalen för framtidens filosofi och vetenskap.

(2) Materien (atomerna) såsom bärare av medvetenheten och medvetenhetsutvecklingen såsom tillvarons mening.

(3) Jaget såsom en monad, en uratom. (De "jag", som beskrivs i den äldre esoteriska litteraturen, är monadens triader, höljen i allt högre riken. Teosofernas och Baileys "monad" är tredjetriaden.)

(4) Angivandet av de mänskliga och övermänskliga utvecklingsstadierna och definierandet av dessa på objektiva (materiella) grunder, nämligen genom angivande av de atom- och molekylarslag i höljen som aktiveras.

(5) Formuleringen av livslagarna med särskilt framhävande av de väsentliga för vår tid såsom inledning till Vattumannens lagepok.

12.6 Vår framtid

¹Varken hierarkin eller regeringen är allvetande. Också för dem ter sig framtiden som ett grenverk av möjligheter och sannolikheter. Vilken väg det verkliga skeendet sedan tar, kan inte i detalj förutses. I mycket beror detta på mänskligheten själv. Vi har fri vilja, och vi kan välja vår framtid. Ty välja gör vi alltid, också då vi tror oss inte välja alls.

²Ett faktum börjar bli uppenbart för alla, utom för de trögtänkta och av egoism förblindade. Det är att vår nuvarande civilisation hamnat i en återvändsgränd. Om nuvarande överbefolkning, oerhörda slöseri med naturrikedomar och förstörelse av naturen får fortgå, skall vi snart ha förvandlat vårt hem till ohem, livlös öken. I allt väsentligt fungerar vår omskrutna civilisation likt en gigantisk maskin, som rusar med oss alla mot undergången. Vi har en säregen drift att fångslas av maskinens alla väsenslösa lockelser, och därunder blir vi allt mer maskinmässiga själva. Detta är inte livets mening.

³Livets mening är medvetenhetens utveckling: känslans förädling och tankens höjande, varigenom även den kausala intuitionen väckes. Att efter bästa förmåga arbeta på vår medvetenhets utveckling är faktiskt vår plikt. Vi borde kunna se saken så:

⁴Vår planets naturresurser är begränsade. Det är alltså vår skyldighet att lämna tillräckligt efter oss åt framtida generationer. Men det gör vi inte. Vi tömmer ut rikedomarna allt snabbare, och redan nu råder allvarlig brist på flera viktiga råvaror. Slöseriets sådd blir bristens skörd. Men det blir inte andra utan vi själva som får skörda vad vi sått, ty framtidens ännu ofödda människor är vi själva i nya inkarnationer. Så visar sig skördelagens oblidkeliga rättvisa.

⁵Skall vi uppfylla vår plikt mot framtiden, måste vi således välja en annan väg. Vi måste medvetet välja att leva vårt materiella liv betydligt enklare, sparsammare. I synnerhet gäller detta oss, som lever på det industrialiserade norra halvklotet, om vi menar något med våra högtidliga förklaringar att alla människor skall få leva under drägliga villkor. Den yttre, den materiella tillväxtens väg är då stängd för oss. Vi måste i stället anträda motsatt väg, det inre växandets, medvetenhetsutvecklingens väg. Först när den bestämmande delen av mänskligheten insett detta, blir det möjligt att lösa de stora problem som nu ansätter oss alla på

planeten.

⁶Ty när människorna väl kommit i kontakt med sin ännu slumrande högre emotionala och mentala medvetenhet, blir det ett verkligt behov för dem att hålla kontakten obruten. De lär sig då snabbt hur man gör detta bäst: genom att minska sina krav på världen och på andra, genom att medvetet odla det bästa i relationerna med andra, genom kärleksfull förståelse och tjänande livsinställning.

⁷Detta leder även till fysisk behovslöshet. När ingen begär mer än han verkligen behöver, räcker allt till alla och uppstår ingen brist. När människorna lär sig att finna lyckan och glädjen i sitt eget och andras inre, slocknar intresset för alla de torftiga ersättningsmedlen – köp- och hagalenskap, maktspel, ytligt nöjesliv, frosseri och rusmedel – som stjälar så mycken tid och kraft och som står för större delen i vårt förödande av oersättliga naturresurser.

⁸Alla som vill kan börja med sig själv. Ställa sig frågor som: Vad gör jag med mitt liv? Hurudan är jag i mina relationer till dem jag har närmast omkring mig och dem jag möter i vardagslivet? Vad behöver göras? Vill jag glömma gamla oförrätter? Vill jag leva mitt liv på en högre nivå?

⁹När vi lever vårt liv på en högre nivå, medvetna om vad vi är här för att göra – att arbeta gemensamt på evolutionen –, lever vi effektivare. Vi behöver betydligt färre inkarnationer i människoriket. Genomströmningen i människoriket ökas och därmed minskas världsbefolkningen kraftigt, vilket är alldeles nödvändigt. Endast på den vägen skall vårt jordiska hems rikedomar räcka åt oss alla tiden ut.

¹⁰Väljer vi oss en sådan framtid, skall vår planets högre väsen också lämna oss all hjälp vi behöver. Vår tanke kan ännu inte fatta allt det som då blir möjligt. Så mycket har vi dock fått veta:

¹¹Planethierarkins lärare och lärjungar inkarnerar, framträder öppet och blir helt naturligt de ledande på alla områden av mänskligt liv. De gör sig inte gällande genom maktspråk, utan människorna kommer helt enkelt att ty sig till dem som äger den största förmågan, står för den klaraste tanken och i sitt handlande visar sig besjålas av de ädlaste motiven. Dessa äldre bröder skall skänka oss en mängd kunskap av sådan förvandlande kraft, att alla mänskliga åskådningar, vetenskaper, levnads-, arbets- och förhållningssätt formligt revolutioneras.

¹²Sjukdomarna kommer att definitivt utrotas, sedan deras orsaker i fysiska, emotionala och mentala missförhållanden klarlagts och de rätta, individualiserade behandlingsmetoderna införts i läkekonsten.

¹³Barnen kommer att uppfostras och undervisas så, att de tidigt lär sig övervinna alla de hämmande och livsförstörande, negativa känslökomplex, som nu plågar de flesta vuxna människor. De kommer att testas med avseende på latent anlag och få sådan individuell handledning och undervisning, som bäst gynnar dessa anlags uppblommande. Som vuxna samhällsmedlemmar kommer de att få välja det slags samhällsinsats som bäst svarar mot deras förmåga och uttrycksbehov. Detta kommer att leda till ett nytt slags människa, som lever i harmoni med sig själv och sin omgivning, en människa som lever vid övre gränsen för sin skaparkraft, inte vid undre gränsen, som de flesta i vår tid.

¹⁴Den esoteriska kunskapen kommer att studeras allmänt, vilket medför att en mängd felaktiga, livshämmande synsätt försvinner. Så skall insikten om att vi alla är odödliga jag leda till att fruktan för döden försvinner. Därmed upphör den dödsångest, som nu förstör så många människors liv och dragit ner både konsten och litteraturen. Insikten om att vi med vårt lidande endast skördar vad vi sått skall hjälpa oss att draga bort vår uppmärksamhet från vårt eget olyckliga jag och därmed göra livet lättare att leva både för oss själva och vår omgivning. Insikten om reinkarnationens faktum skall klargöra det förnuftslösa i hatets alla uttrycksformer. Män och kvinnor skall sluta att hata varandra, när de får lära att vi alla levat många liv som både kvinna och man. Hatet mellan raser och religioner skall upphöra; om inte förr, så när det står klart för oss att vi omväxlande föds med vit, brun, gul eller svart hudfärg; som

kristna, judar, muslimer, hinduer, buddhister eller ateister.

¹⁵När människorna äntligen slutar att odla sin negativa emotionalitet, skall de få kraft och motivation att även utveckla sina slumrande anlag till högre mentalitet. Som vanligt går mentala eliten i spetsen. Planethierarkin förutser att denna högre mentalutveckling på fem hundra år skall ha lett till att elitens medlemmar sinsemellan meddelar sig med telepati. Redan nu finns grupper av människor, okända för utomstående, som vet vad detta vill säga. Första förutsättning för att grupptelevati skall lyckas är en "själarnas förening", som bygger på kärleksfull förståelse, utesluter kritik och dömande. Första tecknen på att telepati fungerar mellan människor är att man förstår varandra utan ord, att vinkar, tecken och symboler räcker.

¹⁶Devahierarkin, som till medlemsantalet är långt mäktigare än planethierarkin, skall också träda i förbindelse med förberedda grupper av människosläktet, inte bara för att bevisa sin existens utan framför allt för att undervisa dem. Devaerna skall bland annat lära oss att se eteriskt. Detta skall de göra genom att höja vår vibrationskapacitet i växelverkan med sin egen. De skall undervisa oss om färgernas inverkan på sjukdomar, som har sitt upphov i eterhöljet. De skall bevisa för de fysikalistiskt tänkande att det finns överfysiska världar, att diskarnerade människor och överfysiska devaer existerar och kan kontaktas. De skall undervisa oss i eterenergiernas fysik. Därmed kommer vi en gång för alla att lösa energiproblemet och även tyngdlöshetens gåta, vilket skall revolutionera transportväsendet. När människorna under devaernas ledning lär sig att kontrollera de egna eterenergierna, skall vi både övervinna tröttheten och lära oss maximalt utnyttja tiden. Sedan vi fått lära oss att ur den omgivande etervärlden draga all nödvändig livsuppehållande energi, skall vi inte längre behöva intaga grovfysisk föda.

¹⁷Allt det nyss nämnda är led i den planmässiga eteriseringen av mänskligheten, en process som, när den är fullbordad, skall ha lett till att människorna inte längre inkarnerar i organism utan har eterhölje som enda fysiska hölje. Detta ligger emellertid tusentals år inne i framtiden och blir möjligt först för den då utvecklade sjätte rotrasens individer.

¹⁸När mänskligheten i en ännu avlägsnare framtid nått såväl kultur- som humanitetsstadiet, har också de murar fallit, som vi själva rest mellan oss och det omgivande, levande solsystemet. Vårt klot kan då upptagas som fullvärdig medlem i "de heliga planeternas" familj. (I de forntida esoteriska skrifterna kallas övriga planeter i vårt solsystem för heliga, emedan hatet där är okänd företeelse, inga ondskans makter existerar samt växter, djur och människor ej iklätts organisk form, detta lidandeshölje.)

¹⁹De andra planeternas människor skall då fritt besöka oss och vi dem. Vi skall gemensamt uppsöka vårt vidgade livsrumms yttersta gränser, solsystemets utkanter, och där kunna skönja en ännu större gemenskap, den galaktiska enhet, av vilken vårt solsystem utgör en liten del. Då, om inte förr, skall vi börja ana vidden av det hela, det oerhörda, pulserande liv, som finns på allt högre nivåer, det liv som inte lämnar minsta utrymme åt något dött. Vi skall förnimma något av den obeskrivliga lycka och glädje, som fyller de höga, gudomliga väsen, som har hela vår kosmos till livsrum och arbetsfält. Vi skall inse, att vi är ett med dem liksom de är ett med oss. Och vi skall förstå, att det bara är en fråga om tid, innan vi förenas med dem i vara, medvetenhet och sällhet.

FRID VARE ALLA VÄSEN

Ovanstående text utgör avdelning TOLV av boken *Förklaringen* av Lars Adelskog. Copyright © by Lars Adelskog 1991 och 2016.